

Truyện Tiểu Nhân

ngày 19/03/2011

CÂY SAKÉ LƯU LẠC

truyentull.vn

Table of Contents

Mục lục

- Chương 1+1: Giao Thừa Đùng Đến(1)
- Chương 1+2: Giao Thừa Đùng Đến(2)
- Chương 1+3: Giao Thừa Đùng Đến(3)
- Chương 1+4: Giao Thừa Đùng Đến(4)
- Chương 1+5: Giao Thừa Đùng Đến(5)
- Chương 1+6: Giao Thừa Đùng Đến(6)
- Chương 1+7: Giao Thừa Đùng Đến(7)
- Chương 1+8: Giao Thừa Đùng Đến(8)
- Chương 1+9: Giao Thừa Đùng Đến(9)
- Chương 2+1: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(1)
- Chương 2+2: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(2)
- Chương 2+3: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(3)
- Chương 2+4: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(4)
- Chương 2+5: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(5)
- Chương 2+6: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(6)
- Chương 2+7: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(7)
- Chương 2+8: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(8)
- Chương 3+1: Chia Ly Hạnh Phúc(1)
- Chương 3+2: Chia Ly Hạnh Phúc(2)
- Chương 3+3: Chia Ly Hạnh Phúc(3)
- Chương 3+4: Chia Ly Hạnh Phúc (4)
- Chương 3+5: Chia Ly Hạnh Phúc (5)
- Chương 4+1: Tình Yêu Đẹp Nhất (1)
- Chương 4+2: Tình Yêu Đẹp Nhất (2)
- Chương 4+3: Tình Yêu Đẹp Nhất (3)
- Chương 4+4: Tình Yêu Đẹp Nhất (4)
- Chương 4+5: Tình Yêu Đẹp Nhất (5)

Chương 4+6: Tình Yêu Đẹp Nhất (6)

Chương 5: Lời Cuối Cuốn Sách – Bay Cao Ngàn Dặm

Mục lục

- Chương 1+1: Giao Thừa Đùng Đến(1).
- Chương 1+2: Giao Thừa Đùng Đến(2).
- Chương 1+3: Giao Thừa Đùng Đến(3).
- Chương 1+4: Giao Thừa Đùng Đến(4).
- Chương 1+5: Giao Thừa Đùng Đến(5).
- Chương 1+6: Giao Thừa Đùng Đến(6).
- Chương 1+7: Giao Thừa Đùng Đến(7).
- Chương 1+8: Giao Thừa Đùng Đến(8).
- Chương 1+9: Giao Thừa Đùng Đến(9).
- Chương 2+1: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(1).
- Chương 2+2: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(2).
- Chương 2+3: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(3).
- Chương 2+4: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(4).
- Chương 2+5: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(5).
- Chương 2+6: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(6).
- Chương 2+7: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(7).
- Chương 2+8: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(8).
- Chương 3+1: Chia Ly Hạnh Phúc(1).
- Chương 3+2: Chia Ly Hạnh Phúc(2).
- Chương 3+3: Chia Ly Hạnh Phúc(3).
- Chương 3+4: Chia Ly Hạnh Phúc (4).
- Chương 3+5: Chia Ly Hạnh Phúc (5).
- Chương 4+1: Tình Yêu Đẹp Nhất (1).
- Chương 4+2: Tình Yêu Đẹp Nhất (2).
- Chương 4+3: Tình Yêu Đẹp Nhất (3).
- Chương 4+4: Tình Yêu Đẹp Nhất (4).
- Chương 4+5: Tình Yêu Đẹp Nhất (5).
- Chương 4+6: Tình Yêu Đẹp Nhất (6).
- Chương 5: Lời Cuối Cuốn Sách – Bay Cao Ngàn Dặm

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Giao Thừa Đùng Đến(1)

1.

“Suyt, chị Trình Vận. Cái người đàn ông kia có phải muốn trộm sách không? Nhìn anh ta cứ lén la lén lút.” Tiểu Triết tới quầy hàng, nhỏ giọng nói thầm bên tai tôi.

Tiểu Triết là trợ lý của tôi. Từ ngày đầu tiên bắt đầu công việc, cậu ta đã giúp đỡ trong hiệu sách. Ngày đến xin việc, cậu ta đội một chiếc mũ lưỡi trai, ánh mắt có chút man mác buồn, thoạt nhìn rất giống một người. Có lẽ vì điểm đó mà tôi đã thuê cậu ta.

Tôi đưa mắt nhìn theo hướng Tiểu Triết nói, thấy một người đàn ông. Vóc người anh ta cao cao, đeo một đôi kính to dày cộm. Mái tóc dày hơi xoắn và nhiều dầu khoáng lên trên đầu, che cả lỗ tai. Anh ta gầy gò ốm yếu. Chiếc áo sơ mi caro màu xanh da trời trên người anh ta nhăn nhúm. Anh ta gầy đến mức độ này, chỉ cần dùng một cây sào trúc, là có thể móc cả người anh ta treo lên tường. Vừa nhìn thấy bộ dạng của anh ta, tôi liền nghĩ ngay đến cảnh trong nhà anh ta chất đầy sách và tạp chí hết hạn, nửa chiếc giường cũng bị sách chiếm chỗ. Anh ta như con mọt sách mỗi ngày ngủ với đống sách mà không phải ngủ cùng phụ nữ.

“Anh ta có thường tới đây không? Hình như quen quen.” Tôi nói.

“Không cảm thấy thế. Tuy nhiên, chẳng phải gần đây chúng ta thường hay mất sách sao?”

“Anh ta xem ra là một người yêu sách.”

“Cho nên mới trộm sách.” Tiểu Triết phẫn nộ nói.

Người đàn ông kia đột nhiên xoay người sang chỗ khác, mau chóng giấu quyển sách trên tay vào trong lòng, sau đó vội vã xuống cầu thang.

Tiểu Triết vội vàng xông lên, nắm chặt tay anh ta, nói: “Anh à, sách trên người anh chưa có trả tiền!”

Người đàn ông kia phát hoảng, gắng sức đẩy Tiểu Triết ngã trên mặt đất, liều mạng chạy trốn.

2.

Anh ta chạy trốn rất nhanh. Tôi vốn tưởng anh ta là một sách, không ngờ anh ta rất có khả năng chạy nhanh, mặc dù bước chạy của anh ta rõ ràng rất giống chữ bát[1]. Có thể là do bước chạy chữ bát, nên anh ta ngã ào, để tôi đuổi kịp. Tôi kéo góc áo sơ mi của anh ta, vừa thở hổn hển vừa nói:

[1] Chữ bát tiếng Trung viết thế này 八, chạy giống chữ bát nghĩa là hai chân dang rộng.

“Anh còn chưa trả tiền!”

Anh ta ngồi bệt dưới đất, mặt đỏ ửng lên. Kính mắt dày cũng méo xẹo. Quyển sách kia rớt ra từ trong lòng anh ta.

“Anh có biết chúng tôi mở tiệm sách rất cực khổ không? Anh không nên không trả tiền!” Tôi dạy dỗ anh ta.

“Xin lỗi, tôi không muốn vậy đâu.” Anh ta nói.

“Vậy tại sao lại làm như vậy?”

“Là do tôi không khống chế được bản thân.” Anh ta giải thích, “Nhưng mà, chỉ cần xem xong thấy đó là quyển sách hay, thì sau đó tôi sẽ trở lại, đặt

tiền mua sách lên trên quầy mà.”

Chẳng trách gần đây tôi hay phát hiện trên quầy có một ít tiền.

“Ngộ nhờ sách không hay thì sao?”

“Tôi đây sẽ phá hủy, không cho quyển sách dở tồn tại trên thế giới này.”
Anh ta tuyên bố đồng dục.

Anh ta dường như có niềm đam mê sách sâu sắc.

“Anh không có quyền làm như vậy.” Tôi nói.

“Tôi biết,” Anh ta dùng góc áo sơ mi lau bụi bám trên mắt kính. Đột nhiên, tôi nhớ ra anh ta là ai.

“Anh là anh chàng cận thị?”

“Cô là?” Anh ta kinh ngạc nhìn tôi.

Năm đó, khi Lâm Phương Văn nhận tiền bản quyền, đã mua tặng tôi một cây đàn violin. Để có thể dùng cây đàn violin đẹp để mặc tiền kia kéo một khúc nhạc, tôi đã đến chỗ thầy giáo già học violin. Ở đó tôi đã quen anh chàng cận thị cũng đến để học violin. Anh ta cũng kéo đàn dở như tôi.

“Có phải anh đã từng học violin ở chỗ thầy Dương Vận Nhạc không?”
Tôi hỏi.

“Á, là cô à!” Anh ta ngại ngùng nói: “Đã lâu không gặp.”

Đúng vậy, ngày ấy đã xa xôi biết bao.

3.

“Anh ăn một miếng đi, bánh mì hạch đào của chúng tôi làm rất ngon.”
Tôi đặt bánh mì trước mặt cận thị, lại rót cho anh ta một chén trà hoa cúc.

“Cảm ơn cô.” Anh ta khuấy khuấy vài cái, rồi uống chén trà hoa cúc kia vào bụng, mặt khác dùng ống tay áo lau mồ hôi.

Ba giờ chiều mỗi ngày, nhà sách sẽ bán mẻ bánh mì nóng hổi mới ra lò, là do Tiểu Triết làm. Cậu ta trước đây đã học làm bánh mì, đã làm rất nhiều bánh mì ngon.

Ngoại trừ phòng bếp nhỏ dành cho việc làm bánh mì ra, chúng tôi còn có trà hoa cỏ. Những người khách có thể ngồi trên sân thượng của tiệm sách, vừa uống trà vừa đọc sách. Vào mỗi buổi chiều, hương thơm của bánh mì phiêu lãng trong không khí, trở thành điểm đặc biệt của nhà sách.

“Có cần báo cảnh sát không?” Tiểu Triết nhìn thẳng vào cận thị, sau đó hỏi tôi.

Cận thị xấu hổ, chỉ vùi đầu ăn bánh mì.

“Không cần đâu. Chúng tôi là bạn bè. Anh ta mỗi lần làm việc đó, sau đó đều trở lại đặt tiền mua sách lên trên quầy. Không phải chúng ta thường hay phát hiện có chút tiền lẻ để trên quầy sao?”

“Như vậy rất quái gở!” Tiểu Triết chế nhạo anh ta.

“Mỗi chúng ta đều có chút quái gở.” Tôi giải vây giúp cận thị.

4.

“Mỗi lần đọc phải một cuốn sách viết quá kém, tôi cũng muốn đem đi thiêu hủy. Nhưng mà không được à! Tôi không phải anh, không phải cảm tử quân diệt sách. Nếu là bạn bè, sau này anh mua sách phải trả tiền nha!” Tôi nói.

“Được! Được mà!” Anh ta thoải mái khẳng định.

“Đến tiệm sách khác cũng không được.”

“Biết rồi! Biết rồi! Tiệm này tên “Cây sa kê” ư?” Anh ta hiếu kỳ hỏi tôi.

“Là vì kỷ niệm một người.” Tôi nói.

5.

“Tôi còn chưa biết anh tên là gì.” Tôi hỏi.

“Bạn bè đều gọi tôi là Con cọp.”

“Con cọp? Có phải Con cọp mà hay viết bình luận sách trên tạp chí không?”

“Đúng rồi!” Anh ta đắc ý mỉm cười.

“Bình luận sách anh viết rất hay, tôi là độc giả của anh.”

Tôi vội vàng khoe với Tiểu Triết: “Hóa ra anh ta là nhà bình luận sách Con cọp kia.”

“Phải không?” Ánh nhìn của Tiểu Triết đối với anh ta dường như đã có thay đổi. Cậu ta thường nói bình luận sách của Con cọp rất có trình độ.

“Sách anh đề cập đến, có rất nhiều người đến mua.” Tiểu Triết nói.

“Thật à?” Con cọp dương dương tự đắc.

“Anh còn học đàn violin không?” Tôi hỏi con cọp.

“Không còn, tôi căn bản không có năng khiếu.”

“Tôi còn nhớ anh đã nói, anh là vì nhận lời với một người bạn nên mới đi học violin.”

“Đúng vậy.” Anh ta trả lời với bộ dạng đáng thương. Trong chốc lát, anh ta dường như biến thành một chú chim sẻ bé nhỏ bị thương, co rúm người

trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình.

Đó là một câu chuyện tình yêu sao? Yêu Con cọp là cô gái thế nào?

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1+2: Giao Thừa Đùng Đến(2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

6.

Lúc tôi về đến nhà, Đỗ Vệ Bình đang dựa lưng trên sofa. Một mặt anh đang dùng một chiếc khăn lau mặt lau mái tóc ướt vừa gội xong, mặt khác đặt hai chân lên máy massage.

“Em về rồi à?” Anh lên tiếng hỏi.

“Dạ! Mệt chết mất!” Tôi đá văng giày trên chân, tìm dép lê của tôi chung quanh.

“Anh có thấy dép của em không? Dường như luôn luôn không tìm thấy.”

Không rõ anh đã tìm được một chiếc ở chỗ nào, ném sang cho tôi: “Bởi vì em luôn vứt dép lung tung.”

“Đâu có!” Tôi sà xuống ghế sofa.

“Mệt lắm sao?” Đỗ Vệ Bình hỏi.

“Hôm nay chạy mấy trăm mét luôn!”

“Sao phải chạy?”

“Đuổi theo một người bạn cũ. Chúng em trước đây đã học violin cùng nhau.”

“Em từng học violin sao? Sao cho tới bây giờ chưa từng nghe em nói?”

“Em còn có rất nhiều chuyện mà anh không biết.” Tôi mỉm cười nói.

“Máy massage anh dùng xong chưa? Để em dùng đi.” Tôi nói.

“Anh cũng mới bắt đầu mà! Anh cũng mệt chết đi được đây! Nhà hàng hôm nay buôn bán khá tốt. Anh bận rộn cả ngày.”

“Cho em dùng trước đi mà!” Tôi dùng chân kéo máy massage qua.

Anh giẫm chân giữa máy massage lại, nói: “Không được! Lần nào em cũng như vậy hết!”

Tôi cố gắng kéo máy massage qua “Để cho em đi mà!”

Anh không chịu buông chân ra: “Cái này anh mua mà. Không phải em cũng có một cái sao? Sao không dùng?”

“Cái đó thua kém xa cái này mà! Anh dùng cái kia đi!” Tôi đạp lên chân anh.

“Không được! Tới trước làm trước!” Anh đá văng chân tôi ra.

Tôi đẩy chân anh ra: “Nhường em đi!”

“Mỗi người một chân, được chưa?” Anh tức giận nói.

Tôi nở nụ cười: “Được rồi!”

“Anh mua mì lạnh vị yuzu[2]Nhật Bản, em muốn ăn không?” Anh hỏi.

[2] Yuzu: hay còn gọi quả thanh yên, hơi có vị chua, trái nhỏ nhưng có mùi thơm rất đặc biệt.

Tôi gật đầu lia lịa.

“Để trong tủ lạnh đó.” Anh nói.

“Anh đi lấy đi!” Tôi nói.

“Tự em lấy.”

“Vậy em không ăn nữa.” Tôi nói.

Sau đó, tôi vẫn là ăn mì lạnh vị yuzu trong tủ lạnh. Sợi mì dùng nước từ quả yuzu tươi để làm, trong veo giống hoa quả. Trong buổi tối thế này, nó nhẹ nhàng xoa dịu cơ thể mệt mỏi của tôi.

Không biết bắt đầu từ khi nào, tôi đã yêu món này. Mặc dù tôi ăn không nhiều, hơn nữa lúc nào cũng không thể mập lên. Thương mà khi thấy đồ ăn ngon, tôi sẽ quên hết mọi phiền muộn bản thân gặp phải, cảm thấy nhân sinh vẫn có khả năng vô hạn.

Trong nhà sách của tôi, có rất nhiều sách về món ngon. Mỗi ngày làm bánh mì, cũng là muốn mùi vị đồ ăn vây quanh chính mình. Sau này, biết đâu tôi sẽ viết một cuốn sách dạy nấu ăn, đó là cuốn sách tâm huyết của tôi. Con người chỉ cần còn thèm ăn, trong lòng sẽ bình yên.

7.

Đỗ Vệ Bình đã ngủ. Tôi đứng trước bể cá. Dưới ánh đèn neon, những chú cá ma quỷ xanh[3]xinh đẹp đang ăn thức ăn. Chúng được tôi đem về từ một tiệm chuyên bán động vật sống dưới nước. Cá ma quỷ xanh vốn sản sinh ở Thái Bình Dương. Đó là nơi tôi chưa bao giờ đến nhưng lại có nhiều chuyện liên quan.

[3] Cá ma quỷ xanh: phân bố ở khu vực đá san hô Nam Hải Trung Quốc, Đài Loan và Thái Bình Dương. Cơ thể dài 5-6 cm, hình bầu dục, khoác lên mình màu xanh lam huyền bí, giữa hai mắt có dọc đen ngắn, các vây cá đều

màu xanh có viền đen, sống nhiều ở những vùng san hô rục rở. Loại cá này rất được yêu thích.

Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ nuôi cá. Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng nuôi chim, thú cưng hay cá cảnh, hoặc một cây cỏ cây hoa. Lúc nhỏ, khi thấy con chó nhỏ màu đen mà Đỗ Vệ Bình nuôi, tôi thậm chí đã kiêu ngạo nói rằng:

“Tớ sẽ chỉ nuôi chính tớ!”

Sau này, bắt đầu từ ngày đó, tôi nuôi cá. Đó là sợi dây liên hệ duy nhất của tôi và biển. Tôi tin rằng người tôi yêu kia vẫn đang nằm dưới đại dương sâu thẳm.

Đỗ Vệ Bình là bạn cùng phòng của tôi. Thời gian đó, tôi đã bán căn hộ ở khu Bào Mã, dùng tiền để mở tiệm sách. Tiệm sách đã tốn tất cả tiền tiết kiệm mà tôi có. Tôi vốn nghĩ mình phải ở lại trong tiệm sách rồi, đến một hôm, tôi đụng phải Đỗ Vệ Bình trên đường.

“Em là Trình Vận phải không?” Lúc anh gọi tôi, trên tay anh còn cầm một tấm ván gỗ.

Đỗ Vệ Bình là bạn học tiểu học của tôi, khi đó tôi hay đánh nhau với anh. Anh dậy thì trễ hơn tôi, lúc học lớp bốn tôi đã cao hơn anh nửa cái đầu, cho nên tôi thường hay bắt nạt anh. Ai dè sau khi qua kỳ nghỉ hè, anh cao hơn tôi tròn một cái đầu, thế nhưng tôi vẫn tiếp tục bắt nạt anh.

Khi còn bé, nhà chúng tôi cũng khá gần nhau. Vào một buổi chiều ngày kia, tôi gặp anh ta đang kéo một con chó đen đen mập mập đi dạo. Con chó con kia vừa vẫy vẫy một chân lên, phóng nước tiểu lên trụ điện. Đỗ Vệ Bình nói với tôi bằng giọng tràn ngập trù ẻo:

“Đây là cún con Độ Độ của tớ.”

“Tương lai, tớ sẽ chỉ nuôi chính tớ!” Tôi kiêu ngạo nói.

Mặc dù tôi khó ưa như vậy, nhưng anh dường như rất thích đi cùng tôi.

Chúng tôi đã từng đánh nhau trong nhà vệ sinh nam. Có một lần, chúng tôi bị thầy chủ nhiệm bắt được, phạt chúng tôi đứng phơi nắng trong sân thể dục với mặt trời chói chang trên đỉnh đầu.

“Sau này cậu muốn làm gì?” Tôi hỏi anh.

“Tớ muốn làm đầu bếp.” Anh nói.

Nhà anh mở một tạp hóa lương thực, dầu ăn. Từ nhỏ anh đã tiếp xúc nhiều với vật liệu nấu nướng. Tài nghệ nấu nướng của ba anh cũng vô cùng xuất sắc. Mưa dầm thấm đất, anh đối với đồ ăn cũng có một loại cảm tình đặc biệt.

Sau đó, anh hỏi tôi: “Còn cậu thì sao?”

“Tớ muốn làm bà chủ của đầu bếp.” Tôi cười nói.

“Tớ sẽ tự làm ông chủ.” Anh nhướn mày nói.

Tôi nhìn anh, cảm thấy đáng vẻ của anh càng lúc càng mơ hồ. Sau đó, tôi ngất xỉu. Không phải vì không thể làm bà chủ của anh, mà là tôi say nắng bất tỉnh. Nghe nói, lúc tôi té xỉu, là Đỗ Vệ Bình đã bế tôi đến phòng y tế, anh bị tôi dọa sợ.

Cái hôm gặp lại Đỗ Vệ Bình, chúng tôi đã bao năm không gặp nhau rồi, nhưng lại không có chút cảm giác xa lạ nào. Những ngày thơ bé, tiếng gọi xa xa, tái diễn như chỉ mới hôm qua. Tình cảm khi còn thơ bé, dường như sống mãi cả một đời.

“Em có muốn đến nhà anh ở không?” Khi biết tình huống lúc đó của tôi, anh đã đề nghị như vậy.

8.

Nhà của Đỗ Vệ Bình ở hướng Tây gần biển Loan Tử. Tòa nhà chung cư này đã có bề dày lịch sử hơn ba mươi năm, bên ngoài có phần cũ nát. Nhưng vì nó có thể ngắm mặt trời lặn, cho nên tất cả sự cũ nát đều biến thành một kiểu thưởng thức. Từ nhà anh đến tiệm sách của tôi chỉ cần hai mươi phút. Hôm tôi gặp anh, anh đang mua vật liệu trang hoàng nhà ở.

Bạn gái của Đỗ Vệ Bình là một vũ công. Anh mua nhà ở, vốn là định sống cùng cô ấy. Thế nhưng, cô ấy đột nhiên quyết định đi du học Hà Lan. Căn nhà có hai phòng ngủ, giờ chỉ còn có một mình Đỗ Vệ Bình.

“Cuối tuần tới cô ấy đi rồi, đến lúc đó anh đến giúp em dọn nhà.” Đỗ Vệ Bình nói.

Cậu bé trước đây thường bị tôi ức hiếp, không ngờ nay đã thành một người anh trai của tôi.

9.

Hôm dọn nhà, một cô gái lái chiếc xe tải nhỏ chở Đỗ Vệ Bình đến.

“Em chính là người muốn đi du học Hà Lan đây.” Hàn Dạng Sơn oang oang tự giới thiệu.

Hàn Dạng Sơn buộc tóc đuôi ngựa, mặc một chiếc áo ba lỗ và quần jean bó sát người, áo khoác cột bên hông, trên quần còn gắn mấy cái huy hiệu, có phần lôi thôi lếch thếch. Kiểu lôi thôi lếch thếch này nhưng lại dường như thể hiện một tâm tư khác. Cô gái như vậy lúc còn học trung học, hẳn là sẽ tìm trăm phương ngàn kế để gian lận đồng phục trường, vi phạm nội quy trường học, trong giờ học sẽ lén lút nghe nhạc của Madonna, cùng các bạn học nữ trốn trong phòng vệ sinh hút thuốc, nói chung tùy hứng mà không chịu bình thường như mọi người.

“Anh ấy nhất định bảo em đến, nói là muốn em xem cô gái sẽ sống cùng anh ấy như thế nào.” Hàn Dạng Sơn nói.

Đỗ Vệ Bình xấu hổ cười trừ. Anh là muốn chứng minh anh tuyệt đối sẽ không có bất kỳ suy nghĩ hoang tưởng nào đối với tôi sao?

“Đại khái anh ấy muốn em yên tâm.” Lúc đang lái xe, Hàn Dạng Sơn nói.

Yên tâm? Là chỉ nhân cách của tôi hay là nói tôi không có sức hấp dẫn?

“Thật ra có chuyện gì quan trọng đâu?” Hàn Dạng Sơn nói tiếp, “Giả sử hai người đều yêu đối phương, thì cũng không có ai có thể ngăn cản.”

Tôi khẽ liếc mắt nhìn Đỗ Vệ Bình, nói: “Chị đây không yêu anh ta.”

“Anh cũng không thêm.” Đỗ Vệ Bình giả làm mặt quỷ với tôi.

Xe dừng bên ngoài tòa nhà. Đỗ Vệ Bình xuống xe trước, giúp tôi xách hành lý.

“Chị biết vì sao em thích anh ấy không?” Hàn Dạng Sơn một mặt tắt máy xe, mặt khác hỏi tôi. Sau đó, cô ấy khẽ nói thầm bên tai tôi: “Bởi vì đồ ăn anh ấy nấu quá ngon! Em rất dễ rơi vào tình yêu với ba kiểu đàn ông: đầu bếp, nhiếp ảnh gia, vũ công. Nhiếp ảnh gia là tình nhân tốt nhất, vũ công là bạn đời tốt nhất, và đầu bếp là bạn trai tốt nhất.”

Tôi có lẽ đoán được Đỗ Vệ Bình giỏi ở phương diện nào.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1+3: Giao Thừa Đùng Đến(3)

10.

“Sao em lại đến Hà Lan du học?” Tôi hỏi Hàn Dạng Sơn.

“Em thích Hà Lan, đất nước này đủ thẳng thắn thành thật! Trong thành phố Amsterdam, khu làng chơi và cửa hàng tình dục san sát, các vụ án phong hoa trong phần trăm tội phạm cũng rất thấp. Hơn nữa, em cảm thấy học vấn bản thân quá thấp, trong khi anh trai lại là thần đồng chứ? Anh ấy mười bốn tuổi đã đậu đại học, em lại không phải thần đồng, thật không công bằng.”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ta: “Anh trai em không phải là Hàn Tinh Vũ đấy chứ?”

“Chị quen anh ấy sao?”

“Ừ.” Tôi gật đầu.

“Là bạn cũ?” Cô ấy lại hỏi.

“Ừ.”

“Nhìn vẻ mặt của chị hình như không đúng à! Là người yêu sao?” Cô nàng hớn hờ hỏi dò.

“Anh chị đã chia tay rồi.”

“Tại sao?”

“Là chị không tốt.” Tôi nói với vẻ hối lỗi.

“Nói vậy, là chị vứt bỏ anh ấy sao?” Cô ấy nhún vai, lại nói: “Không ngờ anh trai tốt như vậy cũng sẽ thất tình à! Chị còn gặp anh ấy không?”

Tôi lắc đầu.

Có lẽ vào một ngày nào đó.

11.

Cuối cùng Hàn Dạng Sơn cũng đi.

Đỗ Vệ Bình vẫn rầu rĩ không vui. Có một hôm, anh mua một đồng giò heo, Lạp xưởng, thịt khô, khoai tây, rau cần, và đậu Hà Lan về nhà. Anh nấu một bát súp đậu Hà Lan, tâm trạng mới tốt hơn. Món súp này được thủy thủ Hà Lan thích ăn nhất, bắt đầu từ thế kỷ mười bảy nó đã trở thành món ăn quốc gia của Hà Lan.

“Bây giờ mới giống có chút liên hệ với cô ấy ở Hà Lan, giống như là đang ở bên ai đó trong một không gian khác.” Anh vừa ăn súp vừa nói.

“Em có thể nuôi cá nhiệt đới ở đây không?” Tôi hỏi.

“Em thích nuôi cá sao?”

“Cũng giống như anh thôi, kết nối với một người ở chân trời xa xăm nào đó.”

“Ừ, anh hiểu mà.” Anh nói.

12.

Hai năm qua, tôi thường tự hỏi, trên đời này có chia ly hạnh phúc hay không?

Không có nước mắt đắng cay, không có tiệc nuối, người rời đi không biết đó sẽ là lần vĩnh biệt.

Mang theo nụ cười rời xa, là một sự chia tay hạnh phúc nhất. Tất cả những gì không vui để lại cho người ở lại chờ đợi.

Một khi kết thúc, sau khi biệt ly, tương lai chúng ta còn có thể gặp nhau sao?

Tương lai, có lẽ là bến bờ xa xăm.

Đỗ Vệ Bình dùng đồ ăn để đáp lại nỗi nhớ. Tôi dùng cá ma quý xanh để hướng về nơi sâu nhất trong hồi ức.

13.

Tôi chưa từng nuôi cá, thật không ngờ nuôi cá lại trắc trở như vậy.

Hai chú cá ma quý xanh lần đầu mua về, ba ngày sau đã chết.

“Có lẽ là do lượng muối trong bể cá chưa đúng.” Đỗ Vệ Bình nói.

Tôi lại mua hai con cá ma quý xanh về, cũng lần lượt chết đi.

“Chi bằng mua một ít loài cá dễ nuôi hơn đi.” Đỗ Vệ Bình khuyên tôi.

“Không, em muốn nuôi loại này.” Tôi kiên quyết nói.

Những chú cá ma quý xanh mua sau này cũng thường không sống lâu. Mỗi đêm, tôi đều nơm nớp lo sợ đứng trước bể cá ngắm nhìn những chú cá trong bể thật lâu. Sau khi xác định chúng vẫn còn sống, tôi mới dám lên giường ngủ.

Song, đêm qua cá vẫn sống, sáng hôm sau đã ngủ say rồi.

Tôi đã gặm rất nhiều sách về chăm sóc cá nhiệt đới. Tôi còn đến tiệm bán động vật thủy sinh, xin chỉ bảo từ người có kinh nghiệm nuôi cá ma quỷ xanh. Tôi tự cho là mình đã nắm được chút kinh nghiệm, nhưng mà đúng như Đỗ Vệ Bình nói, có một số người có bản lĩnh nuôi con gì chết con ấy.

Tôi có rất nhiều lý do vứt bỏ việc này, chỉ là tôi trước nay không phải là người dễ dàng từ bỏ.

14.

Sau này, tôi lại mua hai con cá ma quỷ xanh. Màu xanh trên người chúng đẹp giống như bầu trời trong veo mỗi sáng sớm. Tôi hằng đêm trông nom cho đến khi mệt mỏi rã rời, mỗi sáng thức dậy thấy chúng vẫn còn sống, đó là hạnh phúc lớn nhất.

“Bây giờ hẳn là không sao nữa rồi.” Đỗ Vệ Bình nói.

Tuy nhiên, vào tối một ngày kia, một con cá ma quỷ xanh ngửa bụng lên. Tôi dùng vợt cá chạm vào nó, cũng không có cách nào khiến nó tỉnh lại.

Tôi trèo lên giường, dùng chiếc chăn duy nhất bọc chặt bản thân, chán nản ngậy ngốc nhìn trần nhà. Đỗ Vệ Bình nói đúng, tôi nên nuôi loại cá khác.

Sáng hôm sau, khi tôi đến trước bể cá, tôi quả thực đã không thể tin vào hai mắt của mình. Chú cá ma quỷ xanh ngửa bụng ngày hôm qua, nay lại hoạt bát bơi qua bơi lại trong bể cá.

“Có phải anh đã đổi cá của em?” Tôi hỏi Đỗ Vệ Bình.

“Anh sao có thể trong một đêm có thể tìm được một con cá ma quỷ khác chứ? Nghe nói có một số con cá sau khi ngửa bụng sẽ có kỳ tích mà sống

lại.” Đỗ Vệ Bình nói.

Tôi kinh ngạc nhìn chú cá ma quý xanh sống lại kia. Nó khiến tôi nhận ra không nên tuyệt vọng.

Bể cá đó, tôi nuôi cho tới bây giờ. Lúc đến tiệm bán động vật thủy sinh, còn có người muốn học hỏi kinh nghiệm nuôi cá ma quý xanh của tôi. Cuối cùng tôi cũng hiểu, mọi kinh nghiệm đều là quá trình nơm nớp lo sợ. Lúc đó thấp thỏm, sau lại đàm tiếu dụng binh, giống người đã từng yêu, mới hiểu được cô đơn là một sự lĩnh ngộ.

Những người trong nhà hàng có hơi rối loạn, mỗi người khách đều hướng nhìn đến cái người vừa mới đến. Tôi biết Cát Mễ Nhi đã tới. Quả nhiên là cô ấy. Cô ấy nhuộm đầu tóc ngắn màu cá chạch. Từng nhúm tóc dựng đứng lên, rất giống một con nhím biển.

“Đẹp không?” Cô ấy vừa ngồi xuống đã hỏi tôi.

“Chị chỉ có thể nói em quá là người có dũng khí, em vẫn luôn như vậy.” Tôi nói.

“Kiểu tóc của chị quá bảo thủ rồi, mau đổi sang kiểu khác đi.” Cô ấy khuyên.

Tôi cười cười: “Chị sẽ giữ sáng ý này cho tiệm sách của chị.”

“Thời gian tới, em nghĩ đến một cách tốt!” Cô ấy nói.

“Cách gì thế?”

“Nhạc hội lần sau, sẽ tiến hành tại tiệm sách của chị, như vậy không phải có thể giúp tuyên truyền cho tiệm sách một chút hay sao?” Cô nàng hưng phấn diễn tả.

“Chị van em, trăm nghìn lần đừng tổ chức! Nhạc hội của em sẽ phá nát tiệm sách nhỏ bé của chị. Em tha cho chị đi!” Tôi phản đối.

“Em còn tưởng chị sẽ vui chứ!”

“Chờ chị có một nhà sách thật lớn trong tương lai, em có thể đến mở nhạc hội.”

“Vậy thì được! Đỗ Vệ Bình đâu? Em muốn biết hôm nay có món gì ngon.”

Đỗ Vệ Bình đến, thấy mái tóc của Cát Mễ Nhi, không khỏi cười với cô ấy.

Cát Mễ Nhi tạo dáng trước mặt Đỗ Vệ Bình, hỏi: “Đẹp chứ?”

“Nhà hàng của anh hôm nay vừa hay có món mì ý nhím biển, rất hợp với kiểu đầu của em.” Đỗ Vệ Bình trêu.

“Cái gì cơ! Có con nhím biển nào đẹp như thế! Anh và Trình Vận đúng là cùng một giuộc. Được rồi, anh cũng không biết thưởng thức vậy làm một bàn thức ăn cho chúng em đi.”

16.

Sáu người đàn ông Cát Mễ Nhi giới thiệu đều đến.

S là thành viên ban nhạc, rất tích cực thảo luận vấn đề hít thuốc phiện trong ban nhạc với tôi.

Đạo diễn quảng cáo E nói cho tôi biết, hôm qua anh ta dùng một con chó chụp quảng cáo, khiến cho anh ta và con chó kia đều cùng sùi bọt mép. Chỉ có điều, con chó kia cũng thật sự khó có lời nào diễn tả được, nó có thể tìm hai lá bài Joker trong bộ bài Tây.

Nhiếp ảnh gia W học hỏi kinh nghiệm nuôi cá ma quý xanh của tôi.

Y là nhà biên tập tạp chí. Anh ta kể với tôi rằng, anh ta mỗi ngày đều phải đọc cuốn “Hoàng tử bé” của Saint-Exupéry một lần mới có thể ngủ ngon.

Nhà viết ca từ C lại nói với tôi, anh ta gần đây hay mất ngủ. Y đề nghị anh ta đọc “Hoàng tử bé” trước khi đi ngủ. Anh ta quay sang nói với Y: “Trái tim của tôi không có yếu đuối như thế.”

K là người hâm mộ của Cát Mễ Nhi.

Mặc dù K là người đẹp nhất trong sáu người. Song anh ta là người hâm mộ của Cát Mễ Nhi, nó có vẻ có chút chút gì đó.

Cát Mễ Nhi nói: “Anh ta trung thành tận tụy với em, nếu như anh ta không tốt với chị, em có thể xử anh ta.”

Tôi đều nói chuyện rôm rả với cả sáu người. Thế nhưng, tất cả họ đều là dựa vào sở thích của Cát Mễ Nhi, không phải tôi.

Tôi thích buổi tối như thế, hưởng thụ một bàn đầy món ngon, cùng những người bạn mới quen nói chuyện tán gẫu. Trước đây tôi cho rằng cuộc sống đẹp nhất chính là yêu đương. Bây giờ tôi mới nhận ra bản thân đã bỏ lỡ một số chuyện.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1+4: Giao Thừa Đùng Đến(4)

17.

“Trong sáu người đó, em thích ai?”

Rời khỏi nhà hàng, trong lúc cùng nhau dạo bước về nhà, Đỗ Vệ Bình đã lên tiếng hỏi tôi.

Tôi mỉm cười lắc đầu.

Sau khi Hàn Dạng Sơn đi, anh trở nên cô đơn buồn hiu. Anh ăn uống dè sẻn, để dành tiền đến Hà Lan thăm Hàn Dạng Sơn một lần. Lúc đi lòng tưởng bừng hứng khởi, khi về tôi lại bị cưỡng ép ăn súp đậu Hà Lan hai tuần liền, cùng anh tưởng nhớ đến người yêu ở phương xa.

Tháng trước, Hàn Dạng Sơn chuyển từ Amsterdam đến Barcelona. Như thế không tồi, tôi rất thích ăn món Tây Ban Nha.

“Hôm qua anh nhận được thư của cô ấy. Cô ấy nói đã tìm được phòng, phòng bên cạnh là một vũ công.” Đỗ Vệ Bình nói.

“Vũ công? Là nam hay nữ?”

“Nam, là một người da đen.”

“Người da đen? Vũ công? Thôi xong rồi!” Tôi rên thầm trong lòng.

Thấy vẻ mặt kỳ quái của tôi, Đỗ Vệ Bình hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Á, không có gì.” Tôi nghĩ đến hứng thú của Hàn Dạng Sơn đối với vũ công mà lo lắng thay cho Đỗ Vệ Bình.

“Anh có muốn đi tìm cô ấy không?” Tôi hỏi.

“Anh đi thì ai ở với em đây?”

“Không phải vì em anh mới ở lại đây chứ?”

“Anh cảm thấy hình như mình phải có trách nhiệm chăm sóc em.”

Tôi cảm kích mỉm cười với anh.

“Bán nhà đi Tây Ban Nha tìm cô ấy đi, không cần lo cho em.” Tôi nói.

“Nói là chăm sóc em, có lẽ chỉ là mượn cớ.” Đỗ Vệ Bình cười trừ nói, “Anh không muốn vứt bỏ công việc và bạn bè của anh ở đây. Trước đây anh từng nghĩ khi rất yêu một người, anh có thể vứt bỏ mọi thứ vì cô ấy. Thế nhưng, anh chẳng thể vứt bỏ được.”

“Anh có thể vì tình yêu mà vứt bỏ mọi thứ, nhưng không thể vứt bỏ cuộc sống của chính mình. Điều đó không có nghĩa là anh không yêu cô ấy.” Tôi nói, “Nhưng mà, khoảng cách xa xôi như thế là rất nguy hiểm.”

“Có lẽ anh đã quen rồi.” Anh nhún vai bằng quan cười nói.

“Nếu sau này anh có thay đổi suy nghĩ, thì nói trước với em một tiếng, để em tìm chỗ ở khác. Anh đã cùng em vượt qua khoảng thời gian khó khăn nhất.” Tôi nói nhẹ nhàng.

“Em cũng cùng anh vượt qua những tháng ngày cô đơn nhất.” Anh cười nói lại.

Trước đây tôi có đọc một quyển sách về tâm lý học, có một cụm từ là “Bến đò”. “Bến đò” có thể là tình yêu, tình bạn, hoặc là bác sĩ tâm lý. Bến

đò giúp người ấy vượt qua hố đen cuộc sống tăm tối nhất. Đỗ Vệ Bình là bến đò của tôi. Chỉ là tôi không ngờ, tôi cũng là bến đò của anh.

Những thời điểm chuyển giao trong đời người trăm điều khó khăn, đến khi bỗng quay đầu nhìn lại, hóa ra ta đã bay qua dãy núi trùng trùng điệp điệp. Chúng ta đã làm như thế nào để được như vậy? Song, chúng ta lại không nhớ gì cả.

18.

Vào một ngày đầu hạ, tôi nhận được thư của Địch Chi gửi về.

“Trình Vận thân mến.

Tiêm sách buôn bán đắt chứ?!

Bạn cùng phòng của cậu có quấy rối tình dục cậu hay không? Hì hì! Tớ đã nhận được ảnh cậu gửi, hai người các cậu rất xứng đôi đó.

Thời tiết London lúc này không tốt lắm, thường hay mưa. Mặc dù thời gian thấy mây đen nhiều hơn thấy ánh mặt trời, nhưng mà tớ rất thích ở đây. Một người cầm theo quyển sách là có thể lãng phí cả buổi chiều trong quán cafe. Đi club với bạn bè là đã có thể trải qua một tối cuối tuần vui vẻ cùng bạn bè rồi.

Tớ mới chuyển nhà. Trước đây tớ ở cùng một người bạn học, bây giờ thì sống cùng với ba người bạn học. Phòng lớn hơn rất nhiều, nhưng tiền thuê nhà rẻ hơn. Bây giờ tớ hoàn toàn là một sinh viên nghèo, đương nhiên phải thật tiết kiệm chi tiêu rồi.

Bạn trọ của tớ hai nữ một nam. Hai cô gái đến từ hai đất nước Ấn Độ và Ai Cập, bạn nam là người Iran, thêm tớ nữa thì thành bốn quốc gia lớn của nền văn minh cổ đại rồi. Bạn nam đến từ Iran có quan hệ bà con thân thích với vương thất Iran, chúng tớ gọi cậu ta là Hoàng tử cuối cùng. Giả sử cưới

cậu ta, không phải tớ sẽ giống như công nương Diana sao, trở thành Vương phi sao? Hôm đó tớ thấy công nương Diana ở bách hóa Harrods, thật sự rất cao quý!

Đáng tiếc, tớ và hoàng tử cuối cùng chỉ là chơi rất thân, không có cảm giác yêu đương. Trước đây tớ từng nghĩ phụ nữ mà lâu lắm không ôm đàn ông thì cái bụng sẽ mọc cỏ xanh um. Bây giờ tớ lại rất thích cảm giác ngấm trắng sáng hóng gió mát một mình.

Quang Huệ có viết thư cho cậu không? Vancouver quá yên tĩnh, không hợp với tớ, chỉ có cậu ấy mới có thể chịu được.

Chưa bao giờ nghĩ đến, ba người chúng ta lại giống như bây giờ: một người ở Châu Âu, một người ở Châu Mỹ, còn một người ở Châu Á. Khi còn bé, chúng ta thường hay chọn một chỗ gặp mặt trung gian. Bây giờ đây muốn gặp nhau, chúng ta nên gặp ở Châu nào đây?

Cá ma quỷ xanh yêu dấu vẫn khỏe chứ?

Nhớ cậu nhiều, yêu cậu.

Địch Chi

Năm 97.”

19.

Chiều hôm đó, tôi viết cho Địch Chi một bức thư.

“Địch Chi!

Đỗ Vệ Bình tạm thời chưa quấy rối tình dục tớ. Chúng tớ thật sự xứng đôi sao? Hai người bề ngoài xứng đôi, chưa chắc đã yêu nhau.

Tiệm sách làm ăn có thể xem như không tệ. Tớ quen một người bạn, thật ra không tính là mới quen biết, anh ta là Con cọp người mà trước đây học đàn violin với tớ ấy. Con cọp là nhà bình luận sách. Anh ta gần đây thường hay nhắc đến tiệm sách của tớ trong chuyên mục của anh ta. Cho nên, tiệm sách “Cây sa kê” cũng coi như có chút danh tiếng.

Hoàng tử cuối cùng có đẹp trai không? Anh ta thật sự không thể yêu sao? Phụ nữ Iran đều phải mặc đồ đen che kín. Một khi cậu đến Iran, chỉ sợ sẽ mai một dáng vẻ xinh đẹp của cậu, cậu sẽ không cam tâm đâu.

Quang Huệ đang bận bịu xây dựng công ty bất động sản của riêng mình. Chúng tớ có trò chuyện qua điện thoại. Cậu ấy rất bận rộn nhé, cũng có nhiều người theo đuổi.

Nếu như chúng ta muốn gặp nhau, chốn trung gian sẽ là mặt trăng?

Gửi cậu đĩa nhạc mới của Cát Mễ Nhi, cô ấy bảo tớ viết lời bài hát, nhưng tớ phải viết cái gì đây? Huống hồ tớ đã thấy người giỏi nhất. con người một khi đã gặp tốt nhất, liền rất khó quay về lối cũ.

Cá ma quý xanh vẫn khỏe khoản hoạt bát, chỉ là không thể theo tớ đi khắp nơi. Điểm ấy là điểm yếu trời sinh của cá.

Cát Mễ Nhi giới thiệu sáu người đàn ông cho tớ làm quen, tất cả đều tuần tú lịch sự. Cậu nhất định đang ghen tị đến mức rớt cả mắt ra ngoài rồi phải không? Cứ để cậu ao ước được là tớ!

Tớ vừa bắt đầu học một khóa Đông y, cũng không phải tớ định hành y cứu đời, chỉ là tớ rất muốn nâng cao bản thân, thật sự rất muốn đầu tư cho cuộc sống.

Bạn cùng lớp của tớ có người là giáo sư, có người làm kinh doanh, ngay cả võ sư cũng có. Người chơi tương đối thân với tớ là Úc Úc và Đế Xu. Các cô ấy cũng gần bằng tuổi tớ. Úc Úc nhỏ nhắn xinh xắn, trên mặt thường để

lộ nụ cười thân thiết, là kiểu phụ nữ không hề có tính đe dọa xâm lăng. Cô ấy là lớp trưởng, bề ngoài dễ nhìn hiền dịu. Cậu nhất định sẽ không đoán được nhà cô ấy bán răn, từ khi còn nhỏ cô ấy đã ngủ cùng răn.

Đế Xu mỗi lần đến lớp đều ăn mặt trang điểm rất đẹp. Cô ấy chết mê chết mệt kiểu đàn ông trung niên da trắng bạch giống như phấn trang điểm của phụ nữ á. Tớ không ngờ cô ấy lại có sở thích đặc biệt thế.

Bạn học của tớ giống như trong tiểu thuyết võ hiệp vậy, đến từ năm châu bốn biển, tuyệt đối không chịu thua kém so với bốn quốc gia lớn của nền văn minh cổ đại bên cậu đâu! Có đôi khi, con người ta phải ra khỏi vùng trời nhỏ bé của mình, thì mới có thể phát hiện ra thế giới rộng lớn bên ngoài. Cậu tìm được trăng thanh gió mát của cậu ở Anh quốc, tớ ở đây cũng đã tìm được cầu vồng sau cơn mưa của tớ.

Thôi nhé, tớ phải vào lớp rồi!

Cố lên! Yêu cậu.

Trình Vận.”

20.

Tôi nằm ngửa trên giường. Tiết học này, tôi là bệnh nhân, Đế Xu là thầy thuốc. Bấm huyệt xoa bóp mà chúng tôi đang học là môn tương đối đơn giản dễ hiểu trong khóa học Đông y.

Thầy Tào đứng lớp là một người đàn ông trung niên đứng đắn. Thầy là một cao thủ Vịnh Xuân Quyền. Thịnh thoảng thầy sẽ ngửa nghề, ném sách giáo khoa biểu diễn vài ba chiêu trước mặt chúng tôi. Nghe nói thầy đã từng bàn luận võ thuật với Lý Tiểu Long.

Thầy Tào một bên giảng bài, Đế Xu bên này cũng xoa bóp giúp tôi.

Lật trang tiếp theo trong cuốn bài giảng, giọng nói của thầy Tào bỗng nhiên nhỏ hẳn đi. Thầy xấu hổ nói: “Sau đó là một chỗ, à... ừ... trắng dương... Các em không cần phải học.”

Đế Xu đột nhiên giơ tay lên, nói: “Em muốn học!”

Tôi thật đáng thương, bị xem là đàn ông, nằm trên giường để mặc cho Đế Xu ấn ấn vỗ vỗ chỗ nhạy cảm nhất trên người của tôi.

21.

“Vừa rồi cậu có phản ứng gì không?” Sau khi tan học, Đế Xu hỏi tôi.

“Không có! Tôi không phải đàn ông.” Tôi đáp.

“Vậy rốt cuộc có hiệu quả hay không?” Cô ấy nói thầm.

“Có lẽ sẽ không có hiệu quả lập tức!” Tôi nói.

“Ừ... Phải thử trên người đàn ông một chút mới biết được.” Cô nàng lẩm bẫm.

Lúc này, Úc Úc vừa hay đi ngang qua, Đế Xu lôi kéo cô ấy nói:

“Úc Úc, tớ muốn mượn cậu một con rắn.”

“Mượn rắn? Cậu muốn mượn rắn để làm gì?” Cô ấy giật mình hỏi lại.

Đế Xu nói úp úp mở mở: “Chỉ cần cho tớ mượn một ngày rồi sẽ trả lại cho cậu liền, được không?”

“Có phải cậu định đầu độc chính mình không đấy?” Úc Úc hỏi.

Đế Xu lè lưỡi: “Đương nhiên là một con rắn không có độc, ngộ nhờ xảy ra tai nạn chết người thì sao? Mai tớ đến quán nhà cậu lấy, được chứ?”

“Được.”

“Vậy mai gặp.” Để Xu vội vã bỏ đi.

“Cậu ấy muốn mượn răn để làm gì?” Úc Úc quay sang hỏi tôi. Sau đó, cô ấy nghiền ngẫm rồi chép miệng nói: “Chẳng nhẽ... Ở... Làm chuyện... Ừm... Rất biến thái sao?”

Tôi cười nói: “Không nên tưởng tượng nhiều vẫn là tốt nhất.”

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1+5: Giao Thừa Đùng Đến(5)

22.

Trên sàn nhà đều là mảnh vỡ của bát đĩa. Đỗ Vệ Bình cầm hai cái cây, bắt chước theo diễn viên xiếc quay đĩa trên không.

“Anh đang làm gì vậy?” Tôi hỏi.

“Mấy hôm trước anh nhận được thư của Dạng Sơn, cô ấy đang theo học cái này!”

“Cho nên anh cũng muốn bắt chước sao? Si tình hết thuốc chữa rồi!”

“Đợi khi anh tập được, em sẽ không còn nghĩ như vậy.”

“Diễn xiếc có thể tự học sao?”

“Anh có đến nhà sách của em lấy một cuốn ‘Tự học diễn xiếc phương Tây sơ cấp’.” Anh đưa mắt nhìn cuốn sách đang mở ra ở trên bàn sau đó nói: “Có lẽ sẽ học được chút gì đó, Dạng Sơn có một người da đen dạy cô ấy.”

“Là cái người ở phòng kế bên á?”

“Ừ, anh ta là diễn viên xiếc.”

“Người da đen, vũ công, lại còn có thể diễn xiếc? Xong rồi!” Tôi thăm rên.

“Anh có thấy dép của em ở đâu không?” Tôi hỏi anh.

Đỗ Vệ Bình chụp chiếc đĩa trên tay, rồi đá dép lê chẳng biết từ đâu đến chỗ tôi.

“Anh tìm được ở đâu thế?”

Anh bực bội nói: “Lúc này anh ngồi trên ghế sofa, có thứ gì đó chọt vô móng anh đó.”

“Phải không vậy? Xin lỗi nha.” Tôi lấy sơ đồ huyết đạo cơ thể người mua ở trường từ trong ba lô ra, háo hức nói: “Em muốn treo cái này lên tường.”

“Em treo cái sơ đồ này trong nhà, hình như không hay lắm?”

“Sao lại không hay?”

“Anh ta không có mặc đồ.”

“Là sơ đồ huyết đạo đương nhiên không mặc đồ rồi. Lẽ nào phải mặc kiểu Pháp sao?”

“Ý của anh là, sao nó không phải là một mỹ nhân trần như nhộng?”

“Sơ đồ huyết đạo kiểu này sẽ không dùng phụ nữ.”

“Thế nhưng người đàn ông này có cái ấy, nhìn không hay lắm.”

“Đàn ông đương nhiên phải có cái ấy, anh không có sao? Em sẽ treo trong phòng của em không phải treo ở đây, sẽ không ảnh hưởng đến mắt của anh đâu.”

“Sao lại không ảnh hưởng chứ?”

“Sao lại ảnh hưởng đến anh được?”

“Em mỗi ngày đều nhìn một người đàn ông khóa thân, rất dễ sinh ra hoang tưởng đối với anh đây!” Anh nhướn mày nói.

“Anh có dáng người đạt chuẩn như người ta sao?” Tôi chỉ vào người đàn ông trên tấm sơ đồ huyết đạo.

“Anh cũng không tệ nha!”

Anh bắt chước Lý Tiểu Long, hô lớn một tiếng, hăm hở giơ vai và cánh tay tạo dáng đại bàng tung cánh.

Tôi cười lớn: “Ngực của anh chẳng lớn hơn của em là bao!”

“Hôm nay em đi học xoa bóp huyết đạo nào? Giúp anh xoa bóp một chút được không? Lần trước xoa bóp trị đau đầu rất hiệu quả.”

“Bàì hôm nay không hợp với anh.”

“Sao lại không hợp?”

Tôi nhìn anh, nở nụ cười mờ ám: “Nói chung anh không cần tới.”

“Ừ, biết rồi. Anh không cần, em mới cần.”

“Anh biết chuyện gì?”

Anh tự cho mình thông minh nói: “Nhất định là trị bệnh phụ khoa.”

“Nếu là thế thì đây đã không nói không hợp với anh.”

Cái ngày quyết định ở cùng Đỗ Vệ Bình, tôi cho rằng chỉ là tạm thời, chưa từng nghĩ cuộc sống sẽ diễn ra thế này. Bất luận muộn thế nào, khi tôi về đến nhà thì luôn có một khuôn mặt tươi cười đang đợi tôi. Có đôi khi, chúng tôi sẽ nói chuyện phiếm, nói mãi đến khi có một người đã ngủ không biết tự khi nào. Giai đoạn chuyển biến của cuộc đời không khỏi có nhiều

khó khăn. “Bến đò” cùng bạn trải qua những gian nan vất vả cũng như niềm vui nỗi buồn trong cuộc sống.

23.

“Em làm sao thế?” Đỗ Vệ Bình về tới nhà lại càng khiến tôi rối hơn.

Vì hôm sau phải kiểm tra, mà tôi chưa nhớ được bao nhiêu huyết đạo trên cơ thể người. Cho nên tôi viết tên từng huyết đạo ra trên giấy ghi chú, sau đó dán chúng lên trên người của mình.

“Em đang ôn bài huyết đạo.”

“Anh còn tưởng em học quá phát rồ rồi. Làm vậy có ích sao?”

“Đằng trước thì không thành vấn đề, nhưng huyết đạo phía sau thì em không thấy được. Lâu rồi không có thi cử kiểm tra, chỉ là một bài kiểm tra thôi mà giống như thi tốt nghiệp đại học ấy. Mai không biết làm sao mà thi đậu bây giờ?”

Đỗ Vệ Bình cởi áo khoác, nằm sấp lên sofa, hai chân duỗi thẳng, hai tay đặt ngay ngắn bên hông, nói:

“Đến đây nào?”

“Đến đó làm gì?”

Anh quay đầu lại nói: “Em nghĩ là làm gì? Em dán giấy ghi chú lên huyết đạo trên người anh, không phải là có thể học bài rồi sao?”

“Sao em không nghĩ tới cách này nhỉ?”

“Mau đến dán giấy vàng đi!”

“Nhưng mà anh mới đi làm về, không mệt sao?”

“Không sao, anh nằm sấp cũng ngủ được mà.” Anh nói.

Tôi viết huyết đạo lên giấy ghi chú dán trên người anh. Qua một lúc, anh đã thành sơ đồ huyết đạo bằng thân người của tôi. Trên lưng, tóc, lòng bàn chân đến lỗ tai của anh đều là giấy ghi chú.

“Xong rồi! Bây giờ anh không được nhúc nhích đâu đấy.” Tôi cầm roi mây mà anh hay dùng để tập xiếc xoay đĩa, sau đó dạo bên quanh người anh. Chốc chốc lại xoay người lại, chọc một huyết đạo bất kỳ trên người anh, rồi ghi nhớ huyết đạo đó.

“Sao trên người lại có nhiều huyết đạo như vậy chứ?” Tôi oán thán.

“Vấn đề buồn chán đó không nên hỏi, mau dùng anh học bài đi.” Cơ thể anh đã cứng còng.

Trước khi trời sáng, cuối cùng tôi đã thuộc lòng các huyết đạo phía sau của cơ thể người.

“Xong rồi!” Tôi dùng chiếc roi mây chọc lòng bàn chân của anh.

Nhưng anh không có phản ứng, hóa ra anh đã ngủ khò từ lâu.

24.

“Hôm nay em thi thể nào?” Hôm sau, khi tôi đi học về Đỗ Vệ Bình đã lên tiếng hỏi.

“Dạ, cũng không tệ lắm.”

Nhìn dáng vẻ của anh khá mệt mỏi.

“Anh khó chịu sao?”

“Hình như hơi cảm sốt rồi.” Anh vừa xì mũi vừa trả lời.

“Có lẽ do tối qua quá mệt rồi, đều tại em cả. Anh nằm xuống đi, em giúp anh xoa bóp một chút.” Tôi vén ống tay áo lên nói.

“Tuyệt đối không được!” Anh vội vàng lùi ra sau hai bước, “Hôm qua em đã dùng cây roi mây đâm đâm chọt chọt khắp chốn trên người anh, nửa trước của anh thì không sao, chứ nửa người sau đã bại liệt rồi.”

“Nửa sau bại liệt sao?” Tôi xấu hổ hỏi lại.

“Anh chỉ cần đi ngủ một giấc, mai sẽ không sao nữa.” Anh nói.

Tôi vọt đi nấu một bát hoa Cầm quỳ cho anh uống, có thể giải cảm.

“Có đỡ hơn chút nào không?” Tôi hỏi.

Anh cười nói: “Hình như đã lưu thông kinh mạch toàn thân, khỏe hơn đôi chút.”

25.

Thế nhưng hôm sau thức dậy, anh dường như mệt mỏi hơn cả ngày hôm qua, hơn nữa còn có phần rét run. Tôi cảm thấy rất áy náy.

“Đi bác sĩ đi.” Tôi đề nghị.

“Đi Đông y hay Tây y?” Anh hỏi.

“Tây y đi, có thể nhanh khỏi hơn một chút.”

Anh cười lắc đầu: “Anh chỉ cần ngủ một giấc là khỏe thôi ấy mà.”

Anh lại bò lên giường, lấy mền quấn kín người lại.

Tôi tựa người lên cửa phòng ngủ của anh, nói: “Tại sao khi đàn ông bệnh thì thà nằm trên giường rên rỉ cũng không chịu đi khám bác sĩ?”

“Bởi vì họ sợ tiêm.” Anh thều thào trả lời.

26.

“Nào, uống thuốc đi.” Tôi bưng chén thuốc đến trước mặt anh.

“Đây là thuốc gì?” Anh hỏi.

“Trà trị cảm cúm thôi, em sắc đó.” Tôi mạnh mẽ trả lời.

“Có đắng không?”

“Không đắng.” Tôi đáp.

Anh uống một ngụm, liền nhăn mặt.

Tôi dụ dỗ anh: “Uống hết chén thuốc này ngủ một giấc là khỏi bệnh ngay.”

Anh ngoan ngoãn uống hết thuốc.

Sau vài tiếng, anh đi ra từ phòng ngủ, tinh thần tốt hơn đôi chút, nói với tôi:

“Hình như khỏe hơn rồi!”

“Không phải em đã nói với anh rồi sao!”

Tuy nhiên, tình hình chỉ khởi sắc giây lát, anh bị tiêu chảy liên tục, sắc mặt trở nên bơ phờ trắng bệch.

Anh từ nhà vệ sinh ra, lững thững bước từng bước về phía sofa rồi nằm sóng soài trên đó. Anh hỏi tôi: “Chén thuốc em đưa rốt cuộc là thứ gì?”

“Chỉ là chén trà cảm cúm thông thường mà.” Tôi ấp úng trả lời.

“Có phải thầy giáo ở trường đã dạy sai rồi không?”

“Không phải thầy dạy, mà em tự đọc sách. Thầy giáo còn chưa dạy em cách bốc thuốc.”

“Cái gì cơ?” Anh gần như muốn ngất đi.

Cũng may, tới tối anh cũng khỏe hơn. Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chúng tôi chén thuốc kia có hiệu quả.” Tôi nói.

“Dĩ nhiên rồi. Mọi mầm bệnh đều tiêu chảy ra ngoài hết rồi.” Anh đau khổ nói.

“Trong sách viết, loại thuốc đó cho dù là lang băm có dùng cũng tuyệt đối không chết người. Anh nói sợ tiêm cho nên em mới cho anh tiên dược.”

“May mà em chỉ dùng anh để thử thuốc, không phải để luyện châm cứu. Đa tạ em đã tha anh một mạng.” Anh yếu ớt nói.

“Ừ, đúng thế. Mạng của anh có thể nói là nhờ em lấy về.” Tôi vừa nói vừa chuẩn về phòng ngủ của mình.

“Sau này anh tuyệt đối sẽ không tùy tiện uống bất cứ thứ gì em đưa nữa.” Giọng anh vang vọng ngoài cửa phòng.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1+6: Giao Thừa Đùng Đến(6)

27.

Chiều Chủ Nhật, bên ngoài tiệm sách bỗng nhiên có tiếng ồn ào náo nhiệt.

“Hình như có cuộc biểu tình.” Tiểu Triết nói.

Tôi, Tiểu Triết và Con Cọp cùng nhau ra ban công xem huyên náo. Tôi chưa từng thấy đoàn biểu tình nào tinh tươm tinh tấ như vậy. Trong đoàn biểu tình khổng lồ đó, hình như tất cả đều là phụ nữ. Những người phụ nữ này ăn mặc lòa loẹt, có người mặc quần đùi ngắn, có người mặc váy ngắn và áo thun ôm sát người. Mỗi người biểu tình đều đeo kính mát hoặc dùng khăn lụa che nửa khuôn mặt, giống như không muốn người khác biết gương mặt thật của mình.

“Những người biểu tình này là ai thế?” Tôi hỏi.

“Là những nữ đấm bóp trong viện massage.” Tiểu Triết trả lời.

“Những nữ massage sao lại muốn biểu tình chứ?” Tôi lăm bằm tự hỏi.

Khi tôi đưa mắt nhìn xuống, trong lúc vô tình đã nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc mà người kia cũng vừa lúc ngẩng đầu nhìn tôi. Đó không phải là Đế Xu hay sao? Cô ấy đẩy gọng kính xinh xắn lên. Lúc bốn mắt chúng tôi giao nhau, tôi có chút xấu hổ nhưng cô ấy lại bình thản mỉm cười với tôi.

28.

Khi đến lớp ngày hôm sau, Đế Xu khẽ nói với tôi:

“Sau khi tan học chúng ta cùng đi ăn nha? Tớ đã hẹn với Úc Úc rồi, hôm trước tớ có mượn cậu ấy một con rắn mà chưa có cảm ơn cậu ấy.”

“Được chứ.” Tôi đáp.

“Có chỗ nào ngon không?” Đế Xu lại hỏi.

“Đến nhà hàng bạn tớ mới mở được không?” Tôi đề nghị với cô ấy, “Nhà hàng Độ Độ.”

“Là chữ Đố trong họ Đố sao?” Cô ấy hỏi.

“Không, là độ trong chữ độ qua, chữ qua.” Tôi trả lời.

Lúc đầu tôi cũng tưởng đó là chữ “Đố” trong Đố Vệ Bình. Sau này mới biết đó là chữ “Độ”. Tôi cho rằng anh muốn tưởng nhớ chú chó nhỏ Độ Độ mà khi bé anh đã nuôi, hóa ra anh còn có ý khác.

Độ Độ^[4] là một loài chim đã biến mất không còn tăm hơi ba trăm năm rồi. Chim Độ Độ sống ở hòn đảo Mauritius thuộc Ấn Độ Dương. Vì con người không ngừng khai hoang mở đất, hơn nữa còn có sự xâm lược của các loài động vật trên các hòn đảo khác, mà nó dần tuyệt chủng. Chim Độ Độ là loài động vật ăn quả của một giống cây. Hạt của cây này thông qua hệ tiêu hóa của chim Độ Độ mà được đào thải ra ngoài. Đó là phương thức phát tán hạt giống của loài cây đó.

[4] Chim Độ Độ hay còn gọi là Dodo (tên khoa học *Raphus cucullatus*). Nó cao khoảng 1 mét, nặng khoảng 10-18 Kg. Loài chim này tuyệt chủng nửa sau thế kỷ 17 do sự tác động trực tiếp từ hành vi của con người.

Sau này, các nhà khoa học tìm được một giống gà có hệ tiêu hóa gần giống với chim Độ Độ nhất. Họ để chúng ăn quả của loài cây kia. Giống

cây đó mới có thể tái sinh trên đảo. Để tưởng nhớ loài chim Độ Độ, các nhà khoa học đã đặt tên cho giống cây đó là cây Độ Độ.

Lúc tôi gặp lại Đỗ Vệ Bình, chúng tôi đều đã tự mở tiệm sách và nhà hàng của chính mình. Chỉ có điều trăm tính ngàn dự lại không ngờ rằng tiệm của tôi là « Cây sa kê », còn nhà hàng của anh lại là “Cây Độ Độ”. Hơn nữa, cả hai cùng nằm trên một con đường, chỉ cách nhau có năm cây số.

Sao lại là cây Độ Độ ?

Đỗ Vệ Bình trả lời rằng, cây Độ Độ là Phượng hoàng lửa.

“Vậy sao lại là cây sa kê?” Anh hỏi ngược lại tôi.

Tôi trả lời khẽ khàng, trên một đảo quốc xa xôi, có đầy cây sa kê.

29.

“Đó là tiệm sách của cậu sao?” Trong lúc ăn ở nhà hàng “Cây Độ Độ”, Đế Xu đã hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

“Nó rất đẹp!” Cô ấy khen.

“Trong tiệm của cậu có nhiều sách dạy nấu ăn không?” Úc Úc hỏi tôi.

“Chúng tớ có khá nhiều sách dạy nấu ăn, tớ thích nhất là ăn uống mà.” Tôi hờn hờ nói.

“Vậy sách dạy làm bánh thì sao?” Úc Úc lại hỏi.

“Cũng nhiều lắm.”

“Vậy hôm nào tớ phải đến xem mới được.” Cô nàng tuyên bố.

“Hôm qua lúc cậu thấy tớ, tớ đang cùng các đồng nghiệp trong viện massage tham gia biểu tình.” Đế Xu chủ động nói trước.

“Tớ thấy các cậu giơ các biểu ngữ ‘Nợ lương’, có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

“Mấy tiệm massage chúng tớ đang làm thuộc về một lão chủ. Lão đó có rất nhiều tiền, nhưng hết lần này đến lần khác đều khất nợ tiền lương của chúng tớ, nghe nói tiền của lão ta đổ hết vào cờ bạc.”

“Vậy chẳng nhẽ mọi người sẽ thất nghiệp sao?” Úc Úc hỏi.

Đế Xu trả lời thoải mái: “Tớ chẳng lo, tay nghề của tớ giỏi như vậy, không lo không có tiệm nào mời tớ. Đi học Đông y là muốn nâng cao bản thân. Tớ muốn tương lai sẽ mở một viện massage lớn nhất Hong Kong.”

“Vậy thì cần rất nhiều tiền à.” Tôi cảm thán.

“Cho nên tớ mới cố gắng tiết kiệm tiền. Mỗi ngày, gần hai ba giờ sáng tớ mới hết giờ làm.” Đế Xu nói.

“Thế không phải là quá cực khổ sao?” Tôi hỏi lại.

“Bởi vì có mục tiêu, cho nên dù khổ thế nào tớ cũng thấy đáng giá. Đợi đến khi tớ trở thành thầy thuốc Đông y, càng có thể giúp tớ chẩn đoán một số dấu hiệu, hoặc triệu chứng bệnh cho khách hàng. Nói không chừng, như vậy mới khiến khách hàng thường xuyên ghé thăm tiệm của tớ.” Đế Xu hào hứng nói. Sau đó, cô ấy quay sang hỏi Úc Úc.

“Còn cậu? Sao cậu lại học Đông y?”

“Tớ thì lại muốn biết nhiều kiến thức Đông y hơn. Vì tớ rất thích ăn đồ ngọt, cho nên rất muốn sau này mình có thể mở một tiệm thuốc đồ ngọt, kết hợp giữa Đông y và đồ ngọt.” Úc Úc trả lời.

“Nghe qua đã thấy rất hấp dẫn rồi.” Tôi bồi thêm.

“Lúc còn quen bạn trai trước đây, hai đứa đã có mơ ước này. Khi đó, mặc dù không có tiền mở tiệm đồ ngọt, nhưng mỗi khi có thời gian rảnh, chúng tớ đều cùng nhau đi xem các cửa hàng ở khắp nơi, sau đó sẽ tưởng tượng chúng tớ thuê chỗ này hay chỗ kia, rồi trang trí như thế nào.”

“Cậu nói là trước đây, tức là bây giờ đã không còn bên nhau?” Đế Xu hỏi.

“Cuối năm ngoái, có một phụ nữ ở quê báo lên, nói có một con rắn lớn trong nhà cô ta. Cảnh sát thường thì sẽ mời chuyên gia bắt rắn đi bắt nó, thế là mẹ tớ được mời. Ngày đó tớ đi cùng với mẹ. Rắn thì bắt được rồi, nhưng trong căn nhà của người phụ nữ đã sợ đến mặt tái ngắt không còn chút máu, tớ lại thấy bức hình thân mật giữa cô ta và bạn trai của mình. Hóa ra anh ta quen bồ nhí sau lưng tớ.” Úc Úc nói.

“Vậy hóa ra bắt rắn biến thành bắt gian sao?” Đế Xu lớn tiếng châm biếm.

“Sau khi chia tay với anh ta, tớ muốn tự thân hoàn thành ước mơ của mình. Chỉ có ước vọng là chân thực nhất.” Úc Úc mạnh mẽ nói.

Úc Úc bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì đó, cô quay sang hỏi Đế Xu:

“Lần trước cậu mượn tớ con rắn, để làm gì thế?”

Đế Xu chậm rãi giải thích: “Tớ có nhắc đến chuyện tớ có một người bạn học có mở một tiệm bán rắn với một vị khách. Anh ta nói rằng anh ta vẫn luôn rất muốn biết cảm giác rắn bò trên người là như thế nào. Nếu như tớ có thể tìm một con rắn về cho anh ta thử xem sao, thì anh ta sẽ thưởng lớn cho tớ! Kết quả anh ta đã cho tớ rất nhiều tiền. Khi con rắn kia bò trên người anh ta, anh ta rất hưởng thụ nha! Anh ta vừa rên rĩ vừa la hét!”

Tôi và Úc Úc cười đến độ bụng co thắt cả lại.

Đúng lúc này Đỗ Vệ Bình đi đến hỏi tôi: “Mấy em đang cười chuyện gì thế?”

“Cười tên đàn ông dở hơi.” Tôi nói.

Tôi nhìn bốn người chúng tôi. Tôi có “Cây sa kê” Đỗ Vệ Bình có “Cây Độ Độ”. Còn hai người kia, trong tương lai sẽ có “tiệm bánh Úc Úc” và “viện massage Đế Xu”. Vì ước mơ mà cố gắng, không phải chỉ có mình tôi. Xem ra tôi không cô đơn rồi.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1+7: Giao Thừa Đùng Đến(7)

30.

“Em muốn đóng phim!” Cát Mễ Nhi tuyên bố với tôi trong tiệm sách.

“Là phim gì?” Tiểu Triết lên tiếng hỏi. Tiểu Triết là người hâm mộ chung thành của Cát Mễ Nhi.

“Là phim tình cảm. Chị diễn vai một nữ đầu bếp giác quan nhạy bén.” Cát Mễ Nhi hào hứng nói.

"Đây là bộ phim đầu tiên của em đó nha!" Tôi nói.

Cát Mễ Nhi giả bộ khoa trương: "Lo quá đi!"

"Chị lo diễn không được à?" Tiểu Triết hỏi.

"Chị lo lần đầu đóng phim đã nắm bắt được vai diễn, sau này sẽ không còn mục tiêu phấn đấu nữa!" Cô nàng cười đắc ý đến độ đôi mắt díp lại thành đường thẳng.

"Bộ phim này nói về cái gì?" Đến lượt tôi thắc mắc.

"Em cũng không rõ nữa! Công ty mới nói với em hôm qua. Kịch bản hình như đang viết, năm sau mới quay, dường như là phim hài ?"

Tôi cười trêu: "Có ai lại tìm em để diễn bi kịch chứ?"

Cô nàng lôi kéo con cọp: "Con cọp, anh xem phim và đọc sách khá nhiều, có thể giúp em tìm một ít tài liệu tham khảo được không? Lần đầu

làm diễn viên em phải cố gắng hết mình!"

"Đương nhiên không thành vấn đề. Có bộ phim là 'Bữa tiệc của chị Babette'[5], nữ chính là đầu bếp." Con cọp nói.

[5] Bữa tiệc của chị Babette: là bộ phim Đan Mạch của đạo diễn Gabriel Axel đã nhận giải Oscar phim nước ngoài xuất sắc nhất năm 1987, chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của nữ sĩ Karen Blixen.

Cát Mễ Nhi lại quay sang cầu cứu Tiểu Triết: "Tiểu Triết, em phải dạy chị làm bánh, nói không chừng trong phim sẽ bắt chị làm bánh mì thì sao? Muốn diễn cho giống thì phải thật sự biết làm bánh."

Tôi liền nhắc nhở cô nàng: "Sao em không tìm Đỗ Vệ Bình ấy?"

"Á, đúng rồi! Sao em lại quên có một đầu bếp thực thụ bên cạnh em được chứ? Đỗ Vệ Bình đâu rồi?"

"Ở nhà hàng của anh ấy." Tôi trả lời đều đều.

"Làm ăn buôn bán tốt không? Hôm nay là thứ Sáu."

"Cũng không tệ." Tôi trả lời, "Gần đó mới mở một nhà hàng, thực đơn của họ cũng gần giống bên này. Gần đây bên đó còn tổ chức nhiều hoạt động tuyên truyền, đoạt đi không ít khách hàng."

"Bên đó chi rất nhiều tiền trang hoàng, mặt bằng cũng tốt hơn mấy lần." Tiểu Triết nói thêm vào.

"Đúng đó! Giả sử có một nhà sách khác mở ngay bên cạnh, thì nhà sách của chị bất luận như thế nào cũng sẽ ít nhiều bị ảnh hưởng đúng không?" Tôi nói.

Cát Mễ Nhi đảo mắt, la lên: "Em có cách rồi!"

31.

Thật sự là không còn lời nào để nói với Cát Mễ Nhi. Vào một buổi tối vài ngày sau đó, cô nàng đột nhiên xuất hiện ở “Nhà hàng Độ Độ”, còn hát vài bài tặng các vị khách ở đó. Cô ấy hát hay như vậy, lại có tiếng tăm, khách khứa kinh ngạc không thôi. Những vị khách đó sau này đương nhiên sẽ kéo theo bạn bè của mình đến cùng.

Một tờ tạp chí phỏng vấn cô ấy, muốn biết cô nàng thích ăn ở đâu. Cô nàng liền trả lời phóng viên rằng “Nhà hàng Độ Độ”, lại còn ra sức giới thiệu món ăn đặc biệt là đó: nấm hạnh phúc và món mì Ý sốt tương cua.

Nấm hạnh phúc là món nhồi gan gà vào trong cây nấm tươi lớn, sau đó dùng dầu ô-liu xào nấm nhồi cà chua, rau cần, tỏi. Là một món ăn tôi thích nhất.

Còn mì Ý tương cua là được làm từ con cua tươi ngon nhất, nhưng chỉ lấy gạch cua. Dùng dầu ô-liu xào với tỏi và ớt đỏ, khi tỏi ngả sang màu vàng thì đổ cả gạch cua và thân cua vào, lại thêm rượu đế vào nấu. Sau đó thêm rau cần, nghêu sò và dầu ô-liu, rắc một ít muối ăn và tiêu, cuối cùng trộn đều với mì đã được nấu chín. Lúc ngồi vào bàn ăn, những sợi mì vàng ươm được đặt trong vỏ cua. Mỗi miếng mì được đưa vào miệng đều tràn ngập mùi vị thơm ngon của cua. Được ăn món này bạn sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian.

Trong một bài phỏng vấn, có một bức hình mà Cát Mễ Nhi ở phía trước, một tay cầm đĩa cuộn mì Ý tương cua, tay kia giơ ngón cái lên, còn Đỗ Vệ Bình đứng phía sau, cúi người dọn bàn. Cát Mễ Nhi vốn muốn chụp hình với Đỗ Vệ Bình, nhưng Đỗ Vệ Bình xấu hổ, chỉ đưa lưng về phía máy ảnh. Ánh đèn nhá lên, khung cảnh trong hình rất đẹp.

Cuốn tạp chí kia có rất nhiều độc giả. Sau khi bài phỏng vấn được đăng lên, rất nhiều khách hàng đã đến đó, có một số người thậm chí đến là vì

bóng lưng thần bí của ông chủ nhà hàng.

32.

Có Cát Mễ Nhi làm đại sứ tuyên truyền, việc làm ăn của “nhà hàng Độ Độ” quả nhiên đã khởi sắc. Đỗ Vệ Bình nói muốn mời Cát Mễ Nhi một bữa.

“Anh định làm món gan ngỗng hấp sung cho cô ấy nếm thử.” Đỗ Vệ Bình nói với tôi.

“Cô ấy không ăn ngỗng đâu. Không ăn bất kỳ bộ phận nào của ngỗng.” Tôi nói.

“Tại sao?”

Tôi cười và trả lời: “Cô ấy từng nuôi một con ngỗng biết hát tên là Mozart, và đã bị bạn trai cô ấy ăn mất.”

33.

Tối hôm đó, Đỗ Vệ Bình làm món chim bồ câu nướng sốt anh đào, gà con hấp nấm hương cùng rượu Bordeaux, bánh chân cừu mille-feuille, mỳ Ý trứng cá muối và bánh táo phớt kem táo xanh. Tôi và Cát Mễ Nhi thường thức món này đến món khác. Có những giây phút như vậy, tôi không thể phủ nhận rằng sống như vậy là một loại hạnh phúc.

“Cảm ơn em đã giúp anh.” Đỗ Vệ Bình nói với Cát Mễ Nhi.

Cát Mễ Nhi vừa ăn bánh táo kem vừa nói:

“Không có chi, anh là bạn tốt của chị Trình Vận mà! Cái này xem như anh đã cứu vớt và thu nhận chị ấy.”

“Nói cũng phải.” Đỗ Vệ Bình gật đầu.

“Nào có, trước là anh thu nhận em, sau này em cũng thu nhận anh mà.”
Tôi phản bác.

“Sao em lại thu nhận anh được? Rõ ràng là em dọn vào nhà anh.”

“Anh thu nhận một người phụ nữ không có chỗ ở, thế nhưng em thu nhận một người đàn ông cô đơn không có bạn gái bên cạnh.” Tôi đáp trả
“Em dùng tình cảm ấm áp thu nhận anh.”

“Từ khi em ở cùng anh, được ăn bao nhiêu là món ngon, anh dùng món ăn ấm áp thu nhận em.”

“Lúc anh bệnh là ai đã cho anh tiên dược? Em dùng trái tim ấm áp thu nhận anh.”

“Em đang nhắc tới bát thuốc gần như đầu độc anh? Là ai thường ngày luôn tìm dịp giúp em? Anh dùng tình cảm gia đình ấm áp thu nhận em.”

Cát Mễ Nhi bỗng lên tiếng: “Tóm lại hai người thu nhận lẫn nhau.”

Tôi và Đỗ Vệ Bình nhìn nhau bật cười.

Sau khi ăn sạch kem trên đĩa, Cát Mễ Nhi đứng lên, nói lớn tiếng: “Để em hát cho mọi người nghe.”

Tôi cho rằng, hai người phụ nữ chỉ cần đã từng cùng yêu một người đàn ông, thì sẽ luôn nhìn nhau bằng con mắt ghen ghét và đố kỵ. Thế nhưng, tôi và Cát Mễ Nhi lại có thể trở thành bạn bè. Có lẽ bởi vì người mà chúng tôi từng yêu kia đã vĩnh viễn rời xa, để hai người phụ nữ ở lại trở nên nương tựa vào nhau, thậm chí còn chia sẻ một số hồi ức đẹp đẽ khi xưa, không có tình cảm vừa đơn thuần vừa phức tạp như thế.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1+8: Giao Thừa Đùng Đến(8)

34.

“Đáng tiếc! Đáng tiếc! Quá đáng tiếc!” Tôi cố ý nói trước mặt Đỗ Vệ Bình.

“Có chuyện gì?” Anh ngẩng đầu hỏi tôi. Anh đang viết thực đơn mùa thu cho “nhà hàng Độ Độ.”

Tôi dương dương tự đắc quơ quơ cuốn sách trên tay, trả lời:

“Món này xem ra rất ngon đó! Nhưng mà, hình như rất khó nấu!”

“Là món gì thế?”

“Cà tím ngư hương[6].”

[6] Ngư hương: là một trong những gia vị truyền thống chủ yếu trong món ăn Tứ Xuyên, là một nét đặc biệt trong món ăn Tứ Xuyên, ở chỗ không thấy cá mà lại có mùi cá vì nó dùng ớt ngâm cá.

“Cà tím ngư hương có gì mà khó?” Bộ dạng anh biểu hiện sự không đồng tình.

“Là Cà tím ngư hương trong ‘Hồng Lô Mộng’! Trong sách viết, phải bỏ hết vỏ và ruột cà tím, chỉ lấy phần cơm rồi cắt thành những sợi mỏng như tóc, phơi khô dưới nắng. Sau đó đem nó chưng cách thủy với nước gà hầm, đợi sau chín lần bốc hơi...”

Anh lắng nghe mà ong hết cả đầu.

Tôi bồi thêm: “Rất phức tạp đúng không? Cho nên mới nói, em nghĩ là anh không làm được đâu.”

Thông thường thì sau những lần tôi nói như vậy, vài ngày sau Đỗ Vệ Bình sẽ bùng đồ ăn đến trước mặt tôi. Tiếp đó, anh sẽ ngênh mặt hỏi tôi:

“Cái em nói có phải món này không?”

Cơm Tây không làm khó được anh cho nên tôi chuyển qua món Trung, nhất là những món viết trên sách. Chiêu kích tướng của tôi làn nào dùng cũng hiệu quả. Tôi muốn ăn món gì, hầu như đều có thể thưởng thức. Những món ăn trong văn học Trung Hoa, tôi đã được ăn rất nhiều. Ở cùng nhà với đầu bếp, quả nhiên là quá hạnh phúc. Có đôi khi, tôi cũng cảm thấy có chút áy náy, lừa anh nấu ăn cho tôi, chẳng phải giống như khi bé tôi ăn hiếp anh sao? Nhưng anh dường như vui vẻ để tôi bắt nạt. Đúng là anh đã dùng món ăn ấm áp thu nhận tôi.

35.

Vào ngày cuối tuần, Đỗ Vệ Bình bỗng nhiên dậy sớm, chuẩn bị ra ngoài.

“Mới sáng mà anh định ra ngoài sao?” Tôi hỏi.

“Ừ.” Anh vội vã đi còn cầm theo một cái bọc nhỏ.

"Nhà hàng Độ Độ" thường đóng cửa buổi sáng cuối tuần, mà Đỗ Vệ Bình gần đây rất không bình thường khi mỗi sáng cuối tuần đều đi ra ngoài. Hơn nữa, anh còn hỏi mượn tôi rất nhiều tiểu thuyết tình yêu, nhưng tôi lại không thấy anh đọc. Lẽ nào anh đang quen cô gái nào đó, tiểu thuyết tình yêu là để đưa cô gái kia?

Có một hôm, tôi thử thăm dò anh: "Anh sẽ yêu cô gái nào khác sau lưng Dạng Sơn không?"

"Em nghĩ anh là loại người gì chứ hả?" Bộ dạng anh cho rằng tôi thật không hiểu con người của anh.

Thế nhưng, sau đó có một ngày, lúc anh giúp tôi thay nước bể cá, tôi liền hỏi anh: "Anh nghĩ tình yêu lúc nào là đẹp nhất?"

"Lúc mới bắt đầu."

"Đúng vậy, lúc lo được lo mất là lúc ngọt ngào nhất." Tôi đồng tình.

"Cũng như lúc gọi món ăn, cố gắng gọi món rau trước, sẽ không ai dùng ánh mắt kỳ quái nhìn em. Có rất nhiều cô gái thích dáng dấp thon thả đến nhà hàng của anh cũng như vậy, gọi rất nhiều món rau, không ăn món chính. Cách ăn này thậm chí còn thành trào lưu." Anh nói.

"Anh cũng muốn theo trào lưu chứ?"

"Vậy cũng không tệ, có thể nếm thử những khẩu vị khác nhau, cũng không cần ăn quá nhiều." Anh nói ám chỉ.

36.

Vào một ngày cuối tuần có cơn mưa phùn, Đỗ Vệ Bình vẫn mang theo một bịch nhỏ ra ngoài vào sáng tinh mơ như cũ. Cho dù đêm trước anh về đến nhà đã khuya rồi, nhưng sáng sớm cuối tuần anh vẫn tỉnh táo thức dậy đúng giờ, thay quần áo rồi vội vàng ra ngoài.

Sáng cuối tuần, trời vừa sáng Đỗ Vệ Bình đã dậy, cầm theo bịch nhỏ ra khỏi nhà.

"Anh đi đây." Anh nói.

"Dạ." Tôi giả bộ chăm chú cho cá ăn.

Sau khi anh đi, tôi xách ba lô đã để một bên tủ từ trước, vụng trộm đi theo anh.

Đỗ Vệ Bình đi vào ga tàu điện ngầm, lên một đoàn tàu đến Cửu Long.

Toa tàu vào sáng sớm chỉ có lẻ tẻ vài hành khách. Tôi cầm theo một quyển sách để yểm trợ, giữ một khoảng cách nhất định với anh. Trên suốt chuyến đi, anh chỉ chuyên tâm đọc sách, không có chú ý những người bên cạnh.

Khi tôi cẩn thận đưa mắt liếc nhìn anh, phát hiện chúng tôi đang cùng xem cuốn sách "Những năm tháng ở thôn quê"[7] của Peter Mayle. Nếu tình cờ anh ngẩng đầu lên, phát hiện có một cô gái ở cách đó không xa cũng đang xem cuốn "Những năm tháng ở thôn quê", thì anh có chú ý đến không nhỉ? Tôi buộc phải lẳng lặng cất quyển sách đó vào trong ba lô, rồi ôm ba lô vào lòng, vùi mặt lên nó.

[7] "Những năm tháng ở thôn quê": còn có tên khác là "Một năm ở Provence", là một cuốn sách bestseller được viết bởi Peter Mayle và xuất bản vào năm 1989.

37.

Đoàn tàu dừng lại, Đỗ Vệ Bình ra khỏi nhà ga. Anh mua một chai nước suối trong tiệm tạp hóa của nhà ga.

Ra khỏi ga tàu điện ngầm, anh bắt một chiếc taxi. Tôi cũng nhảy lên một chiếc xe khác.

Xe chạy về hướng Tây, lên một ngọn núi, và dừng lại trước một nhà tù. Bên ngoài trại giam đã có một đám người tụ tập. Trong đó có người già, người trẻ lẫn con nít, mỗi người đều cầm theo bịch lớn bịch nhỏ và trật tự xếp thành một hàng dài. Đỗ Vệ Bình xuống xe, cũng nối đuôi theo dòng người đứng đợi đó.

Anh mở chai nước uống một ngụm, sau đó đưa mắt nhìn đông nhìn tây. Tôi vội vàng trốn sau thân cây, không để anh phát hiện.

Lúc này, hai cánh cửa lớn của nhà tù mở ra để dòng người xếp hàng đi vào, từng người từng người đăng ký.

38.

Tối hôm đó, lúc Đỗ Vệ Bình về nhà, tôi giả bộ giống như không có chuyện gì cả, chăm chú cho cá ăn.

"Anh về rồi đấy à? Có thấy dép của em ở đâu không?"

"Em về nhà trước anh mà đi hỏi anh là sao?"

"Em không tìm thấy."

"Sáng này khi đi ra ngoài, anh thấy em mang giày thể thao, dép có lẽ vẫn còn ở trong phòng ngủ." Anh nói.

Sao anh lại để ý chuyện tôi mang giày?

"Phải không? Để em đi tìm thử." Tôi để lọ thức ăn cho cá xuống, đi về hướng phòng ngủ của mình.

"Sao hôm nay em lại theo dõi anh?"

Hóa ra bị anh phát hiện rồi!

"Em chỉ là quan tâm anh thôi." Lúc lý sự cùn, tôi buộc lòng phải tỏ ra hùng dũng, điếc không sợ súng.

"Vậy sao em không hỏi anh đi đâu?"

"Mỗi người đều có bí mật."

"Vậy thì em không nên theo dõi anh, em rõ ràng là muốn xem trộm bí mật của anh."

"Em theo dõi anh là bí mật của em." Tôi đồng dục nói.

"Nói vậy chẳng nhẽ anh đã xem bí mật của em rồi sao?" Anh vừa bực vừa buồn cười nói.

"Đúng vậy đó! Anh đã biết bí mật của em, anh cũng nên nói bí mật của anh cho em biết. Anh có bạn ngồi tù sao?"

"Là bạn gái trước đây của anh." Anh trả lời.

Tôi lấy làm kinh ngạc: "Sao cô ấy lại ngồi tù?"

"Cô ấy đánh nhau với tình địch trong quán bar, dùng kéo cắt mái tóc nhuộm vàng của người ta, sau đó đem mớ tóc vừa bị cắt xuống nhét vào miệng của đối phương. Chẳng may người kia mắc bệnh hen suyễn từ nhỏ, mớ tóc đó gần như muốn lấy mạng của cô ta. Bởi vì đã có tiền sử đánh nhau, cho nên cô ấy buộc phải ngồi tù."

"Cô ấy là loại người gì vậy? Đáng sợ quá!"

"Thật ra cô ấy là một cô gái rất lương thiện. Nhưng cô ấy từ nhỏ đã thiếu tình cảm gia đình ấm áp, lại chơi với một vài bạn xấu, cho nên tính cách khá nổi loạn." Anh bỗng nhiên nở nụ cười khố: "Anh dường như rất thích yêu những cô nàng phiền phức."

"Yêu phụ nữ phiền toái tương đối có tính thách thức mà!" Tôi đáp.

"Người nhà của cô ấy sẽ không bao giờ đi thăm cô ấy, cô ấy cũng không có bạn bè nào khác." Anh lại cảm thán.

"Những cuốn tiểu thuyết tình cảm này đều để đưa cho cô ấy sao?" Tôi hỏi.

"Ừ, để cô ấy giết thời gian trong tù ấy mà."

"Vậy để em đưa anh một ít cuốn nữa cho anh mang đi vào cuối tuần này."

"Không cần đâu, cuối tuần này cô ấy ra rồi."

"Anh đối với cô ấy chính là nhớ mãi không quên sao?"

"Anh chỉ là cố gắng hết sức vì tình xưa nghĩa cũ thôi, ai cũng sẽ làm như vậy, phải không?" Anh nói.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1+9: Giao Thừa Đờng Đến(9)

39.

"Anh cũng đọc 'Những năm tháng ở thôn quê' sao?" Tôi hỏi sang chuyện khác.

Anh gật đầu: "Thật muốn đi Provence một chuyến."

Provence là một thị trấn nhỏ ở miền Nam nước Pháp. Peter Mayle đã từ bỏ sự nghiệp đang thăng hoa, để cùng vợ đến sống ở thị trấn nhỏ ấy.

"Những năm tháng ở thôn quê" chính là những ghi chép của ông về cuộc sống thôn quê ở Provence. Trong làng quê nhỏ bé ấy, chuyện ăn uống là một chuyện lớn. Đi hái nho, mua nấm, tìm dầu ô liu đều là những chuyện đầy thú vị. Cuộc sống bình dị như thế có chút hương vị như về quê làm ruộng nuôi cá ở nước ta. Nhưng cũng may là nó không phải dạy ta uống nước lã ăn cơm trắng hít khí trời mà sống, mà muốn hưởng người ta đến cuộc sống giản dị gần gũi với thiên nhiên.

"Em cũng muốn đi!" Tôi hào hứng hưởng ứng, "Peter Mayle từng nhắc đến gan ngỗng béo ngậy, tôm hùm sữa, bánh quy thịt cừu, dưa hấu, nấm cục."

"Có nhiều nguyên liệu tươi ngon như vậy, chắc chắn món ăn rất ngon." Đỗ Vệ Bình nói.

"Ở đó mỗi nhà đều có lò sưởi âm tường đó! Mọi người trong nhà có thể vây quanh lò sưởi, cùng nhau trò chuyện. Em rất muốn có một cái lò sưởi trong nhà." Tôi hứng khởi nói.

"Còn anh lại muốn trồng nho ở đó, sau khi thu hoạch được uống rượu nho do chính tay mình ủ." Đỗ Vệ Bình cũng phấn khởi kể ra.

"Rượu do chính mình ủ, có thể đặt tên của riêng mình. Bình rượu đầu tiên anh ủ, nhất định phải tên là ‘Cây sa kê’."

"Được." Anh khẳng khái đồng ý.

"Thật muốn đi quá à!"

"Nếu có cơ hội, chúng ta cùng đi đi." Anh mỉm cười nhìn tôi.

"Ừa. Dạng Sơn đang ở Tây Ban Nha lúc đến đó chúng ta có thể tụ hợp với cô ấy." Tôi nói.

"Đi vào mùa hè là hay nhất, mùa đông rất lạnh. Nhưng mà mùa đông lại có những món mà mùa hè không có. Bây giờ là tháng mười hai, là mùa hè, nấm và gan ngỗng ở Provence thơm ngon nhất." Anh nói.

Đã là tháng mười hai rồi sao? Một năm này thật sự là trôi qua quá nhanh.

40.

Tuy rằng đã là tháng mười hai, nhưng khí trời ở Hương Cảng vẫn ấm áp như trời thu. Người đưa thư chuyển tới một kiện hàng, là quà của Chu Địch Chi từ nước Anh xa xôi gửi đến tôi. Trong hộp là hai chiếc khăn choàng cổ Burberry màu be đan những chú sơn dương cùng dấu thập.

[Trình Vận thân mến.

Hai chiếc khăn này tặng cho cậu và Đỗ Vệ Bình. Chúc hai người Giáng sinh vui vẻ. Mua mấy cái này ở nước Anh dễ dàng hơn ở Hương Cảng rất nhiều, cậu không cần quan tâm đến túi tiền của tớ.

Nghe nói nhà hàng của Đỗ Vệ Bình rất đẹp, hai cậu phải quần khăn này chụp hình trong nhà hàng cho tớ xem đó!

Giáng sinh và năm mới năm nay, tớ và các bạn cùng phòng sẽ đến Đức chơi. Vương tôn Iran có bạn bè ở Đức, có thể dẫn đường cho chúng tớ.

Còn cậu thì sao? Giao thừa năm nay, cậu sẽ làm gì?

Địch Chi của cậu.]

Đêm giao thừa của tôi sẽ thế nào ư? Những đêm giao thừa trước đây của tôi luôn không giống với những người khác. Những đêm giao thừa sau này của tôi cũng sẽ không giống với trước đây.

41.

Hôm sinh nhật của Con cọp, tôi và tiểu Triết mời anh ta đến "nhà hàng Độ Độ" dùng bữa.

Con cọp hai mươi lăm tuổi rồi.

"Tôi hi vọng nhanh đến ba mươi tuổi, thoát nhìn sẽ không giống thằng nhóc con nữa." Con cọp nói.

Đàn ông luôn muốn già đi một chút, còn phụ nữ lại hi vọng mãi mãi trẻ trung. Tuổi trẻ luôn cho phép sai lầm, buông thả và hoang đường. Ai không muốn mãi mãi trẻ trung? Chỉ cần trí tuệ phát triển.

Tôi hỏi Con cọp: "Anh có nguyện vọng gì?"

Con cọp cười hà hà: "Chính là muốn già đi một chút."

"Nguyện vọng này nhất định sẽ thực hiện được." Tiểu Triết phát biểu.

"Anh còn chưa cho tôi biết, sao hồi đó anh lại đi học violin." Tôi tò mò nói.

"Vậy cô thì sao?" Anh ta bỗng hỏi ngược lại tôi.

"Bởi vì người tôi thích tặng cho tôi một cây đàn violin. Thật ra tôi chỉ muốn kéo được một bài, chỉ một bài thôi là đủ rồi." Tôi nói.

"Đúng đó! Tại sao học đàn thì luôn phải học từ đầu? Chẳng lẽ họ không biết có một số người chỉ muốn học đàn một bài thôi sao? Tôi cũng chỉ muốn học kéo đàn một bài." Con cọp bày tỏ.

"Muốn học đàn một bài thì học piano sẽ dễ hơn, còn đàn violin gần như là lựa chọn sai lầm." Tiểu Triết cười nói.

"Người đang quen tôi khi đó nghĩ tôi rất là cà lơ phất phơ, không tự mình làm một việc nào nghiêm túc." Con cọp nói.

"Cho nên anh chọn học đàn violin sao?" Tôi hỏi.

"Vì kéo đàn violin xem ra rất khó. Tôi hứa trong vòng nửa năm có thể dùng đàn violin kéo một bản."

"Anh có làm được không?" Tiểu Triết tò mò hỏi.

"Còn chưa tới nửa năm, chúng tôi đã chia tay rồi. Nhưng tôi vẫn tiếp tục học, cuối cùng cũng có thể kéo được một bản, mặc dù bản nhạc đó chỉ dài vài phút."

"Cô ấy có cơ hội nghe được không?" Tôi hỏi.

Con cọp cười đau thương: "Hôm đó đúng vào đêm giao thừa tôi trèo lên trên nóc nhà, một mình tôi đứng đó kéo đàn violin. Thật ra tôi rất cảm ơn người kia. Tôi chưa bao giờ chăm chỉ học cái gì như vậy, ngoại trừ lần đó."

“Anh còn nhớ bản nhạc đó kéo như thế nào không?”

“Không đâu, khi đó miễn cưỡng ghi nhớ rất máy móc.” Con cọp than thở.

“Có thể vì một lời hứa mà cố gắng, cũng đã hạnh phúc lắm rồi.” Tôi cảm thán.

Con cọp gật gù đồng ý: “Chỉ có tuổi trẻ mới có thể ngu ngốc như vậy.”

Tiểu Triết bỗng nhiên nói: “Em cũng từng học đàn một bản bằng piano. Anh ấy là thầy dạy piano. Em đã hứa sẽ tặng một món quà năm mới cho anh ấy, nên em len lén đi học đàn. Đêm giao thừa hai năm trước, khi em ngồi trước đàn piano đánh lên bản nhạc kia, anh ấy đã cảm động muốn khóc. Anh ấy không ngờ em sẽ đàn piano, mặc dù em chỉ đàn bài ‘Tình yêu muôn năm’.”

Cậu ta nghiêng nghiêng đầu, dùng mười đầu ngón tay đánh lên bản nhạc trong trí nhớ của cậu ta lên mặt bàn.

“Đêm giao thừa là một ngày khiến con người ta đa sầu đa cảm.” Con cọp nói.

Tôi cũng có một lời hứa quá thâm tình, luôn luôn là vào đêm giao thừa. Nhưng hôm nay, tôi chỉ mong giao thừa đừng tới.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 2+1: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(1)

1.

Bước vào tháng mười hai, những cửa hàng trên con phố gần nhà sách đã bắt đầu trang trí giáng sinh. Trên cột đèn giăng những bóng đèn nhiều màu sắc lấp lánh. Trên đường cứ cách một khoảng lại đặt một chậu cây Nô-en. Một vài quán cà phê đã bắt đầu phát những ca khúc giáng sinh. Người đi bộ trên đường dường như cũng nhiều hơn, mỗi người đều hòa vào không khí náo nhiệt của ngày lễ. Trong một năm, dường như chỉ có mấy ngày này mới có không khí lễ tết, còn những ngày khác thì khó lòng thấy được.

Vào một buổi sáng, hai công nhân khiên một cây thông Nô-en cao chừng hai mét vào cửa hàng.

"Tôi không có mua cây thông Nô-en, có phải các anh nhầm chỗ rồi không?" Tôi lên tiếng hỏi.

"Đã có người trả tiền rồi, nói là đưa đến đây. Đây là tiệm sách 'Cây sa kê' phải không?" Người công nhân hỏi.

"Tiểu Triết, là em đặt mua hả?" Tôi cất cao giọng hỏi.

"Đâu có?" Tiểu Triết vừa nhìn thấy cây thông, đã tung tăng mừng rỡ: "Đẹp quá đi! Em từng ước có một cây thông thật sự như thế này."

Hai công nhân đặt cây thông xuống. Tôi và Tiểu Triết hợp lực đưa nó lên trên ban công.

"Ngày mai em muốn trang trí cây thông này thật đẹp, thật lộng lẫy." Tiểu Triết hưng phấn nói.

Cây thông Nô-en này rốt cuộc là do ai đưa tới?

Tiểu Triết hỏi Con cọp, Con cọp nói không phải anh ta.

Là Cát Mễ Nhi sao? Cát Mễ Nhi đang ở Malaysia tổ chức nhạc hội, không thể là cô ấy. Huống hồ, cô nàng là người chuyện gì cũng không thể giấu kín được. Nếu là cô ấy đưa tới, nhất định cô ấy sẽ không kiếm được mà cho cô biết.

"Chúng ta là tiệm sách đầu tiên có cây thông Nô-en tính từ trước đến nay đó!" Tiểu Triết nhìn cây thông mà nói.

2.

Sau bữa trưa, tôi thong thả đi bộ đến "Nhà hàng Độ Độ". Khi tôi đẩy cửa vào nhà hàng thì thấy trong nhà hàng có một cây thông Nô-en, giống như cây thông ở tiệm của tôi, cũng chưa treo lên đồ thứ gì cả. Đỗ Vệ Bình và đồng nghiệp đang đứng bên cạnh cây thông cùng thảo luận xem nên trang trí thế nào.

Tôi chợt nhận ra.

Lúc này Đỗ Vệ Bình quay người lại nhìn thấy tôi.

"Hả, em đến rồi à?" Anh khẽ hỏi.

"Cảm ơn cây thông của anh." Tôi lên tiếng đáp lại.

Anh cười cười hỏi: "Sao em biết?"

"Lúc đầu có chút ngờ vực, bây giờ thấy cái cây này mới dám khẳng định."

"Cây thông Nô-en năm nay rất đẹp, cho nên lúc anh đi chọn mua cũng mua cho em một cây. Tại em không có trang trí giáng sinh." Trên mặt anh

lóa ánh sáng vui tươi, giống như tôi cần phải có một cây thông Nô-en thật đẹp là chuyện đương nhiên vậy.

"Giáng sinh và giao thừa buôn bán tốt chứ?" Tôi hỏi.

"Đã đặt đầy chỗ hết rồi."

"Vậy thì tốt quá rồi không phải sao?"

"Để Xu cũng đặt một bàn vào đêm giao thừa, nói là muốn đón năm mới cùng đồng nghiệp ở tiệm massage."

"Xem ra anh sẽ nhanh chóng có đủ lộ phí đến Provence rồi."

"Nhưng anh không có ngày nghỉ nè." Anh nhún vai.

"Anh định trang trí cây thông của anh thế nào?"

"Anh sẽ treo thật nhiều quả cầu và bóng đèn nhiều màu."

"Trên đỉnh cây sẽ treo một ngôi sao chứ?"

"Chắc chắn rồi."

"Đến lúc đó, có thể để em treo nó không?"

"Được chứ." Anh khẳng khái đồng ý, "Nhưng mà, tại sao?"

"Em chỉ là thích treo ngôi sao cuối cùng thôi." Tôi đáp.

3.

Hôm đó, cây thông Nô-en của "Nhà hàng Độ Độ" được trang trí rất lộng lẫy. Dưới gốc cây đặt rất nhiều quà. Trên thân cây treo đầy những quả cầu rực rỡ sắc màu, lại còn quấn mấy vòng dây đèn điện nhiều màu nhấp nháy

theo những bài hát giángsinh. Đỗ Vệ Bình đưa ngôi sao cho tôi, nói: "Em treo lên đi."

Tôi trèo lên thang. Tôi vẫn luôn muốn làm chuyện này, thậm chí còn ao ước có thể treo ngôi sao lên mỗi cây thông Nô-en có trên đời này. Tôi luôn tin rằng nếu có thể treo ngôi sao bạc lấp lánh cuối cùng lên đỉnh cây thông, thì sẽ gặp được chuyện hạnh phúc.

Khi tôi gắn ngôi sao lên xong, lúc quay đầu lại đã thấy Đỗ Vệ Bình đang đứng ở dưới, hai tay anh chấp sau lưng, mỉm cười nhìn tôi. Trong đôi mắt vừa quen thuộc vừa thân thiết kia, là ánh sáng rực rỡ giống như bầu trời đầy sao. Chỉ trong giây phút ngắn ngủi tôi cúi đầu nhìn xuống đó, tôi mới phát hiện khuôn mặt thân thuộc bên dưới không hề bỏ đi, mà vẫn đứng nhìn tôi hoàn thành việc làm hạnh phúc này. Tôi muốn nói một tiếng cảm ơn, thế nhưng đôi mắt đã không nhìn được mà ươn ướt.

"Em đứng trên đó làm gì thế? Mau xuống đi." Anh gọi tôi.

Tôi từ từ trèo xuống thang, nhưng không để anh nhìn thấy nước mắt của tôi.

Anh lấy ra từ sau lưng một chiếc hộp nhỏ, bên trên buộc một chiếc nơ bướm xinh xinh.

"Giáng sinh vui vẻ!"

"Quà gì vậy?"

"Em tự mở ra xem đi." Anh ra vẻ thần bí nói.

Tôi cởi dây nơ con bướm, mở hộp quà ra. Trong chiếc hộp đặt một cái chuông làm bằng đất sét. Trên bề mặt chiếc chuông màu gạch đỏ có sơn những hoa văn rất tinh xảo, có gà trống, chim và cá. Tôi nắm tay cầm, đưa lên bên tai lắc hai cái. Chiếc chuông phát ra âm thanh lạnh lạnh.

"Đây là chiếc chuông người phương Tây dùng để gọi thức ăn." Đỗ Vệ Bình giải thích.

"Có chút giống khi chúng ta học tiểu học, cô giáo dùng chuông để nhắc nhở mọi người tan học, nhưng cái này đẹp hơn." Tôi nói.

"A, anh nhớ rồi!" Anh nhớ lại, cười nói: "Bà cô giáo đó rất mập."

Khi ấy, mỗi khi đồng hồ báo giờ của trường bị hư, cô giáo trung niên mập mập kia sẽ cầm một chiếc chuông bằng đồng lắc vang trên hành lang. Một chiếc chuông nhỏ nhỏ nhưng âm thanh của nó lại vang đi khắp mọi ngõ ngách trong vườn trường. Chú gà trống được nuôi trong ký túc xá cũng gáy lên theo tiếng chuông, nó quên mất trách nhiệm của mình là gáy vào buổi sáng. Người thầy già thường nói, đó là một con gà trống bị thần kinh. Nhưng tôi lại thấy nó chỉ là một chú gà sống theo cảm tính, mỗi ngày đều cố gắng đáp trả tiếng chuông, mặt dù trời đã tối đen.

"Sao lại tặng cho em một cái chuông?" Tôi hỏi Đỗ Vệ Bình.

"Sau này, nếu em muốn ăn gì thì có thể lắc chuông." Anh cười khanh khách.

"Vậy em sẽ thường xuyên lắc chuông."

"Lần đầu nhìn thấy cái chuông này cảm thấy rất đẹp. Sau khi mua về, mới phát hiện hóa ra được sản xuất ở Tây Ban Nha." Anh vui vẻ nói.

"Dạng Sơn đang ở Tây Ban Nha, anh ở Hồng Kông thế mà cũng mua trúng chiếc chuông được sản xuất ở Tây Ban Nha. Hai người thật sự là tâm linh tương thông!"

Đỗ Vệ Bình chỉ cười.

"Ở xa vài kilômét cũng nghe được tiếng chuông chứ?" Tôi hỏi.

"Sao mà được?" Anh lắc đầu.

Tôi nghĩ sau khi treo ngôi sao lên cây thông thì tôi sẽ gặp được chuyện hạnh phúc. Kết quả, tôi nhận được một quả chuông xinh đẹp, quả nhiên đã linh nghiệm. Tôi cất cái chuông trong áo khoác, nói với Đỗ Vệ Bình:

"Em quay lại nhà sách đây. Ngôi sao trên cây thông Nô-en ở đó đang chờ em treo lên."

"Giao thừa năm nay anh sẽ rất bận, còn em thì sao?"

"Em cũng rất bận." Tôi đáp.

Đoạn đường rời khỏi "nhà hàng Độ Độ" trở lại nhà sách, mỗi bước tôi đi trên đường, chiếc chuông trong túi cũng sẽ vang lên theo. Tôi nghĩ đến "Hiệu ứng bướm bướm" mà người ta thường nói: theo thuyết hỗn độn[1] một con bướm ở Châu Á vỗ cánh, mấy tháng sau sẽ tạo thành cơn lốc ở Đại Tây Dương. Khi chiếc chuông của tôi vang lên leng keng leng keng, có phải đâu đó ở nam Thái Bình Dương sẽ có một chú gà trống gáy lên theo tiếng chuông, mặc dù ở đó trời đã tối ?

[1] Thuyết hỗn độn(chaos theory): Thuyết hỗn loạn nghiên cứu hành vi của các hệ thống động lực nhạy cảm với điều kiện ban đầu, chúng là những hệ thống phi tuyến tính hoặc có số chiều không gian không giới hạn. Nói đơn giản, trong một "hệ siêu nhạy", nếu điều kiện ban đầu thay đổi nhỏ thì toàn bộ kết quả ngoại suy về sau sẽ khác toàn bộ.

4.

Tối đêm giao thừa, khí trời đột nhiên trở lạnh, còn có mưa lâm lâm. Tôi mặc một chiếc len đen cao cổ, đứng ở trên ban công ngắm cảnh.

"Em đi nha?" Tiêu Triết nói vọng lên tầng.

Hôm nay tiểu Triết ăn mặc đặc biệt bắt mắt, áo vải kaki sặc sỡ, ngay cả chiếc nón trên đầu cũng thế, phối với một chiếc quần jean lỗi thời. Cậu ta tham gia tụ tập với bạn bè cùng thầy dạy piano cấp tám.

"Chị có muốn đến tham gia buổi gặp mặt của tụi em không?" Cậu ta quan tâm hỏi.

Tôi lắc đầu.

"Trong đám bạn bè của em cũng có người thích phụ nữ." Cậu ta nói.

Tôi cười đáp lại: "Tối nay chị không định đi đâu tìm vận may đâu."

"Vậy được rồi! Năm mới vui vẻ!" Tiểu Triết nói với tôi.

"Năm mới vui vẻ!" Tôi chúc.

Tôi tắt hết đèn trong nhà sách, chỉ chừa lại chiếc bóng đèn trên cây thông Nô-en. Trong đêm tối chỉ le lói một ánh đèn, cô đơn đến thế.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 2+2: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(2)

5.

Đi qua những con phố sầm uất náo nhiệt với sự lặng lẽ, tôi nhìn chiếc bóng tà tà nhỏ bé của mình trên mặt đất. Tôi vội vã bước nhanh hơn, để bản thân không đến mức thất thểu trên phố. Từ nhà sách về nhà, bình thường tôi phải mất hai mươi phút. Nếu đi về cùng Đỗ Vệ Bình, hai người vừa đi vừa trò chuyện, dường như thời gian trôi qua quá nhanh, mà thật ra chúng tôi đi rất chậm. Hôm nay, tôi hết như đi đặc biệt nhanh, tôi phải về xem cá của tôi. Giả dụ cá cũng có thời gian, cũng hiểu được sự trôi qua của năm tháng, phải chăng tối nay chúng cũng sẽ nhớ đến tôi, giống như tôi nhớ đến chúng?

Tôi bật đèn sáng, cởi đôi giày thể thao rớt xuống đất, giũ mưa bụi bám trên áo. Tôi cầm thức ăn cho cá đến trước hồ cá, cho đám cá ma quỷ xanh của tôi ăn. Chúng bơi đến chỗ thức ăn rớt xuống, thỏa mãn mở miệng đớp. Trong nháy mắt, tôi chợt hiểu ra cá chỉ có chiếc đồng hồ sinh học trong người, mà không biết đến thời gian bên ngoài. Năm tháng qua đi không ảnh hưởng đến chúng. Cá không có kỷ niệm yêu ai đó, cũng không có gặp gỡ và chia xa.

Nhưng tôi không phải là cá, tôi làm sao biết được?

Tôi thà tin rằng chúng cảm nhận được thời gian.

Tôi nghe nói, trong thần kinh cảm giác của con người cái cuối cùng biến mất chính là thính giác. Mắt không mở được, khứu giác mất tác dụng, đầu lưỡi cũng không nhận ra chua, cay, mặn, ngọt, chỉ có thính giác là còn giữ

lại. Hô hấp và nhịp tim đều dừng lại, nghe được tiếng kêu khóc của người thân bên cạnh dĩ nhiên nước mắt sẽ lăn dài.

Nếu đúng như thế, đối với một người viết lời ca tiếng hát là cỡ nào hạnh phúc? Âm thanh cuối cùng anh ấy nghe được là tiếng sóng biển, hay còn là lời ca trong hồi ức.

Tại đất nước xa xôi ấy, đêm nay anh sẽ cất cao giọng hát vì tôi chứ? Một bài hát đêm giao thừa còn thiếu.

6.

Tôi tắt đèn đi, ngồi dựa người lên chiếc ghế tựa bên cửa sổ, hai tay ôm trọn đầu gối, ngắm cảnh trên đường. Nhìn những bóng đèn lung linh bên kia đường, có chút mông lung.

Một năm qua, khi đóa pháo hoa cuối cùng trên bầu trời Brittany rơi xuống, cuộc sống trước đây của tôi cũng theo đó kết thúc.

Cuộc sống hiện tại của tôi, tôi hoàn toàn không có ao ước nào. Hóa ra con người có thể vượt qua những tháng ngày đen tối nhất. Rũ bỏ mưa bụi trên người, là một thân sạch sẽ.

Chỉ có điều, khi đến một ngày có phần đặc biệt, ở đâu đó sâu trong những kỷ niệm ngọt ngào và đau thương, con người ta sẽ cảm thấy mờ mịt và cô đơn.

7.

Khoảnh khắc không cần thiết nhất đó chính là năm mới. Tôi vô thức rung chiếc chuông trong tay, bỗng trong thời điểm đó, cửa liền mở ra. Đổ Vệ Bình gần như chạy ào vào cùng lúc với tiếng chúc mừng năm mới phát ra từ đài phát thanh trên những chiếc xe chạy ngang qua bên ngoài.

Trên tay anh cầm theo một cái túi, thở hển hển nói: "May mà còn kịp!"

Tôi kinh ngạc nhìn anh. Sao anh giống như nghe được tiếng kêu gọi của chuông vậy?

"Chúc mừng năm mới!" Anh mỉm cười nói.

"Sao anh lại chạy về đây?" Mắt tôi có chút ẩm ướt.

"Sợ em một thân một mình sẽ cảm thấy tủi thân." Anh giải thích.

Tôi mỉm cười nói với anh: "Chúc mừng năm mới."

Anh rất quan tâm mà giả bộ không thấy tôi khóc, đặt cái túi kia lên bàn.

"Anh mang theo gà tây về cho em ăn nè, còn có rượu sâm banh!" Anh lấy trong túi ra một chai rượu sâm banh ướp lạnh.

Tôi nhú mào lắm bẫm: "Gà tây không ngon."

Anh nói với vẻ tức giận: "Em đừng có quá soi mói, có gà tây để ăn đã may mắn lắm rồi. Đồ ăn trong nhà hàng gần như đều đưa cho người ta ăn sạch, con gà tây này là anh giữ lại từ sớm đó."

"Nhà hàng đóng cửa rồi sao?"

"Còn rất nhiều khách, anh chỉ đem gà tây về cho em ăn, sau đó phải đi liền. Này, của em!" Anh giơ đùi gà tây trên tay cho tôi.

Cái đùi gà đó còn to hơn bắp chân của tôi. Ai bị nó đập trúng, chắc sẽ bị thương nặng.

Chúng tôi ăn gà tây, uống sâm banh, tôi có hơi chệnh choáng. Đỗ Vệ Bình bỗng nhiên đứng dậy, phủi cái mông, xoa nắn hai tay. Anh cười tươi nói:

"Em có muốn xem tiết mục mừng năm mới không?"

"Anh á?"

Anh gật đầu.

"Anh muốn biểu diễn cái gì?"

Anh mang đến cây mây và đĩa.

Tôi ngừng cười: "Anh muốn biểu diễn quay đĩa sao? Coi như xong! Anh đã đập phá rất nhiều đĩa rồi."

Anh giờ hai cây mây lên, sai bảo tôi:

"Ném đĩa qua đây."

Tôi đành phải làm theo lời anh bảo.

Sau khi ném đĩa xong, anh hít sâu một hơi. Sau đó anh xuất chiêu sử dụng cây mây xoay đĩa giữa không trung. Hai chiếc đĩa kia lại không hề rớt xuống.

Tôi vỗ tay cổ vũ anh.

"Thấy sao hả?" Anh nhướn mày hỏi tôi.

"Em tưởng anh đã từ bỏ, hóa ra lén lút luyện tập."

"Anh sẽ không bao giờ dễ dàng từ bỏ như vậy. Có phải bây giờ anh xoay đĩa rất chuyên nghiệp?"

"Tốt lắm! Quả thực có thể nhất cùng với sư tử trong đoàn xiếc được rồi."

Anh bỏ cây mây trên tay xuống và bắt được hai chiếc đĩa rớt xuống. Anh uể oải nói: "Anh đã làm rồi! Nhưng mà, cái đầu sư tử kia rất ngốc, thường thường không tìm được dép của mình."

"Vua của muôn loài mới không thèm đếm xỉa đến những tiểu tiết đời thường này." Tôi nói.

Anh dọn dẹp cây mây, nhìn đồng hồ đeo tay, nói: "Anh bây giờ phải quay lại nhà hàng."

"Gà tây khá ngon." Tôi chỉ chỉ bộ xương còn lại của con gà tây trên bàn.

"Không phải vừa rồi em mới nói gà tây ăn không ngon sao?"

"Nhưng cái này không giống. Có thể con gà tây này đến từ đảo Mauritius, ăn trái của cây Độ Độ mà lớn lên." Tôi chạm cốc cùng anh.

Anh cười khanh khách, uống cạn rượu trong ly.

"Cảm ơn anh đã về ăn mừng năm mới với em." Tôi cảm ơn anh.

"Chúng ta biết nhau từ năm tám tuổi, đừng khách sáo như thế."

"Nếu sớm biết anh có lòng như thế, thì trước đây em không nên thường xuyên bắt nạt anh rồi."

"Không, anh rất nhớ những năm tháng đó." Anh cười nói.

"Em cũng vậy." Tôi cũng mỉm cười nhìn anh.

"Em ngủ sớm đi. Em thích ăn gà tây thì mai anh lại làm cho em." Nói xong câu đó, lỗ tai của anh bỗng chốc ửng đỏ.

Trong nháy mắt, bầu không khí có phần kỳ lạ. Tôi tránh ánh mắt của anh, anh cũng né ánh mắt của tôi. Tiếng chuông điện thoại vang lên, giải

vây cho hai chúng tôi.

"Nhất định là Dạng Sơn gọi đến chúc mừng năm mới với anh!" Tôi cười cười.

Đỗ Vệ Bình cầm lấy ống nghe, nói hai câu, chỉ vào ống nghe nói với tôi:

"Là Dạng Sơn."

"Giúp em nói chúc mừng năm mới với cô ấy!" Tôi nói.

Tôi say men rượu, đi đến bên giường.

8.

Tỉnh dậy lúc nửa đêm, tôi phát hiện đèn trong phòng khách vẫn còn sáng. Đỗ Vệ Bình ngồi đờ bên chiếc điện thoại. Bên cạnh anh đặt chiếc gậy mây, giày vẫn để yên chỗ cũ, hình như chưa đi ra ngoài.

Tôi đến gần anh, phát hiện sắc mặt anh tái nhợt.

"Anh không đi ra ngoài sao?" Tôi hỏi.

Anh mệt mỏi rũ rời đứng dậy, về phòng ngủ của mình, đóng cửa lại.

9.

Sáng hôm sau, lúc tôi đến xem anh thế nào rồi. Tròng mắt anh đầy tơ máu, giống như anh không ngủ, thức trắng đêm qua.

"Anh không sao chứ?" Tôi quan tâm hỏi.

Anh lắc đầu, đi ra ngoài.

Một tuần sau, tôi và Đỗ Vệ Bình mỗi ngày chỉ nói "Chào buổi sáng" và "Chúc ngủ ngon" mà thôi. Thời gian còn lại, anh lúc nào cũng khóa chặt

miệng, không hé một lời, mặt mày u ám. Lúc về nhà, anh luôn đóng kín cửa, trốn trong phòng của mình.

Chúng tôi ở cùng một nhà, luôn luôn có một sự ăn ý ngầm. Bất kể lúc nào người kia có tâm trạng không tốt, không muốn nói chuyện, thì người đó đều có quyền được giữ im lặng.

Mặc dù tôi nhớ tiếng cười nói rộn ràng của anh, tôi chỉ có thể tôn trọng sự im lặng của anh.

Trên cửa phòng ngủ của tôi có dán một tờ giấy, trên đó có viết:

“Phục vụ lắng nghe tâm tình,

Mở cửa 24/24

Hoàn toàn miễn phí

Bảo mật tuyệt đối.”

Thế nhưng, anh chưa một lần gõ cửa phòng tôi.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 2+3: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(3)

10.

Tình hình cứ như vậy lại trôi qua một tuần. Đến một đêm, lúc tôi về đến nhà, Đỗ Vệ Bình đưa một chiếc bưu thiếp đến trước mặt tôi.

“Của em!” Giọng điệu của anh có chút run rẩy, sắc mặt cực kỳ xấu.

Bưu thiếp là của Chu Địch Chi gửi nhanh từ Đức cho tôi, phong cảnh trên mặt bưu thiếp là một suối nước nóng.

“Trình Vận thân mến.

Đêm giao thừa và năm mới của cậu thế nào? Hôm qua, chúng tớ đến một suối nước nóng có tên là Bad Homburg gần Frankfurt, thật sự là rất tuyệt vời! Suối nước nóng này được xây dựng theo phong cách bãi tắm La Mã. Ở Đức, nam nữ cùng tắm, cởi mở hơn nhiều so với ở Anh. Trong bãi tắm, bất kể là nam hay nữ đều để trần đi tới đi lui. Mọi người trần truồng cùng nhau uống bia, cùng nói chuyện phiếm với bạn bè. Thậm chí có thể trần truồng cùng tắm nước nóng với vợ của bạn. Cho nên, tớ cũng thấy nhiều cái rất giống với cái tên ‘xúc xích Frankfurt’, ngay cả Vương tôn Iran cũng ngắm. Cậu phải thừa nhận một điều rằng, đàn ông nước ngoài quả thực ưu tú hơn nhiều so với đàn ông Trung Quốc. Sau khi gặp nhiều người da trắng như vậy, ba người phụ nữ chúng tớ đều rất muốn nhìn người da đen xem thế nào, Vương tôn Iran cũng rất muốn nhìn. Cậu biết mà, nghe nói người da đen... Và thật sự, chúng tớ đã thấy một người da đen cao gần hai mét... E hèm... Chúng tớ gần như ngất đi! Người da đen mới thật sự là đứa con do thượng đế lựa chọn! Có cơ hội, cậu nhất định phải nhìn xem sao!

Địch Chi của cậu.”

Địch Chi thật là! Việc như thế mà cũng viết rõ ràng trên bưu thiếp như thế. Nếu người đưa thư đọc được, còn tưởng tôi là sắc nữ mất.

“Phụ nữ các người...” Đỗ Vệ Bình dừng lại một lát, tức giận nói: “Thật sự thích người da đen sao?”

“Ít ra thì em không thích.” Tôi nói.

Người da đen? Trong nháy mắt, tôi đã hiểu rõ.

“Dạng Sơn nói với anh, đêm Giáng sinh vừa rồi, cô ấy đã lên giường với tên da đen ở nhà bên.” Đỗ Vệ Bình thống khổ nói.

Bưu thiếp của Chu Địch Chi được gửi tới thật không đúng lúc.

“Cô ấy nói sao?” Tôi dè dặt hỏi.

“Cô ấy nói cô ấy quá cô đơn, cô ấy yêu anh.” Bộ dạng của Đỗ Vệ Bình vô cùng tiều tụy.

Ngừng một lúc lâu, anh lại nói: “Cô ấy đã dọn khỏi căn nhà trọ đó.”

“Vậy là cô ấy quyết định sau này không gặp người kia nữa? Em biết anh rất khó chịu, nhưng mà... Ít nhất cô ấy đã thẳng thắn với anh. Đổi lại là em, em nghĩ em sẽ không có dũng khí nói ra.”

Anh cười gượng: “Anh thà rằng cô ấy không nói cho anh biết.”

“Bởi vì người kia là người da đen sao?”

Anh cảm phẫn đáp trả: “Màu da nào anh cũng không thể chấp nhận, da đỏ, vàng, xanh, trắng hay đen gì đều không thể được!”

“Hai người sẽ chia tay sao?”

“Anh không biết.” Anh mờ mịt trả lời.

“Yêu một người liền chấp nhận mọi điều của người kia, chấp nhận cả sự yếu đuối của người đó.” Tôi lên tiếng.

Anh đau lòng nói: “Anh không biết. Không biết làm thế nào để có thể chấp nhận?”

Anh chán nản trở lại phòng ngủ của anh, đóng chặt cửa.

Đối với chuyện bị phản bội, tôi có nhiều kinh nghiệm hơn anh. Tôi biết nó đau đớn cỡ nào. Thế nhưng, sau này bạn sẽ hiểu, đó là cuộc sống.

11.

Lúc người giúp việc người người Philippines của Cát Mễ Nhi mở cửa, chú chó Golden Retriever hưng phấn nhảy chồm lên người tôi. Hai chân trước của nó gác lên vai tôi, nó liếm khắp người tôi như đang liếm một cây kem vậy. Những chỗ lộ ra bên ngoài trên người tôi đều dính đầy nước bọt.

Chú chó Golden Retriever này là do người giúp việc người Philippines của Cát Mễ Nhi mang theo khi bắt đầu đến đây làm. Đây là điều kiện để cô ấy đến làm việc, chủ nhà phải chấp nhận chú chó của cô ấy. Còn điều kiện duy nhất của Cát Mễ Nhi đó là muốn gọi con chó là “Beethoven”. Cô ấy muốn tưởng nhớ đến con ngỗng yêu “Mozart” đã chết trước đây.

Tên của con chó Golden lúc đầu là “Tiêu Tiêu”. Phải trải qua một thời gian dài, nó mới có thể chấp nhận mình đã biến thành “Beethoven”.

“Hi! Chị tới rồi!” Cát Mễ Nhi kéo Beethoven ra khỏi người tôi.

Mặt và cổ Cát Mễ Nhi đều màu đỏ, giống như vừa được ngâm trong thuốc nhuộm màu đỏ vậy.

“Mặt của em sao lại đỏ thế kia?” Tôi hỏi.

“Hôm qua em chụp quảng cáo nước củ cải đỏ, phải uống mấy lít nước củ cải đỏ. Vốn đạo diễn nói mỗi lần không cần phải uống thật, nhưng mà em nghĩ phải uống nước thật mới có thể thể hiện được nét mặt em rất thích nước củ cải đỏ. Kết quả, sau khi chụp hình xong, cả người đã biến thành như vậy. Bác sĩ nói, là do em một lúc hấp thu quá nhiều sắc tố đỏ, qua vài ngày màu sẽ phai đi là ổn cả.” Cô ấy nói một tràng dài.

Tôi cười khanh khách, nói: “Em không cần phải cố gắng như thế!”

Tôi ngồi xuống sofa, Beethoven lập tức nhảy lên đùi tôi. Nó nhìn tôi, sau đó rất ngoan ngoãn gác đầu lên đùi tôi. Tôi biết nó muốn làm gì, nó muốn tôi xoa bóp giúp nó. Tôi xoa xoa đầu nó, bộ dạng nó thoạt nhìn rất hưởng thụ.

“Đỗ Vệ Bình có chuyện gì sao?” Cát Mễ Nhi hỏi tôi.

“Anh ấy và bạn gái xảy ra chút chuyện.”

“Cái chị đang ở Tây Ban Nha à?”

“Ừ.”

“Nếu chia nỗi buồn ra mười cấp, thì anh ấy hiện tại ở cấp mấy?”

Tôi nghĩ ngợi, rồi trả lời: “Chắc là cấp chín rồi!”

Cát Mễ Nhi nhảy dựng lên: “Vậy thì quá nghiêm trọng! Sao chị có thể để anh ấy ở nhà một mình?”

“Chị không biết an ủi anh ấy như thế nào, chỉ biết bỏ đi một chút, để anh ấy một mình ăn náu liếm láp vết thương.”

Trong từ điển của tôi những từ ngữ có thể dùng để an ủi người khác thật sự quá có hạn.

"Em đi an ủi anh ấy!" Cát Mễ Nhi vừa nói vừa thay quần áo. Beethoven đi theo loanh quanh phía sau cô ấy.

"Bây giờ em phải đi à?"

"Xong rồi, còn phải có đạo cụ!"

"Beethoven?"

"Không phải nó! Nó chỉ biết chảy nước miếng!"

Cát Mễ Nhi lấy một bó hoa Tulip lớn trong bình hoa, nói: "Là cái này, quà gặp mặt!"

Cô ấy nhanh như chớp chạy ra ngoài, tôi gọi lại cũng không nghe.

12.

Beethoven ngủ bên cạnh giường, nằm phoir bụng lên trời, ngủ còn phát ra tiếng. Cát Mễ Nhi đi đã lâu rồi, cô nàng không định về nhà sao? Một người đàn ông đang đau lòng cùng một cô gái đi an ủi anh ta thì sẽ làm những chuyện gì? Tôi ẵm Beethoven lên giường, ôm nó ngủ.

13.

Sáng sớm hôm sau, tôi mới về nhà.

Vừa mở cửa, tôi thấy Cát Mễ Nhi cuộn mình ngủ trên sô pha, trên người đắp chiếc chăn lông. Bó hoa Tulip kia được cắm trong bình hoa.

Đỗ Vệ Bình đang uống cà phê trong phòng bếp.

"Sao cô ấy lại ngủ ở đây?" Tôi lên tiếng hỏi.

"Đêm qua cô ấy chạy đến đây, liên tục hát bài hát động viên cho anh nghe. Em biết không, anh không thích đọc thư an ủi, cũng không thích nghe

bài hát động viên.”

“Đúng vậy, anh cũng không thích đọc ‘Súp gà cho tâm hồn’[2].” Tôi nói.

[2] Súp gà cho tâm hồn: cuốn sách được xuất bản năm 1993 bởi Jack Canfield và Mark Victor Hansen, tổng hợp 101 câu chuyện cảm động mà họ và những diễn giả khác thường kể trong các bài diễn thuyết. Đến nay nó đã bán được 500 triệu bản trên toàn thế giới.

“Sau đó, cô ấy bắt đầu hát những bài tình ca thảm thiết. Anh thật sự quá mệt, liền chuồn vào phòng đi ngủ. Sáng hôm sau anh thức dậy, đã thấy cô ấy ngủ ở đây.” Đỗ Vệ Bình nói.

Tôi nhìn sang Đỗ Vệ Bình, nói: “Ai nói bài hát động viên là vô ích? Ít nhất tâm trạng của anh đã tốt hơn một chút.”

“À, đúng vậy. Cảm ơn các em.” Anh cười yếu ớt, sắc mặt vẫn còn chút tiều tụy. Sau đó anh hỏi: “Mà sao cả người cô ấy như bị nhuộm đỏ thế?”

Tôi cười cười: “Cô ấy uống quá nhiều nước củ cải đỏ, qua vài ngày sẽ được tẩy trắng.”

“Anh đi làm đây, có muốn đi cùng không?” Anh đề nghị.

“Được.”

“Anh đã giúp em cho cá ăn.” Anh nói.

Tiếng hát của Cát Mễ Nhi đã bổ khuyết chỗ trống trong từ điển của tôi. Có thể an ủi lòng người nhất không phải là ngôn ngữ mà là những giai điệu, ca khúc. So với âm nhạc, lời văn có vẻ nghèo nàn hơn. Những người chịu đọc sách mới có thể an ủi được. Chúng ta có thể nhắm mắt, nhưng không cách nào khép tai lại.

Thính giác luôn biến mất cuối cùng, có lẽ muốn nghe bài hát đoạn tuyệt với nhân gian.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 2+4: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(4)

14.

“Tại sao anh không thích xem ‘Súp gà cho tâm hồn?’ Trên đường đi, tôi hỏi Đỗ Vệ Bình.

Anh cười đáp: “Anh không chịu nổi cái kiểu nhàn nhạt như nồi nước nóng đó. Em thích sao?”

Tôi cũng cười: “Em cũng không thích, thật sự cuộc sống phức tạp hơn nhiều.”

Im lặng giây lát, tôi lại lên tiếng hỏi anh:

“Anh đã suy nghĩ thông suốt chưa?”

“Em nói rất đúng, nếu đối phương không phải người da đen, có lẽ anh đã không phản nộ như vậy. Danh dự đàn ông của anh đã bị giảm đập.”

“Đem danh dự đặt trên tình yêu, anh là một người đáng được yêu thương. Thế nhưng, đem danh dự đàn ông đặt trên tình yêu, anh chính là một người đàn ông vĩ đại.” Tôi nói.

Anh trở mắt nhìn tôi.

“Những lời em nói đều là thật.” Tôi nói tiếp, “Tại sao sự phản bội của đàn ông dường như luôn luôn có thể được tha thứ?”

“Anh không phải đàn ông vĩ đại.” Anh nói.

“Em biết rồi. Đúng là nếu không phải là người đàn ông vĩ đại, thì chính là người đàn ông rất vĩ đại.”

Anh toét miệng cười.

“Tha thứ cho cô ấy đi. Descarte[3] đã nói, sự mềm yếu của con người hẳn là đã nhận được sự cảm thông và thấu hiểu của ông trời, bất luận con người có số phận ra sao cũng không nên xem thường sự vui sướng trần tục của tình yêu.”

[3] René Descartes (1596–1650) là triết gia, nhà khoa học, nhà toán học người Pháp, được một số người xem là cha đẻ của triết học hiện đại.

“Em còn giỏi an ủi người khác hơn cả Cát Mễ Nhi.” Anh cười có phần mệt mỏi.

“Em chỉ là không muốn thấy anh hối hận.” Tôi nói, “Em dường như cả đời đều tha thứ cho một người. Đến khi em quyết định không tha thứ cho người ấy nữa, người ấy lại biến mất vĩnh viễn, hối hận cũng không kịp.”

“Anh đã tha thứ cho cô ấy rồi.”

“Thật sao?”

“Ừ. Sáng hôm nay anh đã nói chuyện điện thoại với cô ấy.”

“Vậy có phải tốt hơn, đúng không?”

“Em đã nói, tình yêu có nghĩa là chấp nhận.”

“Đúng vậy, cho dù không thể nào lý giải, nhưng có thể học tập và tiếp nhận, tiếp nhận những điểm khác biệt của đối phương so với bản thân mình.” Tôi đáp.

“Tối nay em muốn ăn gì?” Anh đột nhiên hỏi.

“Anh chịu xuống bếp rồi sao? Thật tốt quá. Từ lúc ăn con gà tây kia, em đã lâu không ăn được bữa ngon. Em muốn ăn nấm hạnh phúc, gan ngỗng, còn muốn trứng cá muối.”

“Xa xỉ quá đi! Trên cửa phòng của em không phải đã viết ‘hoàn toàn miễn phí, bảo mật tuyệt đối’ hay sao?”

“Là ‘hoàn toàn miễn phí’, chứ đâu có nói ‘hoàn toàn miễn đồ ăn’.”

Anh bật cười sang sảng, khuôn mặt tươi cười quen thuộc kia đã quay trở lại.

15.

Hai hôm sau, lúc tôi và Cát Mễ Nhi dùng cơm trưa ở "Nhà hàng Độ Độ", da cô ấy đã được tẩy trắng, không còn giống một cây củ cải đỏ biết đi nữa.

Đỗ Vệ Bình đặc biệt đích thân làm cho chúng tôi món mì Ý tương cua.

Sau khi Đỗ Vệ Bình vào phòng bếp, Cát Mễ Nhi lôi từ trong ba lô ra một cái mũ đầu bếp trên đỉnh có màu hồng.

"Đáng yêu chứ?" Cô nàng toét miệng cười hỏi.

Trên đỉnh chiếc mũ đầu bếp màu hồng phấn kia có in một chú vịt màu đen. Cái mỏ màu vàng bằng nhựa của chú vịt trông như in nổi. Cát Mễ Nhi đội mũ lên đầu.

"Rất đáng yêu!" Tôi nói.

"Em mua để tặng anh ấy!" Cô nàng nháy mắt, sau đó hỏi tôi:

“Anh ấy sẽ thích chứ?”

“Cái mũ á?”

“Em nói là em cơ.” Cô ấy nhỏ giọng nói.

Tôi quả thật bị dọa hồn bay phách lạc.

“Anh ấy và bạn gái quay lại như lúc ban đầu rồi.” Tôi nói.

“Hai người đó sớm muộn gì cũng chia tay thôi. Chim cánh cụt Nam cực làm sao có thể yêu gấu trúc Châu Á đây?” Cô ấy lấy mũ trên đầu xuống.

“Có ý gì thế?”

“Em nói là, khoảng cách xa xôi như thế, sao có thể kéo dài?”

“Em muốn làm trạm dừng chân giữa đường của người ta sao?”

“Em chỉ là muốn đăng ký.”

“Đăng ký?”

“Đi khám bệnh chẳng phải cũng cần đăng ký sao? Em bốc số chờ, khi nào anh ấy và bạn gái chia tay, là đến phiên em.”

“Ngộ nhớ hai người họ không chia tay thì sao?”

“Nếu vậy, đăng ký cũng đâu có làm sao!”

“Em bắt đầu thích anh ấy từ lúc nào thế?”

“Chính là vào tối hôm ấy! Lúc em an ủi anh ấy, anh ấy cứ cúi đầu, không nói không rằng, bộ dạng rất u buồn. Hóa ra lúc anh ấy u buồn lại cuốn hút đến thế! Em thích đàn ông u sầu.”

“Không phải em đã nói tình yêu chỉ có hạnh phúc hay sao?”

“Em yêu đương cùng đàn ông u buồn lại càng hạnh phúc.” Cô ấy đính chính.

“Chị ở cùng anh ấy lâu như vậy, cũng không cảm thấy anh ấy u buồn à.”

“Điểm cuốn hút của anh ấy còn bao gồm cả những món anh ấy làm ra.” Cát Mễ Nhi vừa ăn càng cua vừa nói, “Em muốn sau khi đi làm về nhà mỗi ngày, đã có một người đàn ông chuẩn bị những món ăn ngon chờ em.”

“Vậy em tìm một người giúp việc nam người Philippines đi.”

“Cái đó không giống. Món ăn do người đàn ông mình yêu làm ra mới có mùi vị của tình yêu, có thể xóa bỏ mọi mệt mỏi.”

Đỗ Vệ Bình đi ra từ phòng bếp đến trước mặt chúng tôi. Cát Mễ Nhi vội vàng đứng lên, đưa chiếc mũ đầu bếp kia cho anh.

“Tặng anh.” Khuôn mặt của cô ấy bỗng đỏ bừng, nói: “Anh đội thử xem.”

Thì ra cô ấy cũng có lúc đỏ mặt.

“Anh thích không?” Cát Mễ Nhi hỏi Đỗ Vệ Bình.

Đỗ Vệ Bình đội chiếc mũ đầu bếp kia lên, vẻ mặt vừa khó xử vừa xấu hổ. Anh hiếm khi dùng những đồ có màu sắc sỡ như thế.

“Rất đẹp. Cảm ơn em.” Anh khách sáo nói.

“Lúc chiêm gan vịt mà đội cái mũ này là hợp nhất.” Tôi cười lên tiếng.

Đỗ Vệ Bình nở nụ cười sáng chói: “Đúng vậy!”

Anh lấy chiếc mũ xuống, lại hỏi: “Hai em còn muốn ăn gì nữa không?”

“Hôm nay vậy là đủ rồi, ngày mai em lại đến ăn.” Cát Mễ Nhi trả lời.

“VẬY anh vào xem có đồ trắng miêng bưng ra.”

Sau khi Đỗ Vệ Bình bỏ đi, Cát Mễ Nhi vội hỏi tôi:

“Xem ra anh ấy thích chiếc mũ kia đúng không?”

“VỚI anh ấy mà nói, nó hình như quá đáng yêu rồi.”

“Phải không? Em thấy nó rất hợp với anh.”

“Mai em còn muốn đến đây sao? Không phải em định mỗi ngày đều đến đăng ký chứ hả?”

“Em không thể đến đây mỗi ngày được. Cuối tuần này là bắt đầu tập luyện cho nhạc hội rồi. Nào là phải chạy bộ luyện hơi, luyện hát. Xong nhạc hội thì phải đóng phim, em căn bản không có thời gian để yêu đương, rất cô đơn!” Cô nàng ca thán một hơi.

“Anh ấy không hợp với em.” Tôi nói.

Cát Mễ Nhi bỗng nhiên bình tĩnh nhìn tôi, nói:

“Không phải chị cũng thích anh ấy chứ? Hình như chị không thích em thích anh ấy.”

“Nếu chị thích anh ấy thì chị đã thích từ lâu rồi.” Tôi đáp.

“Có thể là do em nói cho chị biết em thích anh ấy, nên chị mới phát giác mình cũng thích anh ấy.”

“Em thích anh ấy, liền cảm thấy tất cả phụ nữ đều thích anh ấy.” Tôi nói.

“Nếu chị thích anh ấy, thì em không cạnh tranh với chị.” Cô ấy nhướn mày.

“Sao chị có thể cạnh tranh lại em? Em là ngôi sao ca nhạc nổi tiếng.”
Tôi giả bộ nói dối.

“Nhưng mà chị ở cùng nhà với anh ấy.” Cô nàng chua xót nói.

“Em cũng muốn dọn đến ở sao?”

“Cái đó không cần.” Cô ấy chép miệng đáp.

“Chị không thích tranh giành đàn ông. Trước đây chưa từng, sau này cũng sẽ không.”

“Vậy thì anh ấy là của em.”

“Em bây giờ chỉ mới đăng ký.”

“Nhưng chị đâu có đăng ký.”

“Chị không thèm đăng ký, chị sẽ không bao giờ lại yêu đàn ông âu sầu thêm lần nào nữa.”

“Một lời đã định nhé.” Cô nàng vui vẻ nói.

Tôi cúi đầu ăn càng cua, cảm thấy giống như bị Cát Mễ Nhi xúc phạm. Tôi không nên trách cô ấy, cô ấy chỉ là muốn xác nhận chúng tôi có cùng thích một người đàn ông hay không mà thôi. Chúng tôi đã từng cùng yêu một người, đó có lẽ là nguyên nhân khiến tôi đổ kị. Thế nhưng, tôi vẫn khẳng định rằng, Đỗ Vệ Bình không thích chiếc mũ kia. Lúc anh đội nó, vẻ mặt của anh rất không tự nhiên. Tôi hiểu anh.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 2+5: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(5)

16.

“Hôm đó, khi ra khỏi nhà của em, Beethoven có níu kéo chị không buông không?” Cát Mễ Nhi đột nhiên hỏi.

Tôi nở nụ cười: “Nó đâu phải con người, sao lại níu kéo chị không buông chứ?”

“VẬY thì kỳ quá. Gần đây, mỗi lần em ra ngoài nó đều lưu luyến không rời, căn quần em không xả, còn vẽ mặt thì làm cho người ta thấy mềm lòng. Như hôm nay nè, trên ống quần của em đều là nước bọt của nó, khó khăn lắm em mới có thể kéo nó ra khỏi người!”

“Phải chăng nó mắc chứng lo âu chia ly? Chị từng xem một cuốn sách chăm sóc thú cưng, hóa ra chó cũng mắc chứng lo âu chia ly.” Tôi đáp.

“Ý chị là nó không nỡ xa em?”

“Ừ. Mỗi khi chủ nhân ra ngoài, con chó sẽ cảm thấy sợ hãi và bất an, thậm chí cảm thấy chính nó ngã vào vực sâu không đáy. Chúng nó không chịu đựng được nhất chính là đả kích chia lìa.”

“Nhưng nó trước đây không có như vậy.”

“Có thể nó đã trưởng thành, nó cũng yêu em nhiều hơn.” Tôi cười nói.

“Em tưởng chỉ có vài người mới mắc chứng lo âu chia ly chứ!”

“Chị cũng nghĩ thế.”

“Vậy thì có cách nào không?”

“Vậy em thử cho nó ăn món ngon trước khi đi xem sao, thức ăn có thể khiến nó tạm thời quên đi nỗi đau khổ của sự nhớ nhung.”

“Nếu cách này không được, thì sao?”

“Cố gắng mỗi lần ra ngoài đừng giống như sinh ly tử biệt với nó.”

“Em đâu có!”

“Có lẽ em có thể bật nhạc Beethoven cho nó nghe, phân tán sự chú ý của nó. Thế nhưng, dù thế nào cũng không được bật đĩa nhạc của em, như thế nó sẽ càng lưu luyến em hơn.”

“Nếu cách này cũng không được thì sao?”

“Vậy thì em có thể gọi điện về nhà, để nó không cô đơn như thế.”

“Cái này cũng là một biện pháp tốt.” Cô nàng gật đầu.

“Còn nữa, chuyên gia có nói, chủ nhân có thể thử cách sau khi mở cửa đi ra ngoài, liền lập tức trở về. Cứ làm đi làm lại như vậy khoảng hai mươi mấy lần, nó quen rồi thì sẽ mặc kệ em.”

“Sao cơ? Hai mươi mấy lần á?”

“Có thể là ba mươi lần!”

“Biệt ly là một chuyện không phải luyện tập.” Cát Mễ Nhi nói.

Đúng vậy. Đòi người đột nhiên biệt ly, thường trở tay không kịp giống như giết người. Có ai có thể luyện tập vì biệt ly? Nếu có thể luyện tập, thì đã không có nhiều nước mắt và nỗi nhớ đến vậy.

Chiếc sofa trong nhà được đưa đến từ nhà cũ của Đỗ Vệ Bình, nó đã có chút cũ kỹ. Anh muốn mua một cái mới. Chúng tôi chọn được một chiếc sofa trong cuốn mục lục sản phẩm trong năm của IKEA. Thiết kế của chiếc sofa kia rất đơn giản, nhìn qua khá êm ái, khiến cho người ta rất muốn nằm lên.

Vào sáng cuối tuần, chúng tôi đến IKEA ở vịnh Đồng La mua sofa. Các sản phẩm đặc biệt giảm giá hay giá rẻ bất ngờ trong cuốn mục lục sản phẩm thường rất nhanh được bán sạch. Hai chúng tôi cũng rất lo lắng việc chiếc sofa kia sẽ không còn.

Chúng tôi tới IKEA, rất phối hợp ăn ý, đầu tiên là chạy đến góc đặt sofa, chỗ bày sofa đó vẫn còn hai chiếc. Một cái là màu vàng, còn một cái là màu xanh đậm. Tôi và Đỗ Vệ Bình cùng lúc chạy đến chiếc sofa màu xanh đậm, ngồi xuống.

“Rất thoải mái!” Tôi hào hứng nói.

“Nhà mình để cái này vừa không?” Đỗ Vệ Bình hỏi tôi.

“Không phải anh đã đo đạc qua rồi sao?”

“Thực tế có thể có chút chênh lệch, đo lại một lần nữa cho an toàn.” Anh đề nghị.

Chúng tôi lại lấy thước dây ra đo chiếc sofa kia một lần nữa.

“Sao hả?” Tôi nôn nóng hỏi.

“Vừa khít, nó mà lớn hơn một chút là không được.”

“Vậy anh mau đi tìm nhân viên bán hàng đi, em ngồi ở đây, tránh cho người khác mua mất.” Tôi nói.

“Ừ!” Anh vút cuộn thước dây cho tôi, chạy đi tìm nhân viên bán hàng.

Tôi một mình bảo vệ chiếc sofa, ngồi nhìn mọi người đi qua đi lại trước mặt tôi. Đột nhiên, tôi có một cảm xúc khó gọi tên. Tôi đã trải qua ba mối tình, thế nhưng chưa có một người bạn trai nào cùng tôi đến IKEA. Năm ấy khi mua căn hộ kia, cũng là tôi một mình đến IKEA mua đồ đạc.

Cùng người đàn ông mình yêu đến dạo IKEA có lẽ cũng không phải là một chuyện quan trọng. Có một số phụ nữ có thể cả đời chưa từng cùng người đàn ông của mình đến dạo ở IKEA. Tuy nhiên, có thể cùng đến IKEA mua sắm hay nhìn ngắm, lại biểu thị cho một chút gì đó.

Những chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống cũng là một phần trong tình yêu. Những ký ức về chuyện này, tôi đúng là có quá ít. Tôi tự thấy mình yêu đương với ba người đàn ông, chính là tôi chẳng qua luôn yêu đương cùng chính bản thân mình. Chúng tôi khước từ những chuyện nhỏ nhặt và đời thường, sau này mới hiểu bản thân đã đánh mất điều gì.

Cùng người đàn ông mình yêu dùng thước dây đo kích thước một bộ quần áo, chọn một cái đèn ngủ, thậm chí mua tấm vải đẹp làm rèm cửa. Đó mới đúng là hạnh phúc mà tôi muốn hưởng tới nhất vào lúc này.

18.

Đỗ Vệ Bình quay lại cùng người bán hàng.

“Chiếc sofa này vẫn còn mới.” Anh phấn khởi nói cho tôi biết.

“Vậy tốt quá!” Tôi nói.

Mỗi lần thấy thích thứ gì đó, điều làm nhụt chí nhất chính là đối phương nói bây giờ chỉ còn hàng trưng bày. Nếu vậy, rốt cuộc có lấy hay không lấy đây? Vào giây phút đó, có chút vui mừng và có chút tiếc nuối cùng lúc giao chiến trong lòng.

“Em vẫn còn ngây ở đây làm gì?” Đỗ Vệ Bình hỏi tôi.

“Ơ...” Tôi đứng lên, “Quá êm ái, không nỡ đứng dậy.”

“Anh đi trả tiền.” Anh mỉm cười nói.

Anh quẹo qua khúc cua, bóng lưng anh biến mất trước mắt tôi. Lần đầu tôi và Đỗ Vệ Bình gặp nhau, là khi chúng tôi hãy còn nhỏ. Lúc chúng tôi gặp lại nhau, là khi chúng tôi đã trải qua ít thăng trầm cuộc sống. Tôi vẫn luôn xem anh là người bạn chơi đùa cùng lúc thơ bé. Vào giờ khắc này, tôi mới đột nhiên phát hiện anh ấy đã trưởng thành, có một bờ vai ấm áp có thể dựa dẫm. Và anh ấy sẽ không bỏ qua những chuyện vụn vặt.

19.

Chúng tôi vào ngồi trong quán kem cạnh IKEA, muốn ăn phần kem to nhất dành cho gia đình.

“Em thật sự muốn ăn phần kem to nhất? Số này cũng gần cả kilogam!”
Đỗ Vệ Bình nói.

“Trước đây mỗi lần đi qua chỗ này, trong tay đều xách túi to túi nhỏ, rất muốn ăn cũng không có cách nào dừng lại. Bây giờ muốn ăn bù cho những lần trước đây cộng lại.” Tôi đáp.

Lúc chúng tôi cùng chia sẻ phần kem to nhất kia, tôi hỏi Đỗ Vệ Bình:

“Anh thích chiếc mũ đầu bếp mà Cát Mễ Nhi tặng cho anh chứ?”

“Có đầu bếp nào sẽ đội chiếc mũ như thế chứ?” Anh cười trả lời.

“Người ta là đặc biệt tặng cho anh đó nha!”

“Nếu em thích thì cứ lấy đi.”

“Em không thèm.”

“Sao cô ấy lại tặng anh chiếc mũ đó?”

“Là vì em ấy thích anh đó.”

“Không thể nào?” Anh hoảng sợ.

“Anh đâu phải người có ba mắt hai cái miệng đâu, thích anh có gì mà kỳ quái? Anh thích em ấy chứ?”

“Anh á? Anh chưa từng nghĩ đến.”

“Bây giờ nghĩ đến đi!”

“Cô ấy quá kỳ lạ.”

“Kỳ lạ thế nào?”

“Từ đầu đến chân đều kỳ lạ, màu sắc, bề ngoài, mùi vị đều lạ.”

Tôi bật cười: “Thiệt là, anh giống như đang trao đổi về một món ăn.”

“Bệnh nghề nghiệp!” Anh toét miệng cười.

“Em ấy hát hay như vậy, có thể hát tình ca cho anh nghe mỗi ngày.” Tôi nói.

Anh gật đầu: “Nói cũng đúng.”

Có ai có thể cự tuyệt Cát Mễ Nhi? Cô ấy đáng yêu như vậy, chủ động như thế, hát lại hay như vậy. Tôi đã cho rằng tôi sẽ không đổ kỵ với cô ấy. Song, phụ nữ có thể thân thiết như một chiếc áo lót ôm chặt vào người, nhưng vẫn dành cho nhau sự đổ kỵ.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 2+6: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(6)

20.

Lúc này, tôi, Úc Úc và Đế Xu đang ngồi chờ trong một phòng ở quán karaoke.

“Anh ta rốt cuộc có tới hay không? Anh ta đã trễ một tiếng mười lăm phút rồi.” Đế Xu hỏi Úc Úc.

“Anh ta từ trước tới giờ chưa từng đúng giờ, cho nên tớ hẹn với anh ta ở đây, ít nhất chúng ta có thể vừa hát vừa chờ. Trước đây lúc quen với anh ta, mỗi lần hẹn đều phải chờ anh ta một hai tiếng, tớ quen rồi.”

“Nhưng mà, bây giờ anh ta muốn quay lại với cậu! Vậy mà cũng có thể đến muộn sao?” Tôi nói.

“Anh ta vẫn như vậy, mỗi lần đến muộn đều có lý do. Tớ không biết trước kia tớ làm sao mà chịu đựng được. Có lẽ khi đó tớ quá thích anh ta. Mỗi lần ngồi ở nhà hàng chờ anh ta hai tiếng đồng hồ, cũng không oán giận một câu.” Úc Úc nói.

Tôi và Đế Xu theo Úc Úc đến gặp người yêu cũ của cô ấy, hay nói cách khác là kéo cô ấy ra khỏi lời ong tiếng ve của đàn ông. Úc Úc không muốn một mình đến cuộc hẹn, cô ấy không muốn quay lại với anh ta, nhưng cô ấy cũng không từ chối anh ta được.

Người đàn ông kia cuối cùng cũng đến. Anh ta mặc một chiếc áo len màu trắng, bỏ thùng bên trong quần jean. Tôi rất không vừa mắt kiểu phối đồ áo len bỏ trong quần jean của người đàn ông kia, thật không biết thời

trang, quá chướng mắt. Tôi thật muốn nhào qua lồi áo len ra ngoài. Vóc dáng anh ta cũng không cao lắm, có một đôi mắt một mí.

Anh ta ngồi xuống, nói với Úc Úc: “Lúc anh đang định ra ngoài thì bỗng nhiên bị tiêu chảy.”

Úc Úc dường như đã quá quen chuyện anh ta mượn cớ.

“Hai cô ấy là bạn của em.” Úc Úc giới thiệu với anh ta, sau đó quay sang nói với chúng tôi: “Anh ấy tên là...”

"Gọi là mắt hí là được, dù sao cũng không cần nhớ." Đế Xu vừa nói vừa đưa tay xoa nắn một bên vai và cánh tay anh ta.

Anh ta rụt lại, hỏi Đế Xu: "Cô vừa làm gì thế?"

Đế Xu quay đầu nói với tôi và Úc Úc: "Tớ mỗi ngày đều sờ mó nhiều đàn ông như thế, chỉ cần kiểm tra liền biết sức nặng của anh ta."

"Cậu biết cân xương cốt sao? Vậy anh ta có trọng lượng bao nhiêu?" Úc Úc hỏi.

Đế Xu bực mình nói: "Không phải là đo cân nặng, mà là đo con người của anh ta." Cô nàng ngắt ngắt cánh tay anh ta, nói: "Xương cốt của anh ta nhẹ, là rỗng ruột, kiểu đàn ông thế này dễ chết sớm."

Mắt hí tức giận đến nói không nên lời, hỏi Úc Úc:

"Em quen những người này ở đâu thế?"

"Họ là bạn của em." Úc Úc trả lời.

"Sao cậu cứ luôn nhìn dưới quần của anh ta vậy?" Đế Xu sáp lại hỏi tôi.

"Tớ chỉ muốn kéo áo len đang đóng thùng của anh ta ra." Tôi nhỏ giọng trả lời.

"Anh đã chia tay với cô ấy rồi." Mắt hí nói với Úc Úc.

"Phải không?" Úc Úc dừng dừng hỏi lại.

"Có thể bảo các cô ấy đi chỗ khác không?" Mắt hí hỏi Úc Úc.

Úc Úc không trả lời.

"Chúng ta đến chỗ khác đi." Anh ta kéo tay của Úc Úc.

"Em không đi." Úc Úc giãy ra.

"Anh có lời muốn nói với em."

"Em không muốn nghe."

Tôi giật lại tay Úc Úc, lên tiếng: "Đây là lần cuối cùng cô ấy gặp anh."

Đế Xu nói: "Cô ấy đã không còn tình cảm với anh nữa, hiểu chưa?"

Úc Úc cũng nói: "Xem như kết thúc, được không? Chúng ta quay lại là chuyện không thể nào nữa rồi."

Mắt hí tức giận nói: "Không phải là em tin vào tà giáo chứ? Hai bà cô này là do tà giáo phái đến đúng không? Một người thì tùy tiện sờ mó người khác, còn một người cứ nhìn chăm chăm vào quần của người ta."

"Anh mới là tà giáo." Đế Xu nói: "Tất cả đàn ông xấu xa đều là tà giáo, tôi tin rằng anh sẽ phải xuống địa ngục."

"Cô câm miệng!" Anh ta quát Đế Xu.

"Anh dám quát tôi?" Để Xu liền vươn tay nắm lấy đầu tóc của anh ta. Để Xu không có dễ chọc như vậy.

"Sao cô lại đánh người?" Anh ta ôm đầu.

"Loại người như anh sẽ chỉ có ở tang lễ của chính mình mới không đến muộn mà thôi!" Để Xu nói lớn.

Anh ta đứng dậy, phần nộ nói với Úc Úc: "Úc Úc, có phải em gặp chuyện gì không?"

Úc Úc nhìn anh ta, chậm rãi trả lời: "Em đã không còn là em của trước đây."

Mắt hí nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Để Xu nói với Úc Úc rằng: "Nếu anh ta quay lại quấy rầy cậu, cậu cứ nói với tớ! Tớ có rất nhiều bạn, chỉ cần tớ nói một câu, trong vòng một tiếng anh ta sẽ được phoir mình trên một cây cột điện nào đó ở Hương cảng."

"Nếu thế, bảo bạn bè của cậu phải nhớ kéo áo len của anh ta ra khỏi quần nha, thật quá chướng mắt!" Tôi phụ họa.

21.

"Khi đó sao tớ lại yêu anh ta được nhỉ?" Úc Úc thở dài nói: "Ban nãy nhìn kỹ lại anh ta, phát hiện anh ta hoàn toàn không xứng với tớ."

"Phẩm vị của con người sẽ tiến lên theo thời gian mà." Tôi nói.

"Đúng vậy! Tớ gặp lại người yêu cũ của tớ, cũng không hiểu sao trước đây mình lại đi yêu anh ta. Những ký ức nếu có thể xóa đi thì tớ xóa liền, giống như thi đấu nhảy cao tại Olympic, chỉ tính lần nhảy cao nhất." Để Xu đồng tình.

"Hình như vừa rồi anh ta bị cậu đánh rất đau." Tôi nói.

"Sức anh ta yếu thế, sao có thể đối đầu với tớ!" Đế Xu đáp.

"Nếu tớ mà đi làm ở tiệm massage, e rằng không trụ nổi một ngày." Tôi cảm thán.

"Còn muốn tớ ngồi cả ngày ở nhà sách, thì mới đáng sợ á! Tớ lớn thế này rồi, sách đã đọc chưa đến mười cuốn." Đế Xu cũng cảm thán.

Mỗi lần tôi, Úc Úc và Đế Xu tụ tập, đều hứng thú thảo luận những điểm khác biệt trong mỗi chúng tôi. Sau đó sẽ cảm thấy may mắn vì không phải trải qua cuộc sống của người kia. Chúng tôi vì sự khác nhau trong đời sống mà trở thành bạn bè, song song đó học được việc yêu cuộc sống của chính mình.

"Chúng ta hát thôi!" Úc Úc hò hét.

22.

Phòng bên cạnh vang lên tiếng ca, một cô gái đang hát bài "Hương hoa nở".

“Khi anh hiểu được quý trọng, em đã rời xa

Anh không cảm thấy trống rỗng

Vì trên mảnh đất trống rỗng nhét đầy lời cầu xin

Nếu cầu xin còn có thể sinh sôi phát triển

Đến khi nở hoa

Vậy hương hoa nở

Nhất định là hương em rời đi...”

“Tớ rất thích bài này, mỗi lần nghe đều sẽ khóc.” Úc Úc sụt sịt.

“Nghe nói người viết lời cho ca khúc này hai năm trước lặn xuống biển thì phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Thật đáng tiếc, tuổi còn trẻ như thế, lại có tài.” Để Xu tiếc nuối.

Về quá khứ của tôi, tôi cũng chưa từng thẳng thắn hoàn toàn. Có chút đau thương, mà tôi không có cách nào nhắc đến với bạn bè quen biết.

23.

Sau khi chia tay Úc Úc và Để Xu, tôi nghĩ đến cuốn sách tôi muốn xem để ở tiệm sách. Hay là, tôi có thể quay lại lấy cuốn sách kia, trước đó ghé qua xem Đỗ Vệ Bình đã tan tằm chưa.

Đi tới “nhà hàng Độ Độ”, tôi đẩy cửa bước vào, đã thấy Cát Mễ Nhi ngồi bên trong. Cô ấy đang nói chuyện với Đỗ Vệ Bình. Cô ấy quả nhiên ngày nào cũng đến.

“Sao chị đến đây?” Cát Mễ Nhi hỏi tôi.

“Chị quay lại nhà sách lấy ít đồ.” Tôi trả lời.

“Em có muốn ăn gì không?” Đỗ Vệ Bình hỏi tôi.

“Em vừa ăn ở quán karaoke rồi.” Tôi đáp.

“Em đi hát karaoke sao?” Đỗ Vệ Bình hỏi.

“Ừ, em đi với bạn.”

“Hóa ra hai người chúng em đều thích diễn viên chính Thomas Jeffrey Hanks và Meg Ryan trong bộ phim ‘Không ngủ ở Seattle’. Bộ phim đó thật cảm động!” Cát Mễ Nhi vui vẻ nói cho tôi biết.

Trong bộ phim, nữ diễn viên chính sắp sửa kết hôn cùng người cô ấy yêu. Nam diễn viên chính nhiều năm qua sống trong nỗi đau mất vợ. Có một lần, anh ta nói hết những nhớ nhung của mình với người vợ đã mất qua chương trình radio. Nữ chính vô tình nghe được, giây phút đó cô ấy đã yêu anh ta. Cô ấy thậm chí đã từ hôn, từ ngàn dặm xa xăm đi tìm anh ta.

“Đúng vậy, rất cảm động.” Tôi nói.

Cát Mễ Nhi duỗi chân cho tôi xem, ống quần của cô ấy toàn là nước.

“Chị xem nè!” Cô ấy kể, “Hôm nay, lúc ra ngoài Beethoven lại cắn em, không chịu để em đi. Đưa nó chocolate, nó cũng không thèm đoái hoài.” Sau đó, cô ấy quay sang nói với Đỗ Vệ Bình: “Em nói với anh về con chó của em chưa nhỉ? Nó tên là Beethoven.”

“Nó rất thính tai sao?” Đỗ Vệ Bình ngạc nhiên hỏi lại.

Cát Mễ Nhi cười sảng sặc, hài hước nói:

“Không, nhưng nó biết sáng tác.”

Tôi bỗng nhiên không thể chen vào hai người đó.

“Em về trước đây.” Tôi lên tiếng.

“Chị không ở lại cùng chúng em sao?” Cát Mễ Nhi hỏi.

“Không muốn.” Tôi liếc trộm Đỗ Vệ Bình, nói: “Mỗi ngày chị đều nhìn thấy bản mặt anh ta mà. Chị đi đây.”

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 2+7: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(7)

24.

Tôi cô đơn đi về phía nhà sách. Xa xa nhìn thấy một người đàn ông đang đi qua đi lại trước nhà sách. Tôi đến gần để nhìn xem, phát hiện người kia hóa ra là con cọp.

“Sao anh lại ở đây?” Tôi hỏi.

Đại khái anh ta không ngờ tôi quay lại, vẻ mặt dường như kinh ngạc còn hơn cả tôi.

“Tôi đi đến chỗ gần đây.” Anh ta lắp ba lắp bắp nói, sau đó lại hỏi tôi: “Sao cô lại quay lại?”

“Tôi quên ít đồ. Anh muốn vô trong không?”

“Không cần.”

“Vậy thì tạm biệt!”

Tôi đi vào tiệm sách, đến ban công lấy cuốn sách. Tôi thấy con cọp vẫn đang đứng ở phía dưới, lòng mang đầy tâm sự.

“Anh thực sự không muốn vào sao?” Tôi hỏi.

Anh ta ngửa đầu, dường như muốn nói chuyện gì đó với tôi, nhưng cuối cùng lại nói: “Tôi đi đây!”

Sau đó, anh ta chạy đi nhanh như tia chớp. Tôi đang định đi vào, anh ta lại nhanh như tên bắn quay trở lại.

“Trình Vận, mai cô có rảnh không?” Anh ngẩng đầu, vừa thở hỗn hển vừa hỏi.

“Ừ, có.” Tôi đáp.

“Vậy mai tôi tới tìm cô.”

"Có chuyện gì sao?"

"Ừ, để mai hẳn nói."

Tôi đóng cửa ban công lại, dọn dẹp một ít đồ trong tiệm sách rồi mới rời khỏi. Khi tôi ngồi xổm để khóa cửa kéo, có người vỗ lên vai tôi một cái. Tôi cho rằng con cạp còn chưa đi, quay đầu lại nhìn, hóa ra là Đỗ Vệ Bình.

"Cát Mễ Nhi đâu?"

"Cô ấy đi rồi." Anh nói.

25.

"Vừa rồi anh có thấy con cạp không?" Tôi hỏi Đỗ Vệ Bình.

"Cậu ta vừa ở đây sao?"

"Vâng. Đã trẻ thế này rồi, ấy vậy mà anh ấy cứ đi đi lại lại ở đây."

"Gần đây, vài lần khi anh về nhà cũng thấy cậu ta." Đỗ Vệ Bình nói.

"Thật không? Nếu thế, anh ấy cũng không phải lần đầu đến đây lúc nhà sách đã đóng cửa. Anh ấy nói ngày mai đến gặp em, nói chuyện có vẻ lấp bắp, hình như có chuyện muốn nói."

"Phải chăng cậu ta thích em?"

"Không phải chứ?" Tôi hoảng sợ.

"Em cũng đâu phải người có ba mắt hai cái miệng đâu, sao cậu ta không thể thích em chứ?"

"Không đến nỗi đó chứ?"

"Ý em là cậu ta không đến nỗi thích em à? Không nên tự ti, em như vậy là không được rồi." Anh vừa bước đi vừa nói.

"Ý em là em không đến nỗi không xong như vậy chứ, chỉ có thể được anh ta thích."

Đỗ Vệ Bình bật cười sáng khoái: "Em coi thường con cọp nhé."

"Em không có khinh thường anh ấy."

"Nhưng em cho rằng cậu ta thích em là không biết tự lượng sức mình."

"Chẳng lẽ không đúng chút nào sao?"

"Như vậy không phải càng cảm thấy cảm động sao? Bởi vì thích, cho nên không biết lượng sức mình, chấp nhận mạo hiểm có nguy cơ bị từ chối và cười nhạo."

"Nếu ngày mai anh ấy tỏ tình với em, em phải làm thế nào để từ chối, mà lại không làm tổn thương đến lòng tự trọng của anh ấy bây giờ?"

"Không có lời từ chối nào mà không làm tổn thương lòng tự trọng của đối phương cả." Anh nói.

"Hừ! Tại sao anh có Cát Mễ Nhi thích, mà em chỉ có con cọp."

Anh mỉm cười: "Hóa ra em đổ kị với anh!"

“Ai đổ ky với anh? Anh không có dũng khí từ chối, nhưng em có. Anh không biết sao? Có thể từ chối, mới là một người có tư cách.”

“Nếu chỉ có thể không ngừng từ chối, mà chưa từng có người nào đó đáng giá để chấp nhận, vậy thì thật đáng thương.” Anh cười nói.

“Em tình nguyện cao ngạo đến mức meo, cũng không muốn một tình yêu uất ức!” Tôi khẳng khái.

26.

“Tôi không biết phải mở lời thế nào.” Con cọp nói cà lăm.

Tôi và con cọp gặp nhau tại quán cà phê bên cạnh nhà sách.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Tôi hỏi.

“Thực sự rất khó mở lời.”

“Nếu quá khó nói, thì đừng nói nữa.”

“Nhưng mà...” Anh ta ngập ngừng giây lát rồi nói: “Nếu vẫn giấu ở trong lòng, tôi sợ sau này sẽ hối hận.”

Dừng lại thật lâu, cuối cùng anh ta mới nói tiếp:

“Không biết cô có biết tôi thích một người không?”

“Tôi biết.” Tôi xấu hổ trả lời.

Anh ta không ngừng vặn xoắn chiếc khăn trong tay, nói:

“Tôi là đang nói đến thương thầm.”

“Tôi chưa từng yêu đơn phương người khác.” Tôi nói.

"Đương nhiên, điều kiện của cô tốt vậy mà."

"Không liên quan đến điều kiện, có lẽ tôi dường như khá yêu bản thân. Tôi không nỡ để bản thân phải âm thầm thích một người như vậy."

"Đúng thế, yêu đơn phương là một kiểu giày vò, lúc bắt đầu rất ngọt ngào, nhưng sau đó sẽ trở nên càng lúc càng khó khăn. Thế nhưng, một khi đã bắt đầu, muốn quay lại đã không được nữa rồi." Anh ta khẽ nói.

Tôi không biết nên nói gì.

Cop cọt tiếp tục nói: "Giống như một con chim nhỏ không biết lượng sức mình đi yêu một con chó. Vì vậy, chú chim nhỏ mỗi ngày đều sàu nảo bay đến trên đầu con chó, không biết một ngày nào đó nó dùng móng vuốt nhiều đến thịt nát xương tan. Thế nhưng, mỗi ngày có thể lặng lẽ bắt bọ chét, cũng là một loại hạnh phúc."

"Con cọt, anh xem quá nhiều sách rồi."

"Yêu thầm rất là hèn mọn." Con cọt nói.

"Hình thức có thể hèn mọn, nhưng tinh thần lại rất cao thượng." Tôi an ủi anh ta.

"Trình Vận, tôi..." Mặt của anh ta đã đỏ bừng.

"Không cần nói." Tôi ngăn anh ta lại.

"Tôi không nói làm sao cô biết được? Cô sẽ cười nhạo tôi sao?"

"Không đâu." Tôi đành phải nói xạo.

"Tôi..." Anh ta hít một hơi, quyết tâm nói: "Tôi thích Đỗ Vệ Bình."

Tôi hoảng hốt nhìn anh ta: "Không phải anh thích phụ nữ sao?"

“Ai nói?”

“Anh đã nói anh học đàn violin vì người yêu cũ của anh.”

“Tôi chưa từng nói đó là phụ nữ.”

Tôi bưng tỉnh.

“Nhưng mà, Đỗ Vệ Bình thích phụ nữ.” Tôi nói.

“Phải không? Có một số phụ nữ ở cùng với bạn trai là đồng tính nam, xem như chị em. Anh ấy ở cùng với cô, tôi tưởng là...” Anh ta bối rối nói.

“Chúng tôi không phải chị em. Theo tôi được biết, anh ấy bây giờ thích phụ nữ.”

Vẻ mặt của con cọp tràn đầy thất vọng.

“Anh có muốn tôi nói cho anh ấy biết giúp anh không?”

“Có ích gì không?” Anh ta hỏi.

“Tôi nghĩ, nó sẽ không thay đổi khuynh hướng tình dục của anh ấy.”

“Vậy xem như xong! Nói ra, tôi cảm thấy thoải mái hơn.”

“Không nên thích anh ấy.” Tôi nói, “Chim nhỏ không cùng loài với chó.”

Con cọp khổ sở khẽ gật đầu.

27.

Về đến nhà, Đỗ Vệ Bình nhìn tôi với ánh mắt xấu xa.

“Em có cự tuyệt con cọp không?”

Tôi lắc đầu, lên tiếng: “Có thấy dép của em ở đâu không?”

Đỗ Vệ Bình tìm thấy dép của tôi phía sau ghế sofa, đá nó về phía tôi.

“Em không từ chối cậu ta sao?” Anh ta hỏi.

“Người anh ta thích không phải em.”

Anh ngã vào sofa, cười lớn: “Hóa ra em hiểu nhầm tình cảm của người ta.”

“Đúng vậy, anh ấy thích một người khác.”

“Là ai thế?”

“Anh thật muốn biết sao?”

“Ai có sức hấp dẫn hơn em đây?”

“Là anh!” Tôi cười đến đau bụng ngã lên sofa.

“Anh á? Em đừng có giỡn.”

“Em không có nói đùa, anh ấy tưởng chúng ta là chị em tốt!” Tôi cười đến độ chảy cả nước mắt, “Anh ấy cứ quanh co ở vùng lân cận nhà sách, là để nhìn anh, chứ không phải nhìn em!”

“Thật sao?” Anh lại càng hoảng.

“Anh đâu phải người có ba mắt hai cái miệng, sao anh ấy không thể thích anh?”

“Anh giống người thích đàn ông sao?”

“Sao em biết được, hay là anh thích cả đàn ông lẫn phụ nữ.”

“Bây giờ phải làm sao?”

“Tự anh đi từ chối anh ấy.”

“Từ trước đến giờ anh chưa từng từ chối đàn ông.”

“Cũng không khác từ chối phụ nữ là bao.”

“Làm thế nào để không làm tổn thương lòng tự trọng của cậu ta?”

“Không có lời từ chối nào mà không làm tổn thương lòng tự trọng của đối phương cả.” Tôi nhắc lại.

Anh phìền muộn ngời xuống.

Tôi mỉm cười với anh, nói: “Em đã nói với anh ấy rằng anh thích phụ nữ.”

Anh thở dài một hơi.

Chúng tôi mỗi người chiếm một bên ghế sofa, khi bốn mắt giao nhau lại nở nụ cười.

“Con cọp đã nói thế nào?” Anh hiếu kỳ hỏi.

“Anh ta nói anh ta là con chim nhỏ của anh...”

Đỗ Vệ Bình đỏ mặt cả lên, hỏi lại: “Cậu ta đã nói như vậy? Trong đầu cậu ta chứa thứ gì thế!”

“Trong đầu cậu ta chứa toàn là hình ảnh của anh! Anh ta kể một câu chuyện đau thương, đó chính là một con chim nhỏ không biết lượng sức mình đi yêu một con chó.”

“Cậu ta nói anh là một con chó?” Anh trợn trừng mắt.

"Đại khái là thế! Được rồi, không phải chúng ta chưa cùng nhau chụp một bức ảnh choàng khăn len mà Địch Chi gửi đến sao? Thiếu chút nữa đã quên rồi."

"Hôm nào cũng được." Anh nói.

"Chờ trời lạnh hơn chút đi. Thời tiết bây giờ mà đi choàng cái khăn đó thì nóng lắm. Tốt nhất là chờ đến khi có tuyết rơi."

"Hương cảng sẽ không có tuyết rơi."

"Provence thì có." Tôi nói.

"Lúc này ở Provence mọi người sẽ ăn đùi cừu nướng..."

"Lớp tuyết trên sườn núi, có vài dấu chân của thỏ và sóc nhỏ..."

"Khi nào có thời gian đi Provence đây?" Tôi ngửa đầu cảm thán.

"Mùa hè đi." Đỗ Vệ Bình nói.

"Quyết định là mùa hè." Tôi đáp.

"Cậu ta lại dám gọi mình là chó?" Anh lẩm bẩm.

Tôi ngừng cười: "Làm chó cũng rất hạnh phúc, giống Beethoven."

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 2+8: Những Nhỏ Nhặt Trong Tình Yêu(8)

28.

Lúc nhà sách sắp đóng cửa, Cát Mễ Nhi chạy đến, trên tay cầm nào là túi lớn túi nhỏ.

"Sao em lại đến đây giờ này?"

"Em vừa mua ít đồ ở gần đây."

"Em mua gì thế?"

Cô nàng lấy những thứ trong túi bày ra trên quầy cho tôi xem, là một đồng cuộn len màu vàng và màu trắng cùng một bộ kim đan.

"Em biết đan áo len sao?" Tôi kinh ngạc hỏi.

"Đâu có! Trợ lý của em hứa sẽ dạy em."

"Em muốn đan áo len cho ai?"

"Em muốn đan bốn chiếc tất cho Beethoven."

"Chó cũng mang tất sao?"

"Giữ ấm mà! Trời bắt đầu lạnh rồi. Hơn nữa, mang tất ra ngoài tản bộ sẽ không dơ móng chân, cho nên mang tất là tốt nhất! Beethoven có lông màu vàng, phối với bút tất màu bạc là đẹp nhất. Em còn định dùng len màu vàng thêu tên của em lên chiếc tất."

Tôi cười trêu ghẹo cô ấy: "Vậy nó là hàng hiệu rồi!"

“Nó mà mang bốn chiếc tất của em ra ngoài đi dạo, nhất định sẽ rất tự hào, giống như một ngôi sao lấp lánh!” Cô nàng hưng phấn nói.

“Đúng vậy! Còn có thể biểu diễn một vòng!”

“Đúng ha! Cái này đúng là thứ rất tuyệt đúng không ạ?”

“Em luôn khiến cho người khác lóa mắt.” Tôi nói.

29.

Chúng tôi cùng nhau uống trà trên ban công.

“Em gần đây có đến ‘nhà hàng Độ Độ’ không?” Tôi hỏi.

Cô nàng nhún vai: “Em bỏ đăng ký rồi.”

“Sao lại thế?”

“Đỗ Vệ Bình rất tốt, nhưng anh ấy không thích em. Người anh ấy thích là chị.”

“Chị không có đăng ký.” Tôi cười nói.

“Chị không cần đăng ký, chị chiếm một vị trí vô cùng đặc biệt trong lòng anh ấy. Mỗi lần nhìn thấy chị, anh ấy cười vui xán lạn. Lúc chúng em nói chuyện, anh ấy luôn luôn không kìm lòng nổi mà nhắc đến chị, nói chuyện nào là ‘Trình Vận thích ăn cái này...’, ‘Dáng vẻ Trình Vận khi còn bé rất đáng yêu...’. Tối hôm đó, lúc chúng em đang trò chuyện vui vẻ, chị đột nhiên chạy đến, tất cả sự chú ý của anh ấy lập tức đều tập trung vào chị. Ánh mắt anh ấy nhìn chị, rất khó làm cho người ta tin rằng anh ấy không có tình cảm với chị. Chị không nói không rằng rời khỏi nhà hàng, anh ấy liền bắt đầu không yên tâm, còn vút em đi để chạy đến nhà sách tìm chị.” Cô nàng bĩu môi nói: “Thật quá bất công! Đàn ông em thích đều thích chị!”

Tôi không biết phải nói thế nào mới tốt.

“Chị cũng thích anh ấy chứ? Em nhìn ra được đấy.”

Tôi chỉ cười trừ.

“Cũng đã đến lúc chị quên đi Lâm Phương Văn.” Cát Mễ Nhi bỗng nhiên nói.

Tôi chỉ mỉm cười, mà không biết phải trả lời thế nào.

“Anh ấy đã đi rồi. Chị nên có cuộc sống của chính mình.”

“Chị có cuộc sống của chính mình mà.” Tôi đáp.

“Không có đời sống tình ái, không được xem là trọn vẹn. Sao chị lại muốn khép kín chính bản thân mình?”

“Có lẽ chị sợ sau khi yêu một người khác thì chị sẽ quên mất anh ấy. Rồi chị lại sợ không có cách nào quên anh ấy, thì sẽ vĩnh viễn không có cách nào yêu một người khác.” Tôi nói.

“Lúc anh ấy gặp tai nạn, hai người đã chia tay rồi. Chị không có nghĩa vụ bảo vệ ước hẹn giữa hai người.”

“Dù sao chị vẫn cảm thấy chị phải chịu trách nhiệm. Thậm chí chị còn hoài nghi là anh ấy cố ý, anh ấy cố ý cời bình dưỡng khí trên người, rút ống thở và mặt nạ bảo hộ. Anh ấy không muốn quay về.” Tôi nghẹn ngào nói.

“Nếu thế, không phải em cũng chịu trách nhiệm sao? Là em cố vũ anh ấy đi lặn. Thế nhưng, thật ra chúng ta không cần phải chịu trách nhiệm. Anh ấy hạnh phúc hơn chúng ta mà! Anh ấy mãi mãi sẽ không già, hơn nữa, cũng không chết một lần nữa.”

Tôi mỉm cười: “Đúng thế, anh ấy sẽ không thấy bộ dạng già đi của mình ra sao.”

“Chị biết không? Em phát hiện trên đời này chị là tri âm của em.”

“Em có rất nhiều tri âm.”

“Thế nhưng chỉ có chị hai lần đều thích cùng một người đàn ông với em, mắt nhìn của chúng ta tương đối giống nhau.”

“Ngoại trừ sở thích về thời trang.” Tôi cười nói.

30.

Hôm trước mới nói phải chờ cho trời lạnh thêm chút nữa mới choàng khăn quàng cổ cùng Đỗ Vệ Bình chụp hình, cuối cùng trời cũng bắt đầu lạnh. Rời khỏi tiệm sách, Cát Mễ Nhi ôm những cuộn len ấm áp trở về với Beethoven, tôi kéo cổ áo khoác lên cao, vùi mình trong nó.

Con đường này cô đã đi qua rất nhiều lần, đi cùng Đỗ Vệ Bình cũng đã gần hai năm. Thời gian qua, Lâm Phương Văn vẫn là điều cấm kỵ giữa tôi và Cát Mễ Nhi, mọi người cũng cố gắng không nhắc đến. Sự hoài niệm đối với Lâm Phương Văn của tôi và Cát Mễ Nhi không giống nhau. Nỗi nhớ của cô ấy gần giống với một người bạn tốt, cô ấy sẽ buồn rầu vì đã cố vũ anh ấy học lặn. Hoài niệm của tôi lại là yêu thương một mạng sống. Ngày tháng trôi qua, người đã mất trở nên càng lúc càng hoàn hảo, giống như không có ai có thể thay thế được. Tất cả những hạnh phúc, đau khổ, hứa hẹn, phản bội và nước mắt đều biến thành những ký ức mà kiếp này khó lòng có thể tái hiện. Chúng ta thường xuyên kêu gào những chuyện xưa cũ vùi sâu trong lòng.

Sao tôi có thể nào quên anh ấy được? Nhưng anh ấy đã quên tôi rồi. Trên thiên đường xa xôi, hẳn là không có ai còn ký ức về thế giới này? Nếu mỗi người có thể mang theo một đoạn hồi ức để làm kỷ niệm khi rời khỏi

thế gian, Lâm Phương Văn muốn đem theo có phải là những ngày hạnh phúc cùng tôi hay không?

Tôi chưa bao giờ nghĩ bản thân mình quan trọng đối với anh, mãi đến khi anh không về nữa. Tôi luôn hi vọng anh trở nên già đi, như vậy anh sẽ mãi mãi thuộc về tôi. Sự trừng phạt của thượng đế dành cho tôi chính là vĩnh viễn không cho tôi thấy bộ dạng tóc bạc phơ của anh.

Cái hôm chúng tôi gặp mặt nhau lần cuối, tôi ngồi ở trên xe còn anh đang ở bên ngoài cửa hàng đồ lặn. Trên đầu anh khi đó đội chiếc mũ lưỡi trai đã có rất nhiều năm. Lúc chúng tôi quen nhau, anh vẫn luôn thích đội chiếc mũ màu xanh đậm kia. Ai mà ngờ rằng, thời điểm chúng tôi xa nhau, anh lại đội chiếc mũ kia.

Chiếc xe của tôi lăn bánh, xe của anh cũng lên đường, từ đó về sau khoảng cách mãi mãi không thể gần lại. Chiếc mũ màu xanh lam kia, lặng lẽ mang anh đến bên cạnh tôi, rồi lại lặng lẽ đem anh từ bên cạnh tôi mang đi, là gặp gỡ, cũng là chia ly. Nếu tôi sớm biết, thì tôi đã lấy chiếc mũ trên đầu anh xuống, mãi mãi sẽ không bao giờ trả lại cho anh. Nếu vậy, có thể thay đổi mệnh trời gần như không thể xoay chuyển hay không?

31.

Tôi lấy chiếc chìa khóa cửa từ trong túi, đem chìa khóa cắm vào ổ khóa giống như mọi ngày.

Cửa mở, trong nhà một mảnh đen kịt. Trên chiếc ghế sofa bên cửa sổ, có một bóng lưng. Bóng lưng kia trên đầu đội một chiếc mũ màu xanh đậm, màu xanh giống như chìm ngấm trong ánh chiều tà màu cam. Màu xanh thắm giống như từ cõi âm trời lên, chậm rãi cùng đau thương bao phủ cả nhà.

Là anh sao?

Sao lại là anh? Giống như đã trải qua mấy đời mấy kiếp rồi.

Sao lại không thể là anh? Kia rõ ràng là chiếc mũ của anh ấy.

Tôi lặng lẽ đi tới phía sau bóng lưng ấy.

Hết chương 2

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 3+1: Chia Ly Hạnh Phúc(1)

1.

Bóng lưng đội chiếc mũ màu xanh lam kia từ từ quay đầu lại.

“Em về rồi à?”

Tôi ngờ ngàng đứng lặng.

“Sao không bật đèn?” Đỗ Vệ Bình rời khỏi ghế sofa, nhấn công tắc bật đèn sáng, ánh sáng bao trùm lên chiếc mũ xanh.

“Sao anh ở nhà lại đội mũ?” Tôi tức giận hỏi.

Anh lấy mũ xuống, mái tóc dưới mũ rất ngắn. Anh sờ sờ đầu của chính mình, nói: “Hôm nay anh mới cắt tóc nhưng ngắn quá, cảm giác là lạ. Lúc đi qua một cửa hàng, anh liền mua chiếc mũ này.”

Tôi bi thương nhìn anh, hận anh đã phá hủy hi vọng ngày qua ngày của tôi.

Anh nhìn tôi với ánh mắt vô tội. Tôi hững hờ đi lướt qua anh, đóng cửa phòng ngủ, ngã nhào lên giường, lòng đau như cắt. Tôi phát điên rồi sao? Tôi cho rằng người đã chết sẽ trở lại tìm tôi sao? Tin rằng có một bài hát sẽ mãi mãi vang lên giống như không biết mọi thứ trên đời không thể nào quay trở lại hay sao?

2.

Giao thừa năm ấy, dưới ánh đèn chập chờn trong nhà hàng Brittany, tôi ngồi bên vòng xoay ngựa gỗ. Rượu và nước mắt che mờ mắt tôi. Hàn Tinh Vũ và bạn của anh đứng bên cạnh tôi nói chuyện, những ồn ào xung quanh giống như tôi cách xa với thế giới của họ. Tai của tôi chỉ là một nơi hoang liêu không tiếng động.

Mãi đến khi Hàn Tinh Vũ kéo tôi ra ngoài xem pháo hoa, không khí giá lạnh ùa đến, tôi mới từ thế giới cách xa mọi người quay lại hiện thực thế lương. Chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trên biển ngược nhìn bầu trời lấp lánh pháo hoa. Một đóa rồi một đóa pháo hoa nổ tung trên bầu trời. Tôi ngược nhìn nhưng chỉ với vẻ mặt tái nhợt.

Khi đóa pháo hoa cuối cùng rơi xuống bên cạnh tôi, tôi ngẩng đầu nhìn Hàn Tinh Vũ. Trong nháy mắt, tôi phát hiện tôi không quen anh ta, tại sao tôi lại theo con người xa lạ này đến nơi xa lạ này chứ? Nếu Lâm Văn Phương biết được, sẽ rất đau lòng. Từ khi nào tôi lại phản bội tình yêu của chúng tôi? Để mình anh trôi dạt tại chốn đó, bị nước nhấn chìm.

Có lẽ tôi chưa bao giờ yêu Hàn Tinh Vũ, tôi chỉ tưởng rằng tôi có thể thương anh ấy.

Đội tìm kiếm sau hai ngày sục sạo đã từ bỏ, Lâm Văn Phương vẫn không trở về. Khi chúng tôi lần đầu tiên nhắc đến đất nước xa xôi đó, ai mà nghĩ nó là nơi chôn linh hồn anh, cũng là nơi chôn linh hồn tôi?

Bài hát anh dành cho tôi chỉ có thể là một bài ca đưa đám sao?

3.

“Em khỏe chứ?” Hàn Tinh Vũ ngồi trước mặt tôi lên tiếng.

Tôi mỉm cười gật đầu. Chúng tôi đang cùng nhau dùng bữa trong một nhà hàng Tây Ban Nha xinh xắn. Đây là lần gặp mặt đầu tiên sau khi chúng tôi chia tay. Nhận được cuộc điện thoại của anh, tôi có phần kinh ngạc.

“Anh bận lắm sao?” Tôi hỏi.

“Anh vừa từ Mỹ về, vài ngày nữa sẽ phải đi Bắc Kinh. Hai năm qua, anh dường như đều sống trên máy bay. Em thì sao? Nhà sách làm ăn tốt chứ?”

“Đã bắt đầu sinh lời rồi.”

“Vậy chẳng phải rất nhanh em sẽ biến thành bà chủ nhỏ rồi?”

“Vậy thì phải biến ‘cây sa kê’ thành chuỗi tiệm sách thì may ra.”

“Cũng không phải là không được.”

“Đây là giấc mơ của em đó!”

“Nếu em muốn biến ‘cây sa kê’ thành tiệm sách online, anh rất sẵn lòng giúp đỡ.”

“Tiệm sách online giống như Amazon sao?” Tôi cười hỏi lại.

“Cũng biết đâu chừng à!”

“Chúng ta quá hiện thực, gặp mặt đều nói đến tiền.” Tôi cười khờ.

Anh cũng cười: “Em vẫn còn ở chỗ cũ chứ?”

“Căn nhà đó đã bán rồi. Bây giờ em đang ở một chỗ gần tiệm sách, rất thuận tiện. Còn anh thì sao? Vẫn ở tại căn nhà có thể thấy bầu trời rất trong rất xanh chứ?”

“Anh thường xuyên không ở Hồng Kông, căn nhà kia đã bán vào năm ngoái.”

“May quá! Đầu năm nay, nhà cửa bất động sản đều giảm giá.” Tôi cảm thán.

Hàn Tinh Vũ lấy từ trong ba lô ra một chiếc hộp sắt. Chiếc hộp sắt này có vỏ ngoài rất đẹp, trên mặt hộp có in một bức tranh là một đôi nam nữ Châu Âu cổ đại yêu nhau.

“Đây là bánh Quiche nổi tiếng của Brittany mà Suzanne gửi cho em, cô ấy tưởng chúng ta vẫn còn quen nhau.” Anh xấu hổ nói.

“À.” Nắp hộp được mở ra, hương thơm trứng và sữa xông vào mũi, mỗi một viên bánh được gói bằng một lớp giấy bóng màu xanh rất đẹp mắt.

“Em vẫn còn nhớ đến Lâm Phương Văn sao?” Hàn Tinh Vũ dịu dàng hỏi một câu.

Tôi chỉ biết dành cho anh một nụ cười bất đắc dĩ. Tôi rất khó để nói rằng đó là nhớ. Người mà bạn nhớ đến, còn có khả năng gặp lại hay không?

4.

“Thật mong đến ngày thấy anh kết hôn, rồi sinh con. Em rất muốn biết con của anh có phải cũng là thần đồng hay không?” Tôi nói.

“Đó là chuyện còn lâu lắm.” Anh đáp.

Vốn tôi định nói cho Hàn Tinh Vũ biết rằng tôi quen em gái anh ấy. Nhưng đột nhiên tôi nhận ra chuyện này có phần phức tạp, vẫn không nên nói ra thì tốt hơn.

Tôi và Hàn Tinh Vũ tạm biệt nhau ở bên ngoài nhà hàng, anh xoay người bước đi rồi biến mất khỏi tầm mắt của tôi. Anh không phải là không tốt, chỉ là anh đã xuất hiện không đúng thời điểm, hoặc nếu như Lâm Phương Văn không gặp tai nạn, có lẽ tôi vẫn còn đang qua lại với Hàn Tinh Vũ. Thế nhưng, trong nháy mắt tôi lại cảm thấy suy nghĩ này của bản thân quá ngu ngốc, hệt như cho rằng mọi thứ trên thế giới này không phải đã được định trước ngay từ đầu.

5.

Tôi ôm mớ bánh quy đến “nhà hàng Độ Độ”. Cửa mở ra, tôi ló đầu vào trong nhìn ngó, vừa hay Đỗ Vệ Bình đang đi đến.

“Em đến xem anh đã hết giờ làm hay chưa?” Tôi nói.

“Vừa đúng lúc.” Anh thấy tôi ở đây, vẻ mặt có phần kinh ngạc.

“VẬY CÙNG NHAU VỀ THÔI.” Tôi nói.

“Đây là gì thế?” Anh hướng mắt nhìn những chiếc bánh quy trong lòng tôi.

“Là bánh Quiche của Brittany, bạn em tặng.”

“Cái hộp này rất đẹp.”

“Ừ!”

“Em vẫn còn giận anh sao?” Anh khẽ hỏi.

“Ai nói em giận anh?”

“Bộ dạng hôm đó của em rất hung dữ.”

Tôi cười đáp: “Anh còn gặp cô gái đã ra tù kia không?”

Anh lắc đầu: “Hi vọng cô ấy không gây chuyện nữa.”

“Nếu cho anh lựa chọn, anh sẽ gặp lại bạn gái đã chia tay không?”

“Sao lại không?” Anh hỏi ngược lại tôi.

“Có đôi khi, em thà rằng không gặp. Xa nhau đã bao lâu, lúc hai người gặp lại toàn nói đến chuyện công việc đang làm, nói nhà đất đang tăng hay

giảm, nói toàn những chuyện quá hiện thực cuộc sống. Còn nếu mãi mãi không gặp nhau, trái lại có thể lướt qua khói lửa trần gian. Người yêu nhau có thể thấy bạc đầu, người yêu đã chia tay là không thể thấy đầu bạc của người kia.” Tôi cảm thán.

“Đôi tình nhân đã chia tay có thể trở thành bạn, thậm chí giống như người thân, như vậy không phải rất tốt sao?”

“Thế nhưng, họ đều biết những chuyện tốt đẹp nhất đều đã trôi qua.”

“Em chẳng qua là sợ người yêu cũ thấy bộ dạng già nua của em.”

“Có một người, mãi mãi không nhìn thấy em nữa, em cũng không nhìn thấy người đó.” Tôi nói.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 3+2: Chia Ly Hạnh Phúc(2)

6.

“Em có già đi cũng không xấu đâu.” Anh nói.

“Sao anh biết?”

“Người đẹp mới có thể thay đổi nhiều.”

“Ý anh là sao?”

“Em đâu phải người đẹp, có già đi cũng sẽ không khác hiện tại là bao.”

“Anh muốn chết sao?”

“Anh đang khen em dễ nhìn mà.”

“Anh có thể khen em là người đẹp dễ nhìn.”

“Nếu anh nói thế em sẽ tin sao?”

“Con gái ấy mà, sẽ không hoài nghi với những lời khen ngợi về mình chút nào đâu.”

Anh cười ha hả: “Anh nghĩ em không giống những cô gái khác.”

“Em cũng rất giống những cô gái khác thôi. Đối với thời gian, tuổi tác, tuổi trẻ và diện mạo của bản thân, em cũng rất miễn cảm.”

“Được rồi, lúc em già anh sẽ không nói em già rồi.”

“Nếu như em tự nói thì sao?”

“Anh đây sẽ nói: ‘Phải không? Anh không hề nhận ra.’ ”

Tôi cũng cười: “Nhất định phải thực hiện nha!”

Người yêu cũ có cần phải mãi mãi không bao giờ gặp lại hay là có duyên tái ngộ? E rằng, ai cũng đều hi vọng cái mãi mãi không gặp lại là cái mãi mãi không gặp lại có thể lựa chọn, chứ không thể nào lựa chọn đột nhiên ly biệt.

7.

Bài hát cuối cùng đã kết thúc. Từng ngọn đèn trên sân khấu từ từ tắt hết. Cát Mễ Nhi đứng trên giàn giáo, từ từ hạ xuống, dần dần biến mất khỏi sân khấu.

Khán giả nhiệt tình “hát nữa”, cứ như vậy liên tục kêu bảy tám lần “hát nữa”. Bầu không khí có phần không tầm thường.

“Sao cô ấy chưa ra?” Đỗ Vệ Bình nói với tôi.

Tiểu Triết và Con cọp cũng lớn tiếng “hát nữa”. Khán giả chờ mong chiếc giàn kia lại lần nữa nhô lên, nhưng cuối cùng không có. Sau cùng, đèn trong sân vận động cũng bật sáng, đèn ở cửa sân vận động cũng lần lượt sáng lên. Từng đợt hò reo cùng tiếng cầu nhàu trong đám người truyền đến, không ai biết tại sao Cát Mễ Nhi không hề đi ra.

8.

Cửa phòng trang điểm trong hậu trường khép hờ. Tôi thấy Cát Mễ Nhi vẫn còn mặc sườn xám qua khe cửa, đưa lưng về phía cửa. Cô ấy ngồi trên ghế tựa, đầu cúi thấp.

“Chị có thể vào không?” Tôi khẽ lên tiếng hỏi.

“Là chị Trình Vận sao?” Cô ấy quay đầu, mỉm cười với tôi.

“Em thế nào rồi?” Tôi hỏi.

Cô ấy đỏ mặt nói: “Vốn vẫn còn hai bài nữa cần phải hát, nhưng mà lúc em định ra ngoài, đầu của em đột nhiên trống rỗng, giống như em không biết mình đang ở đâu. Thậm chí quai hàm của em đã run lên liên tục, không có cách nào phát ra một câu. Mọi người thấy bộ dạng của em đều sợ ngây người, đành phải dìu em xuống dưới.”

“Có phải em khó chịu ở đâu không?”

“Em bây giờ không sao chút nào.”

“Có thể là do em quá mệt mỏi rồi. Đừng quên em đã thực hiện bảy buổi biểu diễn rồi.” Tôi an ủi cô ấy.

“Nhưng mà hôm nay là buổi biểu diễn cuối cùng, em tưởng là sẽ rất hoàn mỹ.”

“Em đã làm rất tốt.”

“Khán giả có la ó không hả chị?” Cô ấy lo lắng hỏi.

“Họ chỉ là có chút không hiểu thôi.”

“Không có một ngôi sao ca nhạc nào là không hát bài hát cuối.” Cô ấy nghẹn ngào nói.

“Chỉ cần em giải thích một chút, tất cả mọi người sẽ hiểu mà.”

“Thật không? Em vốn định hát ‘Hương hoa nở’.”

“Lần sau biểu diễn có thể hát lại cũng được mà? Đây là ca khúc kinh điển của em, mãi mãi không lỗi thời.”

Rốt cuộc, cô ấy cũng nở nụ cười. Sau đó cô nàng đứng dậy, kéo cánh tay của tôi, nói: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Không phải chúng ta phải đến tiệc mừng công hay sao? Em đói rồi.”
Cô nàng xoa bụng.

9.

Tiệc mừng công được tổ chức tại “nhà hàng Độ Độ”, Cát Mễ Nhi đã sớm ném chuyện không vui ra khỏi đầu. Cô nàng khi thì ôm nhân viên công tác nói chuyện phiếm, khi thì vội vàng giải thích nguyên nhân không hát ca khúc cuối với đám phóng viên. Tất cả mọi người đều không muốn chỉ trích cô ấy. Cô ấy còn đem thức ăn đưa cho những người hâm mộ bên ngoài, dùng camera của mình chụp hình với họ.

Sau đó, cô ấy còn lôi kéo Đỗ Vệ Bình đến bên cạnh tôi, nói: “Em chụp hình cho hai người.”

“Được. Anh chị muốn chụp một bức ảnh quần khăn choàng cổ để gửi cho Dịch Chi.” Đỗ Vệ Bình nói.

Hôm nay, tôi và Đỗ Vệ Bình không hẹn mà cùng choàng chiếc khăn do Dịch Chi tặng.

Tôi và Đỗ Vệ Bình dàn hàng đứng hai bên cửa nhà hàng. Cát Mễ Nhi đi đến, kéo cánh tay của Đỗ Vệ Bình đến gần tay tôi, còn đặt tay của tôi lên cánh tay của anh. Sau đó cô nàng đẩy đầu hai chúng tôi tựa vào nhau. Cô nàng nháy mắt với tôi, nói:

“Như vậy mới giống bạn học cũ.”

Vóc dáng của tôi vốn nhỏ bé hơn Đỗ Vệ Bình, bây giờ xem qua giống như co rút trong lòng anh ấy.

“Em cũng muốn chụp.” Cô nàng đem máy ảnh đưa cho tiểu Triết, bước đến đứng ở giữa tôi và Đỗ Vệ Bình, khoác lên tay của chúng tôi. Và cô ấy cười vui vẻ.

Sau khi chụp hình xong, cô ấy nói với tiểu Triết:

“Mau lại đây! Tôi muốn hát ca khúc cuối!”

Hình như là muốn bồi thường một chút bài hát cuối.

“Ngày mai em vẫn nên đến chỗ bác sĩ kiểm tra một chút.” Tôi nói với cô ấy.

Cô nàng mở miệng la: “Bác sĩ chỉ biết nói em quá mệt mỏi, cần nghỉ ngơi là khỏe.”

10.

Mấy ngày tiếp theo, tôi hoàn toàn mất liên lạc với Cát Mễ Nhi. Cô nàng không ở nhà, điện thoại di động cũng không mở, ngay cả quản lý của cô ấy cũng không biết cô ấy đang ở đâu.

Sau đó có một hôm, khi tiệm sách đến giờ đóng cửa, tôi tắt đèn ở lầu hai, đi xuống cầu thang. Tôi bỗng thấy Cát Mễ Nhi đứng ở dưới cầu thang, sắc mặt của cô vừa tiều tụy vừa trắng bệch. Cái kiểu tái nhợt đó cho dù trong chỗ tối tối cũng có thể liếc mắt nhận ra.

“Rốt cuộc em đã đi đâu vậy?” Tôi hỏi.

“Chị nhất định sẽ rất đổ kỵ với em.” Cô nàng mỉm cười rã rệu, giọng nói có chút khàn đặc.

Tôi không hiểu cô ấy muốn nói gì.

Cô ấy hít sâu một hơi, run run nói:

“Em sẽ đi gặp Lâm Phương Văn sớm thôi.”

Chúng tôi lặng lẽ nhìn nhau đầy đau thương, nước mắt cũng lặng lẽ rơi không ngừng.

11.

Về lại nhà trong khu căn hộ, Đỗ Vệ Bình mỉm cười nói với tôi:

“Em về rồi à?”

Tôi nước mắt ngăn nước mắt dài, không có cách nào mở lời.

“Em sao thế?” Anh thân thiết hỏi.

“Em gặp Cát Mễ Nhi rồi.” Tôi nói.

“Em ấy ở đâu?”

“Bác sĩ phát hiện một khối u ác tính bên não trái của em ấy.”

Anh giật mình nhìn tôi.

Tôi khóc thút thít: “Tại sao những người bên cạnh em đều chết.”

“Anh sẽ không chết!” Anh nói.

Tôi bi thương nhìn anh: “Mỗi người trong chúng ta đều sẽ chết.”

“Anh sẽ không chết nhanh như vậy.” Anh nói.

“Chờ em chết rồi, anh mới có thể chết được không?”

Anh gật đầu.

“Hứa nha?”

Tôi nhìn anh, thứ chúng tôi từng cố gắng tránh đi rồi cuối cùng không có cách nào tránh khỏi đã treo lơ lửng trên không.

“Khối u kia có thể làm phẫu thuật cắt bỏ không?” Anh hỏi.

“Bác sĩ nói, ngoài mặt xem ra là có thể, nhưng tình hình thực tế phải đợi mở não ra mới biết được. Nếu thật sự có thương đố, có phải thương đố đã quá tàn nhẫn? Lại dùng cái chết này dẫn dắt chúng ta.”

“Em thấy chim chết bao giờ chưa?” Anh nói.

Tôi lắc đầu.

“Chúng ta rất hiếm khi thấy chim chết.” Anh nói.

“Tại sao?”

“Loài chim hình như biết xác chết của chúng sẽ làm bẩn thế giới sống. Cho nên, những con chim sắp chết sẽ bay thẳng đến ở vùng rừng sâu núi thẳm, ở đó đợi chết. Bởi vậy, chúng ta sẽ không thấy hải âu và chim én chết già. Sống chết là quy luật của thiên nhiên, không có tàn nhẫn hay không tàn nhẫn. Có người chết thì có người sinh ra. Cho nên con người sẽ không bị diệt sạch.”

“Lẽ nào chúng ta sống chỉ vì để kéo dài hậu thế sao? Chúng ta chỉ là một mắt xích trong chuỗi sinh vật sao?” Tôi khổ sở nói.

“Thế nhưng, chúng ta cũng là loài chim bay cao nhất.”

Anh nhìn tôi mỉm cười. Nụ cười kia chứa đầy yêu thương, tựa như trong đêm tối mênh mông phát ra một vòng ánh sáng lớn dẫn đường cho tôi, làm

tôi tin tưởng hoàn toàn. Bản thân cũng là cánh chim bay cao nhất.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 3+3: Chia Ly Hạnh Phúc(3)

13.

Cát Mễ Nhi đã cạo trọc đầu, chuẩn bị để làm phẫu thuật. Cô ấy ngồi tựa trên giường, trên người tỏa ra mùi thuốc. Cô ấy vừa hát vang vừa bận rộn đan bít tất.

“Trước bận rộn chuẩn bị nhạc hội, chỉ mới đan được ba chiếc tất, còn thiếu Beethoven một chiếc nữa.”

“Chờ làm xong phẫu thuật lại đan tiếp.” Tôi khuyên nhủ.

“Em sợ không còn cơ hội nữa, dù sao cũng không thể bắt nó mang ba chiếc tất được, đúng không?” Cô nàng toét miệng cười.

Thấy bộ dạng muốn khóc của tôi, cô nàng vội vàng chữa lại: “Em nói giỡn thôi.” Sau đó, cô ấy dùng một cây kim đan chọc chọc bên trái đầu của mình, nói: “Bây giờ mỗi ngày em đều hát cho khối u này nghe, muốn cảm hóa nó.”

“Em hát những bài gì?”

“Đương nhiên là tình ca.” Cô ấy hồn nhiên đáp.

“Vậy hẳn là sẽ có ích, ai có thể chống cự tiếng hát của em chứ?”

“Bác sĩ chữa trị chính cũng nói như vậy. Anh ấy là người hâm mộ của em, cũng rất đẹp trai!”

“Vậy chẳng phải em có cơ hội rồi sao?” Tôi cười nói.

“Đáng tiếc lại để cho anh ấy thấy bộ dạng đầu trọc lóc của em rồi, chuyện hoang đường nào cũng không thể rồi.”

“Không, đầu của em rất đẹp.”

“Thật không?” cô nàng vuốt cái đầu bóng loáng của mình, nói: “Cuối cùng em cũng hiểu vì sao mỗi lần em ra ngoài, Beethoven đều cắn em không buông, nó biết nó phải chia xa với em.”

Một dòng chua xót xông lên cổ họng, tôi không thể nói gì.

“Cuối cùng em cũng biết nó không phải chỉ biết chảy nước dãi.” Cô ấy nói yếu ớt.

Y tá đẩy chiếc giường có bánh xe đến, chuẩn bị đưa cô ấy đến phòng phẫu thuật.

“Em còn chưa đan xong chiếc tất mà!” Cô ấy hét lên. Sau đó, cô ấy quay đầu hỏi tôi: “Ngộ nhỡ em không qua khỏi, chị có thể thay em hoàn thành nó không?”

“Không, em biết chị không biết đan len mà, em phải tự mình làm.”

“Thôi cũng được!” Cô ấy bĩu môi rồi đưa kim đan và cuộn len cho tôi.

“Còn nữa!” Cô ấy lấy dưới gối ba bức ảnh đưa cho tôi: “Là hình chụp hôm tiệc mừng công.”

Trong ba bức hình, đã có hai bức là chụp tôi và Đỗ Vệ Bình. Bức còn lại là chụp ba người chúng tôi. Chúng tôi đều cười vui rạng rỡ, mà không biết rằng số phận đã vờn nanh vuốt ma quỷ về phía cô ấy.

“Chị và Đỗ Vệ Bình rất hợp nhau. Chị không nên từ bỏ cơ hội này, cuộc sống rất ngăn ngui. Không yêu ai nữa là sự tưởng nhớ nông cạn nhất đối với Lâm Phương Văn.”

Nước mắt đã đọng đầy trong tôi.

Cô ấy trèo qua chiếc giường có bánh xe đẩy để đưa cô ấy đi phẫu thuật. Y tá đẩy cô ấy đi trên hành lang.

Cô nằm thẳng trên giường, quay đầu mỉm cười với tôi. Trong giây phút khi ánh mắt giao nhau, tôi sửng sốt nhận thấy sự cuồng ngạo của cái chết.

Tôi đứng sững trên hành lang, đưa mắt nhìn theo chiếc giường dần biến mất trong tầm mắt của tôi. Tôi mơ hồ nghe thấy giọng hát hơn hờ hát tình ca của cô nàng bị khối u hành hạ kia. Giọng hát cảm động kia dần dần yếu đi.

Sau cùng, ngay cả tiếng hát cũng biến mất.

14.

Nếu như Cát Mễ Nhi không rời khỏi đảo Fiji, cuộc sống của cô ấy sẽ không giống như bây giờ chứ? Có lẽ, nó sẽ giống như lời cô ấy kể, cô sẽ ấy sẽ cùng các chị của mình hát ca ở quán bar của cha mình cả đời.

Nếu như thế, cuộc sống của tôi cứ thế đến điểm kết cùng Lâm Phương Văn, hay là cũng sẽ khác.

Trong lĩnh vực cuộc sống, hai người ban đầu vốn không liên quan gì đến nhau, nhưng số phận của họ cuối cùng sẽ dính dáng đến nhau. Bỏ lỡ một chuyến xe, hay ra khỏi nhà trễ giờ, trên đường đi gặp một người bạn, tất cả những điều đó là những ngã rẽ nhỏ, sẽ thay đổi quỹ đạo cuộc sống.

Chúng ta đầy nhiệt tình hưởng ứng lời kêu gọi của số phận, nhưng lại không biết dòng đời của bản thân sẽ theo dòng nước trôi nổi đến đâu.

Lúc này, tôi ngồi trên ghế dọc hành lang bệnh viện. Cuộc phẫu thuật của Cát Mễ Nhi đã kéo dài năm tiếng rồi. Đỗ Vệ Bình đi mua cho tôi một chai

nước khoáng.

“Anh có biết đàn len không?” Tôi vừa uống nước vừa lên tiếng hỏi.

Anh cười trừ lắc đầu.

Tôi đặt chai nước xuống, đưa hai tay vào trong cặp bút tất của Beethoven, cười cười nói: “Em cũng mang vừa nè, chân của Beethoven cũng to thật.”

“Làm cho Beethoven sao?”

“Dạ.” Tôi gật đầu, “Chỉ mới đàn xong ba chiếc, em ấy phải tự mình hoàn thành mới được.”

“Em biết chú chó nhỏ hồi nhỏ anh nuôi đã chết ra sao không?”

Tôi lắc đầu.

“Bàng quang của nó mọc một khối u, nó không thể đi tiểu. Khi đó nó đã rất già. Nó chết đi, anh cũng không nuôi chó nữa, anh rất sợ chúng sẽ chết.”

“Đó là sự hoài niệm nông cạn nhất.” Tôi nói.

Anh quay sang nhìn tôi, tôi mỉm cười.

Đột nhiên, tôi phát hiện trên ngọn đèn trên đỉnh đầu của anh có một con bướm vàng đang đậu lên. Trên đôi cánh lớn màu vàng kia có hai chấm đen.

“Sao ở đây lại có bướm bướm?” Tôi hỏi Đỗ Vệ Bình.

“Bệnh viện này ở ngoại ô, có lẽ nó bay từ ngoài vô.” Anh trả lời.

Y tá đẩy chiếc giường lăn đi qua làm kinh động đến chú bướm đậu trên đèn tường. Nó đập cánh bay lên, lượn vòng trên hành lang.

“Là chú chó đen của anh sao?”

“Không thể nào?” Anh kinh ngạc nói.

Đó là niềm vui của sự sống hay lời hiệu triệu của cái chết? Tôi có hơi run sợ.

Sau đó, ý tá đẩy một chiếc giường qua, trên giường là Cát Mễ Nhi. Cô ấy đang ngủ say. Con bướm kia bay tà tà đến, đậu trên đầu ngón chân của cô ấy.

15.

Cát Mễ Nhi nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt, trên người đắp một chiếc chăn mềm, đầu băng bó, trên người gắn đầy dây nhợ và đang truyền nước. Cô hơi mở mắt, nhìn thấy tôi.

“Em thấy thế nào?” Tôi khẽ hỏi.

“Chị thay quần áo rồi sao?” Giọng của cô ấy vừa khàn vừa yếu.

“Bây giờ đã là ngày hôm sau của cuộc phẫu thuật, em đã ngủ cả ngày. Chị cũng vừa tỉnh dậy sau khi chợp mắt một lát, đi thay quần áo rồi mới quay lại.”

“Ừm.” Cô ấy yếu ớt đáp.

“Chị đã gặp bác sĩ chủ trị của em, quả nhiên rất đẹp trai.”

Cô nàng nháy mắt: “Không lừa chị đâu mà.”

“Không ngờ anh ta lại trẻ như thế.” Tôi nói.

Cô mỉm cười: “Không phải chị cũng thích anh ta đấy chứ? Sở thích của chúng ta luôn luôn giống nhau như thế. Không biết anh ta có bạn gái chưa

nhỉ?”

“Em có thể đăng ký.” Tôi gợi ý.

“Ừ, đúng thế.”

Tôi cười nói: “Lúc này đây, thật đúng là đăng ký với bác sĩ.”

Cô nàng nuốt nước bọt: “Em tưởng không được gặp lại chị rồi.”

“Sao thế được?”

“Em từng nghĩ, em gặp được Lâm Phương Văn trước thì thật tốt, em biết hát, còn chị thì không.”

Tôi cũng cười: “Ở cùng anh ấy thật ra chẳng phải chuyện gì tốt đẹp. Kỳ thực chị chịu không nổi anh ấy.”

Tôi đút Cát Mễ Nhi uống chút nước. Đầu cô ấy nghiêng về một bên vai, ngủ mê man. Tôi đem ba chiếc rười bít tất đặt ở bên giường cho cô ấy.

Bác sĩ đã cắt bỏ phần lớn tế bào ung thư trong não cô ấy. Thế nhưng, có một số tế bào ung thư đã khếch tán đến gần huyết quản, bởi vì nó quá gần huyết quản nên không thể cắt bỏ, chỉ có thể điều trị bằng hóa chất. Tôi không biết phải thông báo chuyện đó thế nào cho cô ấy biết, dù thế nào cô ấy cũng sẽ sớm biết thôi.

Con bướm bướm ngày hôm qua có phải là Lâm Phương Văn không? Nếu là anh ấy, tại sao nó không đậu trên vai tôi? Anh ấy sợ tôi sao? Hay anh ấy chê tôi không biết hát?

16.

“Hóa ra trong não của em đầy sao?” Cát Mễ Nhi nói với tôi.

Sau một tuần, cô ấy đã được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng bệnh thường. Hôm nay, lúc tôi đến thăm, thì cô ấy đang ngồi trên giường, tay lật xem quyển catalogue tóc giả.

“Ngôi sao á?” Tôi hỏi lại.

“Bác sĩ nói, những tế bào ung thu trong não của em có hình sao, giống ngôi sao ấy, có hàng ngàn ngôi sao. Không ngờ khối u của em cũng rục rờ hơn người khác, đúng không?” Cô nàng hồn nhiên chớp mắt, lại nói: “Điều trị hóa chất của em khiến chặn sự phát tán của những ngôi sao, có phải rất khác biệt không?”

“Những ngôi sao đó có tên chứ?”

“Chúng tên là hệ ngân hà, tức là em có cả bầu trời đầy sao.”

Tôi chỉ biết cười.

“Chị giúp em chọn một vài bộ tóc giả được không? Chúng đều rất đẹp. Em không biết nên chọn cái nào.”

“Sở thích thời trang của chị và em không giống nhau.”

“Lúc này, em muốn thử xem sở thích của chị.”

“Được rồi, để chị xem thử.”

Tôi chọn một bộ tóc giả xoăn ngang vai màu nâu nhạt từ trong quyển catalogue.

“Bộ tóc giả này nhìn quen quen.” Cô nàng lăm băm.

“Lần đầu tiên chị thấy em, em khi đó để kiểu tóc này, nó xoăn tít lại như mỳ Ý.”

Cô nàng bình tĩnh: “Thảo nào giống như đã thấy ở đâu. Sao lúc đó em lại thích kiểu tóc này cơ chứ?”

“Nhưng nó rất hợp với em!” Tôi nói.

“Khi ấy em chỉ mới hơn mười chín tuổi, não còn chưa phát triển mà. Em đã từng nghĩ trong tương lai em sẽ làm rất nhiều chuyện, em cũng từng nghĩ cuộc sống của em sẽ rất sáng sủa.” Cô ấy hạnh phúc nhớ lại.

“Em bây giờ cũng thế mà.” Nỗi chua xót lại lần nữa xộc lên mắt, tôi phải quay mặt đi.

Sau đó, cô ấy cất giọng nói khàn khàn: “Chị có thể đọc thư cho em nghe không?”

Bên giường của cô ấy đặt mấy thùng giấy lớn, tất cả đều là thư thăm hỏi của người hâm mộ gửi đến cô.

Tôi ngồi lên chiếc ghế bên cạnh giường, bắt đầu đọc thư cho cô ấy nghe.

Lúc rời khỏi bệnh viện đêm đã về khuya, phía chân trời có vài ngôi sao thưa thớt nhấp nháy. Tôi đột nhiên ý thức được, ngôi sao cũng có lúc tàn nhẫn, giống như sự vội vàng của tuổi trẻ.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 3+4: Chia Ly Hạnh Phúc (4)

17.

Lúc này đây, bầu trời đầy những ngôi sao sáng lấp lánh. Tôi nhận ra mình đang đứng trên ban công của nhà sách, nghĩ về Cát Mễ Nhi. Cát Mễ Nhi phải quay lại bệnh viện làm hóa trị liệu theo định kỳ. Kết quả lần hóa trị đầu tiên, bác sĩ không mấy hài lòng, bây giờ đang cho cô ấy dùng loại thuốc mới. Con người cả đời bị bệnh, nhất là bệnh tình nghiêm trọng như vậy, người đó sẽ biến thành một con chuột bạch, mù mịt không biết số phận của mình sẽ ra sao.

“Trình Vận, có người tìm chị.” Tiểu Triết lên tiếng gọi tôi từ sau lưng.

Tôi quay đầu, vô cùng kinh ngạc. Người đang đứng trước mặt tôi là Lâm Nhật.

Chị ấy tiến tới trước, niềm nở ôm chặt tôi, nói:

“Ôm em thật đã.”

Tôi cũng cười: “Lần đầu gặp em, chị cũng nói như vậy.”

“Đã mấy năm rồi không gặp.” Chị nói.

“Sao chị biết em ở đây?”

“Chị đến tòa soạn mà trước đây em làm việc để hỏi thăm, em quên chị cũng từng là phóng viên sao?”

Tôi ngấm nhìn chị ấy. Chị ấy mặc một bộ đồ Ấn Độ màu quýt, khoác một chiếc áo choàng màu tím, tóc dài quấn trên đầu, cả người gầy nhom.

“Chị về đây khi nào thế?” Tôi hỏi.

“Chị về được hai tuần rồi.”

“Chị ăn mặc giống người Ấn Độ.”

“Chị mới trở về từ Ấn Độ mà. Em nghe qua Sai Baba[1]chưa?”

[1] Sai Baba (1915-2011): được xem là thánh sống, nhà lãnh đạo tinh thần của Ấn Độ.

Tôi lắc đầu.

“Ông ấy là thầy tinh thần của chị, chị đến Ấn Độ để nghe ông ấy giảng đạo. Ông ấy an ủi tâm hồn của mọi người.” Chị ấy để lộ nét mặt cung kính.

Tôi không cảm thấy ngạc nhiên. Cặp chị em Lâm Nhật và Lâm Phương Văn này, lúc nào cũng quái đản hơn so với những người khác. Lần này chị ấy đến Ấn Độ, lần sau có thể tới Tây Tạng, thêm lần nữa chắc có thể là Jerusalem.

“Sao chị lại về?”

“Tài khoản ngân hàng của Lâm Phương Văn đã hết đóng băng. Luật sư gọi chị trở về xử lý di sản của nó.”

Những lời này giống như bồng đá tôi một phát, đẩy tôi đến cánh cửa hiện thực tàn khốc. Khi một người đột nhiên bị đá một phát, thì không khỏi cảm thấy có chút yếu đuối, trong lòng luôn nhớ đến những kỷ niệm khi xưa.

“Em có bạn trai chưa?” Chị lên tiếng hỏi.

Tôi nhún vai, mỉm cười: “Còn chị?”

Chị ấy cũng nhún vai giống tôi.

“Không phải đời sống tình ái của chị luôn luôn rất tuyệt sao?” Tôi hỏi.

“Tình dục là không tự do.” Chị ấy nói.

“Là vị Sai Baba kia thay đổi chị sao?”

“Con người không phải vì gặp một người khác mà thay đổi bản thân, mà là trong lòng người đó rất muốn thay đổi. Khi đó em mới có thể chú ý đến người có thể thay đổi bản thân mình, chỉ đến lúc đó, lỗ tai của em mới có thể nghe được tiếng kêu gọi từ nơi xa.” Cô ấy nói tiếp: “Không thể giải thoát dục vọng như thiêu như đốt từ trong tim, thì không thể có sự vui sướng và bình tĩnh trong thâm tâm.”

Tôi nhìn chị ấy, rất khó tin rằng người đang đứng trước mặt tôi và cái người trò chuyện với tôi về ân ái và trinh tiết ngay lần đầu gặp mặt là cùng một người.

“Chị không hề nói chuyện yêu đương nữa sao?” Tôi thắc mắc.

“Đương nhiên không phải. Tôn giáo của chị không có cấm dục, chỉ là chị sẽ không quan hệ bừa bãi như trước đây. Trước đây chị cho rằng tình yêu là cùng nhau sa ngã. Bây giờ chị tin rằng tình yêu phải thăng hoa, những người yêu nhau có thể đạt đến cảnh giới cao hơn ban đầu.”

“Tôn giáo của chị có nói, con người sau khi chết sẽ về đâu không?”

“Con người sau khi chết sẽ luân hồi, giống như một vòng tròn, không có bắt đầu cũng không có kết thúc.”

“Như vậy, sau khi luân hồi sẽ trở thành bộ dạng ra sao? Sẽ biến thành bướm bướm và ngôi sao không?”

“Một loài sinh vật là sẽ không luân hồi thành loài sinh vật khác. Con người vẫn là con người, bướm bướm vẫn sẽ là bướm bướm. Nếu một ngôi sao rớt xuống, sẽ lại trở thành ngôi sao.”

“Nhưng mà, tướng mạo có lẽ sẽ khác, cố nhân cũng không thể nhận ra.”

“Có lẽ thế.” Chị đáp.

18.

“Bao giờ chị lại đi?” Tôi hỏi.

"Ngày mai." Chị trả lời.

"Chị định đi đâu?"

"Quay lại Ấn Độ."

Sau đó, chị lấy moi ra từ trong túi sách một tờ chi phiếu và đưa cho tôi. Chị nói: "Số tiền này, em nhận lấy đi."

Tôi nhìn tờ chi phiếu, đó là một con số rất lớn.

"Tại sao lại cho em tiền?"

“Chị nhận được di sản của Lâm Phương Văn, đây là một phần trong đó.”

“Anh ấy viết di chúc sao?”

“Không có.”

“Vậy sao chị lại cho em?”

“Đây là tâm ý của Lâm Phương Văn.” Chị ấy đáp.

Tôi kinh ngạc nhìn chị ấy, lại nói: “Nếu anh ấy không viết di chúc, sao chị biết đây là tâm ý của anh ấy?”

Chị ấy ngậm ngừng giây lát, rồi nói: “Chị đoán đây là tâm ý của nó.”

“Lúc anh ấy gặp chuyện không may, chúng em đã chia tay rồi. Em không thể nhận số tiền này.” Tôi từ chối.

Chị ấy nghe thấy chuyện chúng tôi đã chia tay, dường như không cảm thấy kinh ngạc. Cỗ lễ chị ấy quá hiểu anh ấy! Em trai của chị.

“Số tiền này em giữ đi.” Chị ấy đưa sang một lần nữa.

Tôi lại đẩy tờ chi phiếu lại cho chị ấy: “Đây là tiền của chị, em không thể lấy.”

“Thôi được rồi.” Chị ấy bất đắc dĩ cầm lại tờ chi phiếu.

Trước khi đi, chị ấy ôm tôi thật chặt, nói:

“Lúc nào đó, em muốn thay đổi cuộc sống của mình, có thể đến Ấn Độ tìm chị.”

Tôi mỉm cười đáp: “Cuộc sống của em đã thay đổi rồi.”

19.

Tôi khóa cửa nhà sách, đi về phía “nhà hàng Độ Độ”, Đỗ Vệ Bình đang đứng trên đường chờ tôi.

“Hôm nay làm ăn tốt chứ?” Tôi lên tiếng hỏi.

Anh nhún nhún vai: “Cũng bình thường thôi. Thời tiết quá lạnh. Mọi người không muốn ra ngoài, có lẽ thích đi ăn lẩu. Còn bên em thì sao?”

“Cũng không khác mấy. Trời lạnh, mọi người đều trốn đi ăn lẩu rồi.”

Chúng tôi im lặng bước đi trên đường. Sau đó, tôi hỏi:

“Anh có viết di chúc không?”

Anh lắc đầu: “Em có sao?”

“Em cũng không có viết.”

“Ở cái tuổi này mà viết di chúc, có phải quá sớm không?” Anh hỏi.

“Ai biết ngày mai sẽ thế nào? Em cũng muốn viết một bản di chúc.”

“Em muốn viết về cái gì?”

“Ví dụ như nhà sách em muốn để lại cho ai, tiền trong tài khoản ngân hàng muốn trao lại cho ai, thi thể muốn xử lý như thế nào chẳng hạn. Ngoại trừ người thân và người em yêu ra, di ảnh của em tuyệt đối không thể khiến cho người ta thấy ớn. Chưa từng có một người đã chết nào đẹp hơn so với khi còn sống. Em mong mọi người nhớ đến bộ dạng lúc em còn sống. Còn nữa, em muốn được tổ chức tang lễ theo kiểu phương Tây, tang lễ kiểu Trung Quốc quá rườm rà. Có một số cô gái bởi vì muốn cử hành hôn lễ tuyệt đẹp trong giáo đường mà theo học đạo, còn em muốn có một lễ tang tuyệt đẹp mà theo học đạo.”

“Hình như em suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Cũng có làm sao? Đều là an bài tiền nong, an bài hậu sự, rất thực tế.”

“Di chúc ban đầu vốn có ý nghĩa như thế.”

“Có phải di chúc không nên hiện thực như thế?”

“Nếu là di chúc của em, em muốn viết thế nào mà chẳng được.”

“Hay là, em sẽ biến nó thành thư tình, nhân cơ hội cuối cùng nói với người em yêu, em yêu anh ấy đến nhường nào, cũng cảm ơn anh ấy đã yêu em.”

Anh cười nói: “Bình thường ấy mà, đem phần lớn tiền để lại cho ai thì liền bày tỏ ý này.”

“Không phải vậy.” Tôi xua tay: “Em muốn người đó sẽ đọc được một cáo thị thâm tình, di chúc là bức thư tình cuối cùng.”

Một cơn gió lạnh cắt da cắt thịt quét qua, tôi lạnh run cầm cập. Tôi rút cổ vào trong áo, đề nghị với Đỗ Vệ Bình:

“Đi ăn thịt rắn không?”

“Bây giờ đi ăn thịt rắn á?”

“Ăn một bữa thật no say, thì ngủ mới ngon.”

Anh nhìn tôi, mỉm cười đồng ý: “Nói cũng phải, anh dường như cũng đói bụng.”

20.

Tưởng rằng trời lạnh như thế, tất cả mọi người đã ăn núp đi. Không ngờ tiệm thịt rắn của Úc Úc lại chật ních người. Rắn phải ngủ đông, con người lại ăn thịt rắn trong ngày đông giá rét để giữ ấm. Giả sử rắn biết suy nghĩ, có phải chúng cũng sẽ cười thê lương?

“Hôm nay nhà tớ bán gần hai trăm con rắn.” Úc Úc vừa nói vừa đặt hai bát canh rắn thật lớn. Tôi thích ăn canh. Thật ra là nó có hoa cúc, bánh quế và lá chanh. Không có những món đó, tôi sẽ không ăn thịt rắn.

“Hai người thích ăn mật rắn không?” Cô ấy hỏi.

Tôi và Đỗ Vệ Bình trợn mắt nhìn nhau, ăn cái thứ đó, thật quá đáng sợ đi? Tôi nhắm mắt cố gắng lắc đầu thật mạnh.

“Thật đáng tiếc! Mật rắn rất bổ cho sức khỏe!” Úc Úc nói.

Đỗ Vệ Bình gắp tất cả hoa cúc và bánh quế trong bát anh qua bát của tôi.

“Sao anh biết em thích ăn?”

Anh mỉm cười: “Nhìn là biết.”

“Chúng ta hình như chưa từng cùng nhau ăn thịt rắn.”

Giống nhau chưa từng cùng nhau đi dạo IKEA, tôi cũng chưa từng cùng bạn trai đi ăn thịt rắn. Chuyện ăn thịt rắn thế này, trong câu chuyện tình yêu cuồng nhiệt dường như sẽ không xảy ra. Nếu ai đưa đi ăn thịt rắn thì hình như quá thô bỉ, quá đời thường. Sau này, khi chúng tôi không còn gặp lại, điều tiếc nuối cuối cùng đó là lúc còn bên nhau chúng tôi đã có quá ít kỉ niệm đời thường.

21.

Úc Úc bận bịu xong, đến ngồi cùng chúng tôi. Cô ấy lấy trong túi ra một đơn thuốc, thành khẩn nói:

“Cậu có thể đưa cái này cho Cát Mễ Nhi xem thử không? Là ông ngoại tớ để lại, có thể chữa ung thư.”

Tôi nhận lấy, mặc dù tôi biết là vô ích.

“Cô ấy vẫn còn đang làm hóa trị sao?” Úc Úc hỏi.

“Ừ.” Tôi gật đầu.

“Mọi tờ báo đều đưa tin của cô ấy, tất cả mọi người đều quan tâm đến cô ấy.” Úc Úc nói.

“Tớ muốn ăn một bát canh rắn nữa.” Tôi nói.

Đỗ Vệ Bình giương mắt nhìn tôi: “Em ăn nhiều quá rồi.”

“Lát nữa đi đấm bóp không?” Tôi lại đề nghị.

“Đấm bóp?”

“Em chưa từng đến tiệm đấm bóp, rất muốn đi đến xem sao. Nhân tiện thăm Đế Xu luôn! Cô ấy sẽ đấm bóp cho chúng ta.” Tôi nói.

“Tối hôm nay em có chuyện gì sao?” Anh cười hỏi.

Chuyện cũ đã trôi xa không thể quay trở lại. Lâm Nhật đã tìm được cuộc sống siêu thoát ở Ấn Độ. Còn tôi, chỉ là muốn tận hưởng những vụn vặt đời thường trong cuộc sống.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 3+5: Chia Ly Hạnh Phúc (5)

22.

Một hôm trên đường trở về nhà sách, từ xa tôi đã nghe thấy âm thanh rộn rã trên lầu. Mới vừa đến nơi, Beethoven liền phấn khích nhảy loạn lên liếm láp tôi. Nó mang những chiếc bút tất mà Cát Mễ Nhi đan cho, động tác có hơi vụng về, nó bám chân lên bụng tôi mà cứ tuột xuống mãi.

Cát Mễ Nhi đứng trên lầu hai, đội bộ tóc giả xoắn tít ngang vai mà tôi đã đã chọn cho cô ấy. Bộ quần áo trên người cô ấy rộng thùng thình, nhìn qua dường như ốm hơn trước một vòng. Trên mặt cô ấy có đánh phấn, ngoại trừ sắc mặt có phần tái nhợt ra thì cũng không giống bệnh nhân.

“Sao em lại chạy đến đây? Người nhiều như vậy, rất dễ bị lây cảm lạnh.” Tôi nói.

Cô nàng trẻ môi, nói: “Ở nhà rất buồn, em dẫn Beethoven đi dạo một chút.”

Tiểu Triết nói: “Chị Trình Vận, bây giờ chị thử giả bộ đi ra ngoài đi.”

Con cọp cũng phụ họa: “Đúng đó! Cô thử đi xuống cầu thang, xem Beethoven có cắn cô không buông hay không?”

Tôi nghe mà không hiểu gì: “Sao phải làm thế?”

Cát Mễ Nhi cười nói: “Beethoven là chó thần nha! Lúc chị đi ra ngoài, nó mà cắn chị không buông giống như lúc nó cắn em không nhả, như vậy sức khỏe của chị có thể có vấn đề, phải nhanh đi khám bác sĩ.”

Tiêu Triết nói: “Em và Con cọp đã thử qua rồi, may là nó không có cắn chúng em không buông.”

Con cọp vỗ ngực nói: “Tôi không cần đi kiểm tra sức khỏe rồi.”

“Các cậu thật là! Chuyện kiểu này mà cũng đem ra làm trò đùa được!”
Tôi trách mắng họ.

“Chị tới thử đi!” Cát Mễ Nhi lên tiếng thúc giục.

Beethoven ngồi xồm ở đó, dùng cặp mắt tròn xoe màu be để khiến người ta mềm lòng ngơ ngác nhìn tôi, giống như đang chuẩn bị kiểm tra vận mạng của tôi.

“Chị không muốn.” Tôi nói.

“Tại sao lại không thử xem? Phát hiện sớm để chữa trị mà!” Cát Mễ Nhi nói.

“Chị không dám.” Tôi thẳng thẳng nói.

Cô ấy nở nụ cười: “Lá gan của chị thật bé.”

23.

“Trình Vận, em muốn tổ chức một buổi biểu diễn.” Cát Mễ Nhi bỗng nhiên nói.

“Bây giờ còn mở nhạc hội sao? Nghĩ ngơi chăm sóc sức khỏe thì hơn.”
Tôi khuyên cô ấy.

“Là buổi biểu diễn từ biệt.” Cô ấy nói.

Tôi ghen lời, không biết phải nói với cô ấy thế nào mới tốt.

“Chỉ tổ chức một buổi, người tham dự đều là bạn bè nữ và người hâm mộ của em.” Cô ấy nói.

“Bây giờ đừng nghĩ về chuyện này.” Tôi nói.

“Đúng lúc nghĩ đến rồi.” Cô ấy khẽ nói.

Tôi khố sở nhìn cô ấy.

Nhưng cô ấy vẫn nói thao thao bất tuyệt: “Em sẽ mặc những bộ đồ đẹp nhất, hát những bài em thích cho mọi người nghe, để mọi người mãi mãi nhớ đến em, dùng cách này để từ biệt là hạnh phúc nhất.”

“Sức khỏe của em có trụ được không?”

“Em muốn rời đi trong tiếng hát của chính mình. Chị Trình Vận,...” Cô ấy mỉm cười với tôi: “Em muốn chết theo phong cách của mình.”

Nước mắt của tôi cuối cùng đã không thể nén lại, chúng cứ trào ra khỏi khóe mắt.

“Trước khi biểu diễn từ biệt, em còn có một chuyện muốn làm.” Giọng của cô ấy cũng đã khàn đặc.

“Chuyện gì?”

“Em muốn quay lại đảo Fiji thăm gia đình của em, cũng để nhìn nơi em đã lớn lên. Chị có thể đi cùng em không?” Ngừng lại một lát, cô ấy lại nói tiếp: “Em biết chị một mực muốn trốn tránh nơi đó. Lá gan của chị thật bé mà.”

Tôi ghen ngào nói: “Đúng vậy, chị sợ.”

“Có thể vì em mà đến đó một lần không? Chị cũng nên đến xem thử đi.”

Cô ấy đưa ra một lời mời mà tôi không có cách nào từ chối.

24.

Tôi từng cho rằng có thể trốn tránh hòn đảo kia cả đời. Ở đó xa lạ như vậy, là nơi tôi chưa từng ghé qua. Hơn hết, chốn đó đối với tôi giống như một giấc mơ. Tôi vừa hận lại vừa sợ, nó vô tình nuốt mất người tôi yêu. Lúc anh đi, chưa từng nghĩ đến chuyện nơi đó sẽ trở thành ngôi mộ chôn cất của chính mình?

Tôi đã tưởng rằng tôi mãi mãi sẽ không đến đó. Chín ít cũng phải rất nhiều năm sau, khi vết thương trong lòng tôi đã phai mờ theo năm tháng, mãi đến khi tôi đã kiên cường và có sức chịu đựng hơn, tôi mới có thể tìm đến đó tưởng nhớ. Anh sẽ tha thứ cho sự muộn màng của tôi, sẽ hiểu tôi nhất gan đến cỡ nào. Cho dù tôi đã từ cuộc sống kiểu này chuyển sang cuộc sống kiểu khác, từ giấc mơ này chuyển sang giấc mơ khác, nhưng tôi vẫn không có cách nào du sơn ngoạn thủy đến vùng đất khiến tôi không dám đặt chân lên nửa bước.

Thế nhưng, bây giờ tôi sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt lời yêu cầu của một người sắp chết?

25.

“Đi nhìn xem đi, biết đâu em đã có thể chịu đựng được.” Trên đường về nhà, Đỗ Vệ Bình lên tiếng.

Tôi mờ mịt cứ bước tới.

“Cách tốt nhất để khắc phục nỗi sợ hãi đó là đối mặt.” Anh tiếp tục nói.

“Đảo Fiji là ma chú của em, em không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Tôi khẽ đáp.

“Anh nghĩ không xảy ra chuyện gì đâu!”

Sau đó anh lại hỏi tôi:

“Vậy nếu không đi, em có hối hận không?”

Tôi không có cách nào trả lời câu hỏi này, cũng không thể kiên quyết nói không.

“Em muốn đi, chẳng qua em chỉ đang luống cuống thôi.” Anh lý giải.

Tôi cảm kích mỉm cười nhìn anh. Đúng vậy, hai năm qua, tôi vừa sợ vừa nhớ. Đã có vô số lần tôi nghĩ muốn đến thẳng nơi kia, nhưng một lần rồi lại một lần luống cuống. Tôi còn mong giữ khoảng cách thật xa, mãi mãi không nhìn thấy chốn đó.

“Em lo lắng nhất chỉ có một việc.” Anh nói.

“Chuyện gì?” Tôi kinh ngạc ngược nhìn anh.

“Nơi đó chắc là không có món nào ngon, em lại ham ăn như vậy, làm sao bây giờ?”

Tôi bật cười: “Em có thể ăn hoa của cây sa kê, em vẫn luôn muốn biết nó có vị ra sao. Em sẽ mang một ít về cho anh nếm thử.”

Anh mỉm cười nhìn tôi, dường như có lời muốn nói nhưng lại thôi.

26.

Hôm lên đường, Đỗ Vệ Bình giúp tôi mang hành lý xuống dưới lầu. Khí trời vẫn còn những cơn gió mang đến cái lạnh thấu xương, nên chúng tôi cùng choàng khăn ấm đứng đợi xe.

“Đừng quên giúp em cho cá ăn.” Tôi nhắc lại.

“Yên tâm đi, anh sẽ không để chúng chết đói đâu.” Anh nói.

Cái hôm dọn đến ở cùng anh, cũng là anh giúp tôi xách hành lý. Chỉ là, hành lý hôm đó tương đối nhiều, và lại đến cùng anh ấy ngày ấy còn có Hàn Dạng Sơn.

“Em sẽ trở về đây sớm hơn Cát Mễ Nhi, em phải thi.” Tôi than.

“Có thời gian ôn tập không?”

“Thời gian thì có, chỉ không có sơ đồ huyết vị bằng thân người sống như anh đâu. May mà, bài thi lần này không phải là huyết đạo, mà là dược lý.”

“Có nghĩ tới chuyện hành nghề y không?”

“Em á? Ngay cả anh còn không chịu làm chuột bạch cho em thử.”

Anh cười trừ: “Nói không chừng trong tương lai em sẽ tiến bộ.”

“Em chỉ là muốn học thêm một cái gì đó, cuộc sống quá ngắn ngủi mà. Em không muốn trên bia mộ của em viết rằng: Cái người này chỉ biết ăn.”

Anh cười ha hả: “Nếu Cát Mễ Nhi muốn ra đi trong tiếng hát của chính mình, thì anh cũng nên từ biệt trên bàn ăn.”

“Còn em, em chỉ muốn mình chết tao nhã một chút. Trên bia mộ của em có lẽ có thể khắc vài chữ: Lúc em sống mặc dù không mấy tao nhã, thế nhưng lúc chết cũng đầy phong thái.”

Anh cười lớn hơn, nói: “Đợi em về rồi, chúng ta có thể bắt đầu lập kế hoạch đi du lịch Provence.”

“Lại đi ăn hả?” Tôi cười nói.

Anh quay sang nhìn tôi cười. Sau đó, nụ cười kia liền biến mất, anh nghiêm túc nói: “Anh và Dạng Sơn đã chia tay rồi.”

Tôi im lặng.

Sau một lúc, tôi hỏi: “Là chuyện từ lúc nào?”

“Cũng mới đây thôi. Thế nhưng, cái suy nghĩ này đã có trong lòng mỗi người một thời gian rất dài rồi.”

“Ừ.” Tôi gật đầu.

Thời gian tạm dừng trò chuyện giữa chúng tôi dường như càng lúc càng kéo dài. Đến cuối cùng, chúng tôi chỉ nghe thấy tiếng hít thở của cả hai. Âm thanh này khiến chúng tôi ý thức được rằng có thứ gì đó mà từ trước đến nay chúng tôi không dám nhìn thẳng vào đang lờ mờ hiện rõ.

27.

Trợ lý của Cát Mễ Nhi lái xe đến. Cát Mễ Nhi ngồi ở phía trước, trên người mặc một chiếc áo lông dày. Đỗ Vệ Bình giúp tôi đem hành lý lên xe.

Tôi lên xe, Cát Mễ Nhi chỉnh cửa xe thấp xuống, nghịch ngợm trêu Đỗ Vệ Bình: “Em sẽ chăm sóc chị ấy.”

Anh đứng thẳng dậy, mỉm cười.

Xe chạy lướt qua người anh. Tôi quay đầu lại vẫy tay chào anh, mãi đến khi anh biến mất trong tầm nhìn của tôi.

Tôi lẽ ra phải khởi hành đến một nơi đau thương, thế nhưng vào giờ khắc này một cơn sóng hạnh phúc đang nhấn chìm tôi. Trước khi lên xe, tôi muốn ôm lấy anh xiết bao? Anh dường như cũng chuẩn bị dùng một cái ôm thay cho lời căn dặn lúc chia tay. Thế nhưng tôi lại luống cuống.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 4+1: Tình Yêu Đẹp Nhất (1)

1.

Lâm Phương Văn cũng đã đi tuyến đường này đến đảo Fiji.

Tôi và Cát Mễ Nhi trước từ Hương cảng đến Auckland[1], sau đó lại chuyển máy bay từ Auckland đến đảo Fiji. Cả nhà Cát Mễ Nhi đều ở phía nam đảo lớn nhất Viti Levu[2], là một thắng cảnh du lịch.

[1]Auckland: là thành phố lớn nhất của New Zealand.

[2] Viti Levu: là đảo quốc lớn nhất của cộng hòa Fiji, trên có thủ đô Suva.

Trên máy bay đến Suva, Cát Mễ Nhi gác đầu lên vai tôi ngủ say. Chặng đường dài như thế, đối với một người bệnh mà nói không khỏi có phần khó khăn.

Nhìn cô, tôi lại nhớ đến khoảng thời gian tôi và Lâm Phương Văn chia tay, tôi đã từng lặng lẽ đến trước cửa nhà của cô ấy chỉ để nhìn cô ấy. Từ trên người cô ấy để tưởng nhớ tình yêu của tôi và Lâm Phương Văn. Tại sao giống như bắt chước lẫn nhau, mà chúng tôi chỉ có thể nhận lấy tâm tình phức tạp chứ?

2.

Tôi đắp chăn cho Cát Mễ Nhi, dùng chiếc gối mềm kê đầu của cô ấy, đứng dậy đi lấy chút đồ uống. Một nữ tiếp viên hàng không New Zealand đang trốn bên máy pha cà phê đọc sách. Trong lúc vô tình, tôi thoáng nhìn qua quyển sách kia, tác giả chính là Sai Baba mà Lâm Nhật đã nhắc đến.

“Chị cũng là tín đồ của ông ấy sao?” Tôi chột lên tiếng hỏi.

“Trước đây có một hành khách người Trung Quốc ngồi chiếc máy bay này đến Suva. Cô ấy kể với chúng tôi rất nhiều chuyện về Sai Baba. Tôi thấy rất hứng thú, cho nên mua sách của ông ấy.” Cô ấy trả lời.

“Vị hành khách kia có bộ dạng ra sao?”

“Cô ấy rất nhỏ gầy, da tương đối đen, tóc dài, ăn mặc quần áo Ấn Độ, khoảng ba mươi mấy tuổi.” Cô ấy miêu tả cho tôi nghe.

“Chị có nhớ tên của người đó không?”

“Cô ấy họ Lâm, là bạn của chị sao?”

Tôi gật đầu, mang một bụng băn khoăn quay lại chỗ ngồi. Tiếp viên hàng không nói ngày gặp Lâm Nhật chính là ngày hôm sau sau khi chị rời Hương cảng. Chị ấy nói phải trở lại Ấn Độ, sao cũng đến đảo Fiji?

3.

Máy bay từ từ hạ cánh xuống sân bay quốc tế ở Suva, cuối cùng tôi cũng đặt chân đến mảnh đất đó, từ mùa đông quay lại mùa hè. Ở đây không có bốn mùa, mà nóng bức quanh năm. Sự đau buồn dường như cũng không hợp với nơi đây, mọi người đến đây để nghỉ mát, tới để tìm niềm vui. Đi cùng máy bay với tôi là một nhóm người, chuyên đi lặn.

Người nhà của Cát Mễ Nhi đều tới: ba, mẹ, ba chị gái và ba anh rể. Người một nhà giống như được đúc từ một khuôn, bề ngoài rất giống nhau, đều cao lêu khêu và gầy, da ngăm đen. Họ vừa nhìn thấy Cát Mễ Nhi liền nhào đến ôm chặt cô ấy. Chín người ôm ôm kéo kéo cùng một chỗ, quấn chặt như một gốc cây đại thụ rắc rối khó gỡ. Lúc đầu họ cùng cười, sau đó lại khóc, khóc xong lại cười. Bọn họ cùng chia sẻ niềm vui trùng phùng vô bờ, rồi lại vì nỗi buồn sắp phải xa nhau mà nước nở. Còn tôi, dường như biến

thành một con ngỗng, ngược nhìn cái cây gia đình này, biết mình đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Tôi theo cô ấy đi đoạn đường này, đưa cô ấy trở về với vòng tay ấm áp của gia đình. Sau bao năm tháng trôi qua, tôi sẽ mãi nhớ cảnh tượng làm tôi rơi nước mắt này.

4.

Trong màn đêm yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu loạn, tôi lăn qua lăn lại trên chiếc giường xa lạ. Tôi lấy bài vở ra ôn tập, nhưng một chữ cũng không vào đầu.

Cát Mễ Nhi ngủ ở căn phòng bên cạnh. Ba chị gái của cô ấy đều đến ở cùng, khi thì cười lớn, khi thì nhỏ giọng khóc nức nở. Mấy ngày qua, tình hình đều như thế này.

Điều chúng ta sợ không phải là cái chết, mà là nỗi đau thân xác và sự từ biệt những người thân yêu.

5.

Cạnh biển có một cửa hàng tụ tập những người đi lặn. Sáng sớm tôi đã đến đó, có một nhóm người vừa lên thuyền, chuẩn bị xuất phát.

"Có phải thuyền đến bãi san hô ngầm không ạ?" Tôi hỏi nhân viên cửa hàng.

"Đã đầy chỗ rồi." Ông ta nói.

"Không có chuyến nào khác sao?"

Người đàn ông người Fiji đeo khuyên tai kia trả lời: "Mỗi ngày chỉ có một chuyến, ngày mai cô lại quay lại đi!"

"Chính là chuyến tàu đang chuẩn bị xuất phát kia sao?"

"Đúng thế."

"Có thể để tôi chen lên không?"

"Chúng tôi không thể làm như vậy được." Ông ấy mỉm cười cự tuyệt.

6.

Ngày hôm sau, tôi dậy sớm hơn cả hôm qua, lại đến cửa hiệu thợ lặn kia.

"Có thuyền đến rạn san hô Bekaa không ạ?" Tôi hỏi người đàn ông đeo khuyên tai ngày hôm qua.

"Có, còn hai chỗ." Sau đó, ông ta nói: "Làm phiền cô, tôi muốn xem giấy phép lặn của cô."

Tôi ngậm ngẫn cả người, nói: "Tôi không có giấy phép lặn."

"VẬY xin lỗi, chúng tôi không thể để người không có giấy phép lặn lên thuyền."

"Tôi không phải đi lặn, tôi chỉ muốn đi xem, tôi có thể trả tiền như cũ."

Ông ta lại dùng nụ cười để cự tuyệt tôi: "Chúng tôi chỉ nhận những du khách đến đây đi lặn, đây là hội lặn."

Ngay giây phút này, một đôi nam nữ ngoại quốc đi vào, chìa ra giấy phép lặn của họ, muốn hai vị trí cuối cùng kia.

Tôi oán giận ông ta: "Hôm qua chú không có nói là cần có giấy phép lặn."

"Tôi không ngờ cô lại không có." Ông ấy vội phân bua.

"Coi như tiêu." Tôi biết tôi trách ông ấy là không đúng.

"Chúng tôi có một buổi học sơ cấp, có lẽ cô sẽ muốn tham gia." Ông ấy nói.

"Có phải đến học ở rạn san hô Bekaa không?"

"Chúng ta không cần đến đó để học lặn đâu. Gần đây cũng có rất nhiều địa điểm lặn đẹp. Có phải cô có lý do đặc biệt muốn đến đó?"

"Chú có còn nhớ khoảng chừng hai năm trước, có một người đàn ông Trung Quốc đến từ Hồng Kông, là ở đây lên thuyền đến rạn san hô Bekaa không?" Tôi hỏi.

Ông cười trừ: "Xin lỗi, tôi mới đến đây được một năm."

Tôi lòng đầy thất vọng rời khỏi tiệm lặn kia. Có một khoảnh khắc, tôi thậm chí đã căm ghét bản thân dù không biết lặn, thì chí ít tôi cũng nên chuẩn bị một tờ giấy phép giả chứ.

7.

"Sớm như vậy mà chị đã đi đâu?" Cát Mễ Nhi đứng ở bên ngoài căn nhà, hỏi tôi lúc tôi về đến.

"Chị muốn đến rạn san hô Bekaa kia, nhưng mà chị không có giấy phép được lặn, họ không cho chị lên thuyền."

"Sao chị không nói cho em biết?"

Tôi cũng không có cách nào trả lời vấn đề này. Có lẽ, tôi muốn một mình đến đó để tưởng nhớ.

"Em có thể kêu chồng của chị hai lái thuyền đưa chị đi, anh ấy có thuyền mà." Cô ấy lập tức gọi điện thoại, trò chuyện xong cô ấy quay sang nói với tôi: "Anh ấy lát nữa sẽ qua."

"Cảm ơn em." Tôi nói lời cảm ơn.

"Chị nên đi đi, rạn san hô Bekaa rất đẹp, là thắng cảnh nổi tiếng thế giới, lúc hoàng hôn là đẹp nhất. Lúc chị đến được đó, vừa hay là lúc mặt trời lặn. Trước đây em thích nhất là lặn ở đó, đáng tiếc bây giờ em không thể lặn xuống nước, mọi người cũng sẽ không cho em đi. Chị phải đi một mình rồi." Một lát, cô ấy lại nói: "Có thể thay em gửi lời hỏi thăm đến Lâm Phương Văn không?"

Tôi gật đầu: "Em muốn nói với anh ấy chuyện gì sao?"

Cô nàng suy nghĩ giây lát, nói: "Hãy nói với anh ấy, em rất nhớ Zimi khi còn sống."

Tôi nhìn cô ấy và mỉm cười: "Anh ấy sẽ hiểu hơn bất kỳ ai."

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 4+2: Tình Yêu Đẹp Nhất (2)

8.

Anh rể thứ hai của Cát Mễ Nhi lái một con thuyền màu trắng chở tôi đến rạn san hô Bekaa. Anh ta là Hoa kiều đời thứ năm sinh ra trên đảo Fiji. Anh ta không nói được tiếng Trung, chúng tôi chỉ có thể dùng tiếng Anh để trao đổi với nhau. Khi một người không hiểu tiếng mẹ đẻ của một người khác, tất cả dường như đều cách nhau một tầng. Như vậy có lẽ rất tốt, tôi không cần phải giải thích cho sự trầm mặc của tôi.

Thuyền đến rạn san hô Bekaa, một vòng tròn lớn trên mặt biển được ánh chiều tà phủ phục, biến thành biển hồng mênh mênh. Trong lòng biển bao la này, người tôi yêu yên nghỉ nơi đây. Hai năm qua, tôi đã không rắc cho anh nắm đất nào, không biết anh ngủ có được an giấc.

Tôi nói với anh rể của Cát Mễ Nhi:

"Anh có thể chờ tôi một lát không?"

Anh ta gật đầu. Dưới ánh sáng màu cam sáng chói, tôi thấy mặt biển chỉ là một đường viền.

Tôi đã sớm mặt đỏ bừng màu đen bên dưới quần áo. Vào giờ khắc này, tôi cởi quần áo trên người, tôi từ trên mũi thuyền nhảy xuống nước.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, tôi muốn dùng cách này để nói lời từ biệt với anh. Những dòng chữ trong bức thư cuối cùng anh viết cho tôi, anh từng cho rằng: mọi chuyện chia tay đều tốt đẹp. Chúng ta ôm nhau khóc nức. Chúng ta chúc phúc nhau. Trong những năm tháng sau này của cuộc đời,

hai bên mãi mãi nhớ nhau, hồi ức mãi trường tồn. Nhưng mà, khi chia tay thật sự lại thô ráp hơn rất nhiều.

Anh sai rồi. Khi lặn lại thời khắc vĩnh biệt, tôi lặn xuống chỗ biển sâu nhất, ôm người yêu của tôi, bầu bạn với anh đi đoạn đường nước sau cùng này. Trong những năm tháng sau này của cuộc đời, anh trong lòng tôi, hồi ức mãi trường tồn. Còn tôi chỉ có một mong ước nho nhỏ, nếu như có kiếp sau, vậy xin một lần hãy để tôi từ biệt trước tiên.

9.

Sau khi trở về từ rạn san hô Bekaa, vào một hôm nhá nhem tối, Cát Mễ Nhi đến phòng của tôi, đề nghị:

“Chuẩn bị quần áo đi, chúng ta đến bãi biển.”

“Sao phải đến bờ biển?”

“Hôm nay là trăng tròn, chị đã quên những gì em nói với chị rồi sao? Mỗi đêm trăng tròn, cua biển sẽ bò lên bờ, mà cá thừn bơn cũng sẽ bơi đến nơi nước cạn. Bữa tối hôm nay sẽ tiến hành ở bãi biển! Chúng ta còn phải ăn quả cây sa kê!” Cô nàng vui sướng nói.

10.

Nam Phi có một truyền thuyết thế này: Có một hôm, mặt trăng kêu con rận đi báo cho con người biết, con người sinh sôi giống con rận, sau khi chết có thể sống lại. Con rận trên đường đi gặp một con thỏ rừng. Con thỏ rừng nói nó chạy nhanh hơn con rận, có thể đem tin tức báo cho con người sớm hơn. Thế nhưng, con thỏ vì chạy quá nhanh nên đã quên mất tin tức ban đầu. Hơn nữa nó lại nói với con người rằng con người giống như mặt trăng, sẽ rơi xuống đồng thời chết.

Từ đó về sau, mặt trăng có tròn có khuyết, con rận, thỏ rừng và con người lại không có cách nào chết đi sống lại.

Tôi thật sự hận con thỏ rừng kia, cũng thật sự hận con rận. Nó sao lại ngu ngốc đi tin tưởng con thỏ rừng kia chứ? Giả sử nó thông minh hơn một chút, thì số phận của con người đã khác đi rồi.

Đêm trăng tròn, lũ trẻ bắt cua và cá thồn bơn trên bờ cát, tôi cũng thường thức hoa cây sa kê. Tôi tách quả sa kê nướng thành hai nửa, bên trong tỏa ra hơi nóng hầm hập và hương thơm nức mũi.

“Ăn ngon không?” Cát Mễ Nhi hỏi tôi.

“Mùi vị rất giống bánh mì.” Tôi nói.

Cát Mễ Nhi vừa ăn vừa nói: “Ừm, mùi vị của nó thật ra cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua khi còn bé vẫn thường hay ăn, cho nên vẫn luôn rất hoài niệm. Nhất là sau khi đến Hồng Kông, cho dù em đã ăn rất nhiều món ăn ngon, thỉnh thoảng vẫn muốn ăn quả cây sa kê. Đó là nỗi nhớ nhà.”

Tôi cắn một miếng, cũng nhớ.

Thứ này trên đảo gần như đâu đâu cũng có thể thấy cây sa kê hương lên bầu trời xanh thẳm, gắn kết người tôi yêu với tôi.

11.

“Sao em không gặp Uy Uy?” Tôi hỏi.

“Anh ấy đến làm việc ở Australia rồi.” Cát Mễ Nhi trả lời.

“Bây giờ cậu ta có bạn gái chưa?”

Cô ấy lắc đầu: “Chị em nói, anh ấy vẫn một mực chờ em.”

“Có một người vẫn luôn đứng đợi mình như vậy, không phải đó cũng là một loại hạnh phúc sao? Chị cũng mong có một người đàn ông mãi mãi chờ đợi chị. Cái suy nghĩ này có phải rất ích kỷ hay không?”

Cô ấy nhìn tôi, mỉm cười nói: “Phụ nữ vẫn nên ích kỷ một chút mới tốt.”

“Có nói cho Uy Uy biết em đã về đây hay không?”

Cô ấy lắc đầu.

“Sao lại không nói cho anh ấy biết?”

Cô ấy buồn bã nói: “Em không muốn anh ấy khổ sở. Đừng thấy anh ấy khỏe mạnh như vậy mà lầm, nội tâm anh ấy thật ra rất yếu đuối.”

Tôi cười rộ lên: “Không phải đã nói phụ nữ cần ích kỷ một chút mới tốt sao? Sao không kêu anh ấy trở về theo em? Anh ấy nhất định sẽ cam tâm tình nguyện.”

Cô ấy cười khố: “Em không có ích kỷ đến mức đó!”

“Em vẫn là không ích kỷ được.” Tôi nói.

“Chị cũng không ích kỷ.”

“Thật quá thất bại mà! Ích kỷ một chút mới hạnh phúc hơn.”

“Phải không?”

Chúng tôi nhìn nhau rồi cùng mỉm cười.

Sau đó, cô ấy cầm lưới đánh cá bên cạnh, cười nói:

“Chúng ta đi bắt cá thồn bơn đi!”

Chúng tôi đi chân trần trên cát. Trăng trong nước chi phối thời gian trôi qua. Trong Brittany mọi người thích đem mọi chuyện chia làm hai, chuyện do thượng đế làm ra và chuyện do ma quỷ làm ra. Ngựa là do thượng đế tạo ra, con lừa là do ma quỷ tạo ra. Mặt trời do thượng đế tạo ra, mặt trăng là do ma quỷ tạo ra. Nếu vậy, đàn ông do ai tạo ra, phụ nữ do ai tạo ra? Con người có lẽ là thứ duy nhất mà thượng đế và ma quỷ cùng tạo ra. Chúng ta vừa là thượng đế, cũng vừa là ma quỷ. Trong tình yêu, có đôi lúc chúng ta vĩ đại đến mức bản thân cũng không cách nào tin được, có đôi lúc chúng ta lại ích kỷ đến mức chính mình cũng không nhận ra bản thân.

Sinh mệnh có phải là do thượng đế tạo ra? Nếu vậy, cái chết là do ma quỷ làm ra rồi. Có người nói, thượng đế là một ủy ban, ý kiến của ủy ban thì rất nhiều, thường luôn kéo dài tiến độ của sự việc. Ma quỷ lại luôn cô độc một mình, khi hẳn ta muốn dẫn một người đi, người đó có lẽ ngay cả từ biệt cũng không kịp.

12.

Thủy phi cơ ù ù cất cánh từ trên mặt nước, cách mặt đất càng lúc càng xa.

"Chơi vui không?" Cát Mễ Nhi hỏi tôi.

Chúng tôi đang ngồi trên chiếc máy bay từ trên mặt nước bay thẳng lên trời chỉ có bốn chỗ ngồi của "Công ty hàng không Hải Quy", bay vòng quanh đảo.

"Khi còn bé em thường hay chơi."

Chúng tôi như được gắn thêm đôi cánh, lượn vòng trên không vùng đảo Viti Levu.

Ở trên đảo Fiji đã nhiều ngày, tôi không nghĩ ở đây có nhiều người. Thế nhưng, đến khi nhìn từ trên cao xuống, lại phát hiện trên bãi biển có đông

ngặt người, trông như những con kiến, cuộc đời phù du.

“Ngày biểu diễn nhạc hội định trước đã đến rồi.” Cát Mễ Nhi lên tiếng.

Tôi khổ sở nói không nên lời. Nhạc hội đến có nghĩa thời khắc từ biệt đã đến gần.

“Không ngờ nhanh như vậy có thể lại mở nhạc hội! Lúc này đây, em có thể hát ‘Hương hoa nở’ rồi.” Cô nàng hồn nhiên nói.

“Là bài hát kết thúc sao?”

"Bây giờ, bài đó dường như không thích hợp để hát cuối nữa rồi, quá thảm thương. Em sợ em sẽ khóc." Cô ấy quay đầu mỉm cười, lại nói: "Nếu Lâm Phương Văn còn sống, thì thật tốt đúng không? Anh ấy có thể viết cho em một bài hát phúng điếu tuyệt đẹp, như vậy mới xem như hoàn mỹ."

"Trên đời không có gì hoàn mỹ, người truy cầu hoàn mỹ là rất ngốc." Tôi đáp.

Cô ấy cười: "Chị là đang nói chính mình sao? Chị cũng truy cầu sự hoàn mỹ."

"Chị mà vậy ư?" Tôi kinh ngạc hỏi lại.

"Lẽ nào chị không nhận ra sao? Chị là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ."

Tôi cười đáp: "Cho nên chị biết hoàn mỹ là không thể nào."

"Chị đã có một mối tình rất hoàn mỹ."

"Đó là vì anh ấy đã mất. Chết đi rồi đó chính là tốt nhất."

"Đúng vậy, một khi đã ra đi liền trở thành vĩnh hằng. Em cũng sắp trở thành vĩnh hằng." Cô ấy nhìn xuống đất mà nói.

Tôi cũng cười trêu chọc: "Thật đố kỵ với em!"

Cô ấy cười rộ lên: "Chị nhìn mẹ em ấy, mặt bà đầy nếp nhăn, mặc dù những nếp nhăn đó đều rất đáng yêu. Thế nhưng, mọi người mãi mãi sẽ không có cơ hội thấy nếp nhăn của em, cũng sẽ không thấy cơ thể già nua của em."

"Em mà nói thêm gì nữa, chị cũng không muốn sống nữa."

"Nhưng mà, đây không phải là lựa chọn của em. Tựa như sinh ra như nhau, chỉ có vài cái khác thường thôi." Cô ấy cười khổ một cái.

Lúc xế chiều, mặt trời chưa lặn xuống biển, máy bay bắt đầu bay thấp xuống. Vào khoảnh khắc đột nhiên quay đầu, tôi kinh ngạc phát hiện ra một khuôn mặt quen thuộc.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 4+3: Tình Yêu Đẹp Nhất (3)

13.

Trên mặt biển có một chiếc thuyền nhỏ màu trắng, có một người đang nằm trên đó, toàn thân trắng ngần, bông bênh theo dòng nước.

Không thể nào, nhất định là nhìn nhầm rồi.

Không phải tôi đã từng cho rằng người đội mũ lưỡi trai tựa lưng trên ghế sofa ngày hôm đó là anh sao?

Tôi dán mắt lên cánh cửa kính, muốn nhìn rõ hơn một chút, nhưng đã không còn thấy bóng dáng của chiếc thuyền kia.

"Chị nhìn gì vậy?" Cát Mễ Nhi hỏi tôi.

Tôi quay đầu, hốt hoảng nói với cô ấy: "Hình như chị thấy Lâm Phương Văn."

"Ở đâu cơ?"

"Chị thấy anh ấy ở trên một con thuyền nhỏ." Tôi chỉ hướng đó cho cô ấy xem.

Cô ấy cũng nhìn xuống, nhưng không thấy gì cả.

"Bây giờ không thấy nữa." Tôi vội giải thích.

"Chị không nhận nhầm chứ?" Cô nàng hoài nghi hỏi lại.

Máy bay đậu trên mặt biển, khiến mặt biển dậy sóng. Một chiếc thuyền nhỏ màu trắng đến đón chúng tôi lên bờ.

Lâm Phương Văn sao có thể còn sống? Anh ấy đã sống mãi trong vĩnh hằng rồi.

14.

Ngày cuối cùng ở đảo Fiji, tôi tự mình đi đến bãi biển chỗ máy bay đã cất cánh ngày hôm đó.

Máy bay không còn ở đó, trên biển tràn ngập hoa tươi nổi bông bành. Hôm nay là ngày lễ của Ấn Độ giáo. Mọi người quăng hoa tươi xuống biển theo truyền thống. màu đỏ của hoa giấy, màu hồng nhạt của hoa dâm bụt, và sắc trắng của hoa sứ. Một biển hoa sắc sỡ chói mắt kéo dài đến bất tận. Mọi người bơi lội trong biển hoa.

Tôi thả vòng hoa sứ trong lòng tôi xuống biển. Tôi hi vọng nó có thể hóa thành một chiếc thuyền nhỏ màu trắng, đi về nơi tưởng niệm vĩnh hằng.

Người hôm đó tôi nhìn thấy có lẽ không phải là người, mà là một hồn ma còn lưu luyến trần thế. Trong giây phút sắp từ biệt, hồn ma đó quay đầu như muốn nói đôi lời hay là trêu tức, rồi đột nhiên biến mất.

Tôi ở trên trời, anh ở dưới biển, cách nhau một khoảng không thể nào chạm đến. Chúng tôi lại nói một tiếng bảo trọng, nhưng không thể cho nhau cái ôm cuối cùng.

Tưởng nhớ như dòng nước lũ lan tràn khắp nơi.

Anh ngay cả ở đây cũng đáng ghét, luôn luôn muốn thấy tôi rơi nước mắt mới bằng lòng cho qua. Nhưng anh lại không biết rằng tôi đã trưởng thành, tôi không dễ khóc như vậy.

Anh quên rồi, thời gian trong dòng nước, tuổi của anh không tăng thêm. Nhưng tôi không còn trẻ giống anh nữa.

15.

Mặt trời đã lặn xuống phía Tây, mọi người lần lượt rời khỏi mặt biển đầy cánh hoa kia. Có người nhóm một đống lửa trên bãi biển, bắt đầu nướng thức ăn. Trong mùi thức ăn chín thơm nức, tiếng đàn cùng tiếng trống cũng dần nổi lên. Người lớn lẫn trẻ con cùng nhau hát ca, cùng nhau nhảy múa. Chúc mừng một ngày lễ kết thúc, hẹn sang năm lại gặp nhau.

Một cô bé gái con lai tóc xoăn tí kéo tôi cùng nhảy múa. Chúng tôi vây thành một vòng tròn rất lớn, còn có những du khách người Mỹ và người Nhật, cùng nhau vui vẻ nhảy múa hát ca.

Tôi nhảy từng bước, thỏa sức xoay vòng trên bãi biển. Bỗng nhiên lúc quay đầu lại, trong đám người mờ mờ ảo ảo, tôi giật mình phát hiện ra một khuôn mặt quen thuộc.

Anh đứng chỗ chiếc trống bên cạnh đống lửa, vui vẻ hát ca.

Cách một đống lửa đang bập bùng, chúng tôi kinh ngạc nhìn nhau. Tay đang gõ trống của anh sững lại giữa không trung. Cô bé vừa kéo tôi đi khiêu vũ chạy đến bên cạnh anh, ôm lấy cổ anh, rồi trèo lên lưng anh. Ngay giây phút đó, có một người phụ nữ ngoại quốc tóc đỏ đến gần anh, vô cùng thân thiết ôm eo anh, và hôn cô bé kia.

Cô bé kia tinh nghịch dùng một tay che mắt anh lại. Anh gạt tay cô bé ra.

Trong ánh sáng hoàng hôn le lói còn sót lại, ngăn cách giữa chúng tôi không phải là đống lửa, mà là hằng hà những chuyện xưa cũ, tình yêu và nỗi đau. Anh quần bách nhìn tôi đang đứng như trời trồng nơi đó, nhưng tâm hồn đã thất lạc đến tận đâu.

16.

Cát Mễ Nhi ngồi trên bậc thềm trước nhà đợi tôi. Vừa thấy tôi, cô ấy đã vội đứng lên hỏi:

“Chị đi đâu vậy? Em tưởng chị lạc đường rồi!”

“Chị đã thấy Lâm Phương Văn.” Tôi thều thào.

“Không phải chị lại nhìn nhầm người chứ?”

“Anh ta đã gõ trống trên bãi biển.”

“Có phải chị đã gặp ma?” Cô ấy thể hiện bộ dạng khó tin.

“Anh ta không chết.” Tôi khẳng định.

Cô ấy giật mình nhìn tôi hồi lâu. Tôi thấy rằng rõ ràng cô ấy không biết điều này. Nếu như cô ấy biết chân tướng, thì đã không rủ tôi đến đảo Fiji.

“Ý chị là nói anh ấy không chết, nhưng lại ở trên bãi biển gõ trống ư?”

“Ừ.”

“Không thể nào.” Cô ấy lắc đầu nguầy nguậy.

“Đó không phải là chuyện không thể nào. Lúc xảy ra tai nạn, không ai tìm được thi thể của anh ta.”

“Chị dẫn em đi xem đi.” Cô ấy kéo tay của tôi.

“Anh ta không còn ở đó nữa. Anh ta đã phát hiện ra chị.”

"Có lẽ có người giống vậy?"

"Em nghĩ chị có thể nhận nhầm người sao?"

Giây phút thấy anh, tôi cũng từng cho rằng đó chẳng qua chỉ là một người đàn ông giống anh mà thôi, thậm chí còn nghĩ đó là ảo ảnh. Nhưng khi anh cũng nhìn tôi, không cần nói chuyện, không cần bất cứ thứ gì để chứng minh, tôi biết người đứng bên cạnh đồng lứa kia chính là người đàn ông đã trải qua khoảng thời gian nồng nhiệt nhất trong cuộc đời tôi.

“Chị có nói gì với anh ấy không?” Cát Mễ Nhi hỏi.

Tôi lắc đầu: “Anh ta đã có vợ và con rồi.”

“Vợ và con á?” Cô nàng trợn mắt ngậy ngốc nhìn tôi.

“Ừ.”

“Đứa nhỏ kia khoảng mấy tuổi?”

“Bốn, năm tuổi.”

“Vậy thì không phải rồi, anh ấy mất tích mới hai năm.”

“Nói chung, anh ta đã rất thân mật với một người phụ nữ.”

“Vậy tại sao anh ấy lại muốn trốn đi?”

“Anh ta xưa nay làm việc gì cần có lý do sao?”

Cát Mễ Nhi đột nhiên nói: “Vậy không phải quá tốt sao? Lâm Phương Văn không có chết! Anh ấy không có chết! Không phải chị vẫn luôn hi vọng như vậy sao?”

“Thế nhưng, Cát Mễ Nhi,” Tôi tức giận nói: “Trò đùa này quá đáng lắm rồi!”

Tiếp viên hàng không tắt đèn trong khoang máy bay, mọi người bắt đầu nhắm mắt ngủ.

Câu nói cuối cùng của Cát Mễ Nhi vẫn luôn quanh quẩn trong lòng tôi, không phải tôi luôn hi vọng Lâm Phương Văn còn sống sao?

Anh không có chết, tôi nên vui mừng mới phải. Tại sao tôi lại cảm thấy thất vọng, thậm chí còn phần nộ và đau lòng?

Cuối cùng tôi cũng hiểu rõ vì sao Lâm Nhật lại muốn đưa số tiền kia cho tôi, nói rằng đó là tâm ý của Lâm Phương Văn, vì sao chị ấy nói dối tôi sẽ đi Ấn Độ, nhưng lại tới đảo Fiji rồi.

Chị ấy là người duy nhất biết Lâm Phương Văn không chết.

Tôi thay anh nghĩ ra trăm nghìn lý do vì sao anh muốn giả bộ đã chết. Thế nhưng, không có một lý do nào khiến tôi có thể thuyết phục bản thân mình tha thứ cho anh.

Lúc tôi nhìn thấy anh từ trên trời cao, đó không phải là một hồn ma.

Tôi nhảy xuống biển để từ biệt với người tôi yêu. Bây giờ nhìn lại, đó là hành động là sự ngu ngốc buồn cười xiết bao?

Người tôi hằng mong nhớ ngày đêm, hóa ra đã sớm quên tôi và có cuộc sống hạnh phúc mới.

Tôi hận anh, tôi hận sự tiếp tục sống của anh. Hai năm qua, tôi chỉ vẫn luôn tôn thờ đoạn tình yêu vĩnh hằng kia. Đoạn tình yêu vĩnh hằng kia trong giây phút gặp lại, đã biến mất hoàn toàn.

18.

Máy bay từ từ đáp xuống nơi chốn quen thuộc của tôi. Tôi lại không biết làm cách nào để đối diện với cuộc sống trước đây.

Tôi kéo hành lý về nhà. Cửa mở, hé ra khuôn mặt tươi cười chào đón tôi ở đó.

“Em về rồi à? Ăn gì chưa? Anh đang hầm canh, còn có món cá và rau. Em nhất định không quên món ăn trên đảo Fiji.” Đỗ Vệ Bình nói thao thao bất tuyệt với tôi.

Tôi bỏ hành lý xuống, cúi đầu tìm dép của tôi.

“Em đang tìm dép sao? Trong phòng của em đó.” Anh mỉm cười nói.

“À, cảm ơn anh.”

Tôi đi về phía phòng ngủ của mình.

“Chắc là em đã mệt lắm rồi?” Anh quan tâm hỏi tôi.

Tôi đứng lạng một chỗ, hít sâu một hơi, rồi tôi ngược đầu nói với anh:

“Lâm Phương Văn còn sống, em đã thấy anh ấy ở đảo Fiji.”

Anh kinh ngạc nhìn tôi chăm chặp.

Chúng tôi chỉ biết nhìn nhau, không biết phải nói chuyện gì mới tốt.

Hôm chia tay nhau ở bến xe, tôi cho rằng sau khi tôi trở về, sẽ có một cuộc sống ngọt ngào mới rộng mở chào đón tôi. Anh cũng nghĩ như vậy phải không? Chúng tôi cùng chờ đợi trong suy nghĩ. Tôi còn cho rằng, khi tôi về đến nhà, tôi sẽ không còn ngại ngùng luống cuống, chúng tôi sẽ ôm nhau thăm thiết. Song, tới giây phút cuối cùng, loại mong muốn này đã mất hẳn.

“Em không đói, anh ăn một mình đi.” Tôi mệt mỏi rã rời nói.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 4+4: Tình Yêu Đẹp Nhất (4)

19.

Tôi vặn cửa mở rộng, đi chân trần vào phòng ngủ. Chiếc đèn bàn lẳng lẳng chờ tôi trở về bật lên.

Dưới ánh đèn, tôi kinh ngạc nhìn thấy những đôi dép hồng phấn xếp đầy trên giường. Một đôi rồi lại một đôi nối nhau, tất cả đều cùng kiểu dáng. Màu hồng phấn kia làm căn phòng trong đêm tối này ngọt ngào hơn.

Một cơn cay mũi trào lên, tôi che mặt, đứng lẳng trước giường. Tôi không thể miêu tả tâm trạng phức tạp của tôi lúc này.

20.

Trời dần sáng, giấc ngủ giống như những chuyện xưa cũ, từ từ mà bắt đầu dĩ trôi đến. Tôi uể oải khép mắt lại.

Lúc tỉnh dậy đã là hoàng hôn ngày hôm sau.

Tôi ra phòng khách, bật đèn sáng, phát hiện trên bàn có một tờ giấy. Đỗ Vệ Bình viết rằng anh sẽ rời khỏi đây vài ngày, không có chuyện gì cả, chỉ là lâu rồi không có nghỉ ngơi, nên rất muốn đi đây đó một chút. Anh ấy còn xin lỗi tôi, nói là đã không báo trước với tôi một tiếng. Canh đã hầm xong, anh ấy để trong tủ lạnh.

Tôi lấy tô canh rau củ trong tủ lạnh ra hâm lại. Tôi cảm thấy u buồn cùng mệt mỏi, rồi lại có một loại cảm giác giải thoát kỳ lạ. Trong lúc này đây, tôi không cần phải đối mặt với anh, không cần đau khổ suy nghĩ quan hệ giữa chúng tôi là gì.

Tôi một mình ngồi trong nhà uống canh. Uống rồi lại uống, giống như là một chuyện rất khổ sở, chỉ để tiếp tục sống. Một ngày vào hai năm trước, tôi đem hết tất cả những tài sản mà tôi có dọn đến đây. Một ngày vào hai năm sau, anh bỏ đi, để lại tôi một mình. Hồi tưởng lại những tháng ngày sống cùng anh, tôi còn có chuyện gì phải oán trách sao? Cho dù chuyện giữa chúng tôi cần một kết cục nào đó, cũng không làm tổn hại đến sự tốt đẹp đã qua.

Tôi buông chiếc chén trong tay xuống, đi tới chỗ hồ cá. Tôi khom người nhìn những con cá đang bơi trong hồ. Ngoại trừ tình cảm sống cùng nhau bao lâu, bây giờ chúng đã không còn ý nghĩa nào khác nữa rồi.

Tôi đi tắm rửa, những mắt mát trong lòng dần vơi đi đôi chút. Tình yêu là một điều tốt đẹp, nhưng cũng khiến người ta mệt mỏi, chẳng phải tôi luôn muốn hướng tới sự tự do của một con người ư? Từ nay về sau, tôi không cần phải hết lần này đến lần khác sống trong sự đau khổ của nỗi nhớ nhung. Đột nhiên, tinh thần của tôi thoải mái hơn rất nhiều, tôi thậm chí còn cất tiếng hát vang trong bồn tắm. Tôi quyết định rồi. Sau này chỉ cần có người khác yêu tôi, tôi sẽ không bao giờ yêu một người như vậy nữa. Tôi muốn bản thân trở thành một người phụ nữ vô tình. Vô tình là cảnh giới tuyệt vời xiết bao? Tôi sẽ không bị tổn thương bởi tình yêu nữa, sẽ không bao giờ nữa.

21.

Tình cảnh tự mình chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân kéo dài rất nhiều ngày. Sau đó, tất cả đều thay đổi. Tôi bất giác lại nhớ đến Đỗ Vệ Bình.

Trong nhà tràn đầy hơi thở của anh. Trên đường về nhà, chỉ còn một mình tôi lẻ bóng, tinh thần trống vắng.

Tôi giẫm lên những chiếc lá khô, đi qua nhà hàng của anh. Tôi hy vọng được thấy anh trở về. Chỉ có điều, mỗi một lần, cái hy vọng này đều tan vỡ.

22.

“Em về rồi!” Cát Mễ Nhi thông báo với tôi qua điện thoại. Qua tai nghe truyền đến tiếng cười nói sôi nổi.

“Bên em khá ồn.” Tôi nói.

“Người nhà của em đều đến đây, ở lại nhà của em. Beethoven rất hưng phấn nhé!” Sau đó cô ấy lại nói: “Em đến gặp chị được không?”

Trời vừa tối, cô ấy đến.

Cô ấy ngồi xuống chiếc ghế sofa, lên tiếng:

“Em đã gặp Lâm Phương Văn rồi.”

“Sao em tìm được anh ta?”

“Chị quên ở đó là địa bàn của em hay sao?”

“Anh ta không trốn đi sao?” Tôi lạnh lùng hỏi.

“Quả thật anh ấy đã xém chết.” Cô ấy kể: “Lần lặn xuống nước kia, anh ấy bị một dòng hải lưu mạnh cuốn đi. Anh ấy trôi nổi trên biển sáu ngày. Nếu không phải mấy ngày liên tục có mưa, anh ấy có thể uống nước mưa để duy trì sự sống, không thì anh ấy đã chết từ lâu. Có một con thuyền đánh cá đi qua, khi cứu được anh ấy lên thì toàn thân anh ấy đều bị thương vì phơi nắng, phải nằm viện hơn mười ngày. Những ngày đó, không biết anh ấy đã phải trải qua thế nào.”

“Vậy sao anh ấy không trở về?”

Cát Mễ Nhi nhún nhún vai, mỉm cười:

“Anh ấy muốn có một cuộc sống khác.”

“Vậy cũng không cần giả bộ chết.”

“Chỉ có như vậy, anh ấy mới có thể sống một cuộc sống khác. Tại một nơi mới bắt đầu lại một lần nữa, quên đi cuộc sống trước đây.”

“Bản thân trải qua cuộc sống mới, nhưng lại đem đau khổ để lại cho người khác. Những điều này không phải quá không có trách nhiệm sao?” Tôi giận dữ nói.

“Anh ấy không biết chị bởi vì vậy mà chia tay với Hàn Tinh Vũ.”

“Vậy có gì quan trọng sao? Anh ta đã kết hôn rồi.” Tôi lại bực bội nói.

“Anh ấy không có kết hôn. Người phụ nữ Pháp kia là bạn gái của anh ấy, còn cô bé kia là con của cô ấy với người chồng trước.”

“Vậy có gì khác biệt sao? Anh ta rất nhanh chóng vui vẻ hưởng thụ cuộc sống mới.”

“Trình Vận, chị không phải là mới quen biết Lâm Phương Văn một hai ngày đúng không? Chị biết rõ anh ấy chính là một người như vậy.”

Tôi á khẩu không biết đáp thế nào. Đúng vậy, anh cho tới bây giờ vẫn luôn là một người như vậy. Sao tôi lại không hiểu chứ? Trước đây tôi vẫn luôn lo sợ có một ngày anh sẽ lặng lẽ rời khỏi tôi để đi tìm cái tôi của anh kia mà.

“Anh ấy vài ngày nữa sẽ về đây.” Cát Mễ Nhi nói.

Tôi kinh ngạc hỏi: “Anh ta về làm gì?”

“Trở về để dự buổi nhạc hội từ biệt của em, là em mời anh ấy. Anh ấy đồng ý viết cho em một bài hát, một bài ca phúng điếu. Chị nói cuộc sống không có sự hoàn mỹ, bây giờ không phải đã hoàn mỹ rồi sao?” Cô ấy mỉm cười nhìn tôi.

Tôi không trả lời, hoàn mỹ kiểu này, có được xem là hoàn mỹ không?

“Chuyện này có phải rất buồn cười không? Anh ấy không chết, nhưng mà em phải chết.” Cô ấy vẫn cười nói.

Tôi đã cho rằng tôi sợ chính là lúc từ biệt. Hóa ra, tôi cũng sợ lúc gặp lại.

23.

Vào một buổi tối mấy ngày sau đó, tôi đứng trên ban công của tiệm sách, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân trong im lặng. Tôi quay đầu lại nhìn, thấy Lâm Phương Văn đang đứng sờ sờ trước mặt tôi.

“Hi!” Anh mỉm cười bắt chuyện với tôi.

“Anh về lúc nào thế?”

“Mới hôm qua.” Anh đáp.

Sau đó, anh hỏi: “Đây là tiệm sách của em à? Rất đẹp.”

“Phải không đó?” Tôi cũng mỉm cười.

“Chỉ có một mình em quản lý chỗ này sao?”

“Còn có một trợ lý nữa, cậu ta hết giờ làm việc rồi. Anh về chỉ một mình ư?”

Anh gật đầu.

Sau một lúc trầm mặc không ai nói gì, anh lại nói:

“Cát Mễ Nhi nói em bây giờ làm ăn rất khá, cô ấy còn nói em đang học Đông y.”

“Những chuyện này có gì đáng kể đâu? Cô ấy nói với anh rất nhiều chuyện về em sao?”

“Không, không nhiều.”

“Anh không ngờ lại thấy em trên đảo Fiji.” Anh lại tiếp tục nói.

Tôi lạnh lùng bật cười: “Em cũng không ngờ. Em còn cho rằng mình gặp ma!”

Anh bày ra bộ dạng đui lý, không hé răng.

“Nếu như không phải do em tình cờ gặp được, anh có thể trốn cả đời. Thật xin lỗi nha.”

Anh vẫn ngậm chặt miệng.

Tôi nổi giận: “Anh không cảm thấy mình rất ích kỷ sao? Anh chỉ cần nói với mọi người một tiếng, anh có thể có cuộc sống mới như vậy.”

“Khi đó anh cảm thấy không mấy vui vẻ, rất muốn thoát khỏi cuộc sống trước đây, nên không nghĩ nhiều đến vậy.” Anh nói với vẻ hối lỗi.

“Anh cho rằng người khác sẽ hạnh phúc sao? Anh có biết em đã tự trách mình bao nhiêu không? Anh có biết những năm tháng qua em đã sống như thế nào không? Em nghĩ anh mãi mãi sẽ không trở về nữa!” Cổ họng tôi nghẹn ngào, không nói được nữa.

“Lúc đó, anh tưởng em đã không còn yêu anh nữa rồi.” Anh nói với giọng điệu đáng thương.

Tôi cẩn rǎng không nói, nước mắt tuôn rơi.

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 4+5: Tình Yêu Đẹp Nhất (5)

24.

“Bây giờ còn nói những lời này, không phải đã quá muộn rồi sao?” Tôi lau nước mắt tèm lem trên mặt.

Chúng tôi im lặng nhìn nhau. Cuối cùng, anh mở miệng trước:

“Lúc nằm ở bệnh viện, anh rất muốn được thấy em, rất muốn gọi điện thoại cho em, rất muốn được nghe thấy giọng nói của em một lần nữa. Thế nhưng, anh vẫn không nên phá hỏng cuộc sống mới của em.”

“Anh biết rằng em sẽ đến mà.” Tôi ghen ngào nói.

“Dù em có đến, thì vẫn không có cách nào giải quyết sự khác biệt giữa chúng ta.” Anh nói: “Chúng ta chưa từng có cách nào để sống chung.”

“Đó là do anh một lần rồi lại một lần lừa dối em! Em đã bị anh lừa dối quá nhiều lần, bao gồm cả lúc này đây.” Tôi tức giận hét lên.

“Còn anh cho rằng chỉ cần anh rời khỏi, sẽ tốt cho tất cả mọi người, em sẽ quên anh.”

“Lâm Phương Văn, đừng nói như mình tốt đẹp lắm vậy. Anh chỉ vì bản thân anh mà thôi.”

“Giả như anh không có cách nào hiểu rõ bản thân, anh cũng không có cách nào hiểu em.” Anh nói.

“Thế bây giờ anh hiểu rõ rồi sao?”

“Chí ít, anh đã hiểu tình yêu hơn một chút.”

“Anh hiểu cái gì?” Tôi mỉa mai cười thành tiếng.

“Yêu có nghĩa là thành toàn.” Anh đáp.

“À! Đúng vậy, cảm ơn anh đã thành toàn cho em. Anh khiến em biết rằng, không có anh em vẫn có thể sống tốt! Anh khiến em biết rằng, lúc người khác đối xử tàn nhẫn với em, em càng phải yêu bản thân mình hơn! Anh khiến em biết rằng, người mà em yêu chưa bao giờ yêu em như em nghĩ.”

“Anh yêu em.” Anh nói.

“Nói cũng vô ích! Anh đã yêu người khác rồi.”

“Anh chỉ là muốn có một cuộc sống mới, muốn quên em.”

Nỗi đau thương xót xa trào dâng trong lòng tôi. Tôi buồn bã nói: “Anh đi đi. Dù sao, anh về đây vì Cát Mễ Nhi, không phải về vì em. Anh nói rất đúng, anh thật sự không nên phá hỏng cuộc sống mới của em.”

Anh chỉ đành đứng nhìn tôi.

Trong nỗi im lặng thê lương, chúng tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Cuối cùng, anh nói: “Anh đi đây.”

Lúc anh xoay người rời đi, tôi bỗng nhiên hỏi:

“Anh có biết không?”

Anh quay đầu nhìn tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt mà tôi mãi mãi sẽ không bao giờ quên, đợi tôi nói tiếp.

Đôi mắt tôi đong đầy nước mắt, giọng nói khàn đặc:

“Em thà rằng không biết anh vẫn còn sống, như vậy em sẽ nhớ anh suốt đời, vẫn tin rằng những ngày tháng bên anh là khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời của em!”

Chúng tôi im lặng nhìn nhau. Sau cùng, tôi quay mặt đi chỗ khác, dựa người vào lan can. Tôi đứng lặng nghe tiếng bước chân rời đi của anh. Những tiếng bước chân này tôi đã từng cho rằng sẽ không bao giờ được nghe lại nữa.

Không phải tôi luôn mong chờ buổi gặp mặt này sao? Nhưng tôi lại nói cho anh biết tôi thà không biết anh vẫn còn sống. Anh nói đúng, chúng tôi chưa từng có cách nào tốt để sống chung với nhau.

Chúng tôi vĩnh viễn không có cách giải quyết những khác biệt giữa chúng tôi, trừ phi chúng tôi mãi mãi không gặp nhau.

25.

Cát Mễ Nhi mặc bộ quần áo dài rộng thùng thình màu đen trắng, đội một bộ tóc giả gọn như sóng biển dài ngang vai. Từ lúc bắt đầu mở màn, cô ấy vẫn ngồi trên chiếc ghế sofa màu hồng bằng nhưng có tay vịn được đặt giữa sân khấu.

Trên sân khấu chỉ vài ngọn đèn được bật sáng. Nhưng mồ hôi vẫn tuôn như mưa trên mặt cô ấy, từ từ rơi xuống đất. Xuyên qua micro, chúng tôi nghe thấy tiếng hít thở nặng nề hơn qua mỗi bài cô ấy hát, còn có vô số lần tạm dừng. Thế nhưng, ai lại chú ý đến những điều đó?

Những người có mặt ở đây đều là người thân, bạn bè và người hâm mộ của cô ấy. Beethoven cũng đến, nó ngồi xõm giữa sân khấu, chìm đắm trong tiếng hát cuối cùng của chủ nhân. Người đến nghe rất nhiều, tôi và tiểu Triết, còn có Con cọp chỉ có thể kiềm nén ngồi trên khán đài.

Chưa từng có một buổi nhạc hội giống thế này. Mọi người vỗ tay tán thưởng, nhưng nước mắt vẫn chảy dài, đầu đó còn nghe thấy tiếng khóc nức nở. Ngôi sao lấp lánh trên sân khấu kia lại khăng khăng muốn dùng cách thức của bản thân để đến điểm cuối cùng của cuộc sống.

Cô ấy bắt đầu hát bài “Hương hoa nở”. Sau khi hát xong câu cuối cùng, cô ấy khép mắt lại.

Thời gian cô ấy nhắm mắt rất dài, chúng tôi dần dần không cảm nhận được hơi thở của cô ấy.

Âm nhạc đã sớm ngừng lại, trong sự chờ đợi dài đằng đẵng, ba người chị của Cát Mễ Nhi bắt đầu nức nở.

26.

Đột nhiên, đầu gối Cát Mễ Nhi chợt lắc lư, đôi mắt từ từ mở ra. Cô ấy nhìn ba chị gái của mình, nghịch ngợm nói:

“Em chưa đi, em vẫn còn ở đây. Em còn một ca khúc muốn hát!”

Chúng tôi đều nở nụ cười.

Sau đó, cô ấy hít một hơi, nói:

“Lý do mở buổi nhạc hội này là do sự ích kỷ của tôi, không phải muốn các bạn mãi nhớ về tôi, mà là hi vọng các bạn đi cùng tôi đoạn đường cuối cùng. Tôi chỉ sợ một điều, đó là sự cô đơn của từ biệt.”

Ngừng một lát, cô ấy lại nói:

“Sinh mệnh ngắn ngủi giống như hạt sương sáng sớm, là không có thời gian. Khi mọi người cảm khái thời gian trôi qua mau, tôi vẫn sẽ còn trẻ mãi như bây giờ. Đây là điểm tốt duy nhất mà tôi tạm thời nghĩ được.”

Ngừng lại rất lâu, cô ấy thở phì phò, lại nói:

“Thời gian đối với người phải ra đi, luôn luôn quá vội vàng. Ngay giây phút tôi biết mình mắc bệnh, tôi quyết định muốn hát trên đường đến điểm kết thúc cuộc sống. Rồi đi trong tiếng hát của mình, là sự chia ly hạnh phúc xiết bao?”

Dưới sân khấu đã truyền đến tiếng khóc đứt quãng. Nước mắt tôi chảy đầy mặt, bên cạnh có người đưa cho tôi một chiếc khăn tay. Tôi quay đầu sang nhìn, vừa nhìn thấy Đỗ Vệ Bình thì nỗi đau thương lại trào lên. Tôi ngoác miệng, lấy tay che mặt, không muốn mình khóc trước mặt anh.

27.

“Bây giờ, tôi sẽ hát một ca khúc cuối cùng.” Cát Mễ Nhi mệt nhọc nói: “Cảm ơn Lâm Phương Văn đã viết cho tôi bài hát phúng điếu này. Tôi có lẽ là người duy nhất có thể tự mình hát bài hát phúng điếu chính mình.”

Cô ấy thay đổi tư thế một chút, nhìn Lâm Phương Văn đang ngồi cùng dàn nhạc, nói: “Thật không công bằng mà! Mọi người đều cho rằng Lâm Phương Văn đã chết, hóa ra anh ấy không chết, nhưng tôi lại phải chết.” Cô ấy ngừng lại, sau lại nói: “Động vật khi chết đi sẽ biến thành gì nhỉ? Đồ vật, thú cưng, may là không thành người đã chết.”

Trong yên ắng truyền đến từng trận cười.

Sau đó, Cát Mễ Nhi đứng lên, tiến về phía trước. Giai điệu từ đàn piano và violin từ dưới sân khấu từ từ vang lên. Tay cô ấy nắm chặt chiếc micro trong tay, tay nổi cả gân xanh. Cô ấy dùng giọng hát trầm thấp hát lên ca khúc cuối cùng dành cho bản thân.

[Quê hương của tôi ở đảo quốc xa xôi

Mặt trời lặn nhuộm đỏ mòm đá san hô

Trải lên nhành hoa giấy và đóa dâm bụt
Một chiếc lá lại rời khỏi cây sa kê
Cuộc đời của tôi
Sẽ rục rở như đóa hoa nở rộ
Sẽ vụt sáng như ngôi sao kia
Đời này, nếu thật sự có hạnh phúc của chia ly
Tôi muốn hát một bài, đi về điểm kết thúc sinh mạng này
Đừng khóc vì tôi, sang năm
Hoa nở, tôi sẽ mãi trẻ như thế
Tôi sẽ đến một nơi, không có ngày tháng
Không có già nua
Mặc dù mạng sống
Giống như hoa dâm bụt, sớm nở sớm tàn
Nhưng khi hoa nở, nuôi dưỡng tôi, có tình yêu của bạn
Tôi sợ, chỉ là ra đi cô quạnh
Đừng khóc vì tôi
Năm tháng trôi qua, phần mộ chỉ là một cửa ải
Có một ngày, chúng ta sẽ giống nhau
Tôi muốn bạn hiểu rằng: Tình yêu đẹp nhất, là thành toàn

Thành toàn bạn đi kiếm tìm hạnh phúc của riêng bạn

Chúng ta từng có thời gian nồng nhiệt nhất trong đời

Sau này, tôi sẽ là trời sao, mãi mãi soi sáng cho bạn

Tôi sẽ là cánh chim, cho bạn bay thật cao

Tôi không ở chốn xa xôi nào đó

Tôi luôn ở bên cạnh bạn

Dù cho chia xa có cô quạnh, nhưng tình yêu của tôi

Đừng khóc vì tôi]

Âm nhạc dừng lại, chiếc đèn duy nhất trên sân khấu tắt đi. Cát Mễ Nhi quay lại ngồi lên chiếc ghế tay vịn kia, giàn giáo dưới ghế từ từ đi xuống.

Sau đó mất tăm mất dạng.

Chia xa khi còn quá trẻ, cũng xem là hạnh phúc sao?

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 4+6: Tình Yêu Đẹp Nhất (6)

28.

Tôi đẩy cửa phòng hóa trang. Beethoven đi đến, liếm liếm người tôi, sau đó quay lại ngồi chồm hổm bên cạnh cạnh Cát Mễ Nhi. Đôi mắt tròn xoe khiến cho người ta mềm lòng của nó, cứ nhìn chăm chú của nó.

Trong phòng đặt đầy hoa mà bạn bè và người hâm mộ tặng. Tất cả đều là hoa hồng vàng, theo yêu cầu của Cát Mễ Nhi. Hoa màu trắng quá bi thương, hoa màu đen lại quá đau buồn. Chỉ có hoa màu vàng, là màu của biệt ly, cũng là gặp lại.

Lúc này, Cát Mễ Nhi đang ngồi trước bàn trang điểm, im lặng trầm tư.

“Hi! Em mệt lắm không?” Tôi đến bên cạnh cô ấy.

Cô ấy mở mắt, mỉm cười mang theo nét mệt mỏi: “Có một chút à!”

“Biểu hiện hôm nay của em rất tuyệt.” Tôi ngồi lên bàn trang điểm.

Cô ấy tươi cười sáng sủa: “Em không ngờ em có thể hát hết đó!”

“Chị đã nói chuyện với Lâm Phương Văn rồi chứ?” Cô ấy hỏi.

Tôi gật đầu.

“Thế nào?”

Tôi lắc đầu.

“Chị vẫn còn giận anh ấy sao?”

“Không phải anh ấy rất ích kỷ sao? Thời gian qua, mỗi ngày chị đều dùng hồi ức để dẫn dắt chính mình. Chị không biết đã bao nhiêu lần khóc trong đêm. Chị không biết chị đã làm thế nào để sống được. Nhưng còn anh ấy lại sống rất vui vẻ, ung dung!”

“Thế nhưng, cuối cùng chị có tổn thất gì sao?” Cô ấy bỗng nói.

Tôi ngơ ngác nhìn cô ấy, không thể nói gì.

Cô ấy tiếp tục nói: “Chẳng phải chị đã có một cuộc sống mới sao? Hơn nữa cuộc sống này còn thú vị hơn trước đó. Nếu không tưởng rằng Lâm Phương Văn đã chết, chị có lẽ vẫn là Trình Vận như trước đây, cho rằng tình yêu là tất cả trong cuộc sống của chị.”

Tôi tức giận nói: “Em là đứng về phía anh ấy sao?”

Cô ấy mỉm cười, không đáp mà chỉ hỏi: “Chị vẫn còn yêu anh ấy sao?”

“Một chút cũng không.”

“Thật không?” Cô ấy bày ra bộ dạng không tin.

“Chị sẽ không lại ở bên anh ấy nữa.”

“Ai có thể nói được làm được? Chắc chắn?”

“Chị có thể.”

“Chị đã yêu Đỗ Vệ Bình sao?”

“Chị và Lâm Phương Văn, đã là chuyện quá khứ, bây giờ xem ra đã quá xa xôi rồi.”

“Trình Vận,” Cô ấy thở phào một hơi, yếu ớt nói: “Con người cần thành thật với bản thân.”

29.

“Chị lúc nào cũng thành thật với bản thân.” Tôi ghen ngào nói, “Lúc này đây, anh ấy cũng không phải trở về vì chị.”

“Đó là bởi vì em sắp chết! Lẽ nào chị muốn đổi chỗ với em sao? Nếu như chị xảy ra chuyện, em tin anh ấy cũng sẽ trở về. Không phải anh ấy bảo chị của anh ấy lấy tiền đưa cho chị sao? Anh ấy vẫn rất quan tâm đến chị.”

“Đã là quá khứ rồi, tội chị không thể nào nữa rồi.” Tôi lau nước mắt nơi khóe mắt.

“Chị thật sự càng lúc càng cố chấp.”

Tôi cười khổ nói: “Chị là thế.”

Sau đó, cô ấy lại nói: “Sáng hôm nay, em đã gọi điện thoại cho Uy Uy.”

“Sao bây giờ em mới gọi cho anh ấy?”

Cô ấy cười, nói đùa: “Có lẽ em vẫn còn hận anh ấy vì đã ăn con ngỗng mà chúng em cùng nuôi.”

Tôi cũng cười theo: “Anh ấy biểu hiện thế nào?”

“Anh ấy khóc rất nhiều, hỏi em sao không nói sớm cho anh ấy biết.”

“Anh ấy sẽ đến sao?”

“Anh ấy lên chuyến bay buổi trưa rồi.” Giọng cô ấy trở nên khàn đặc.

Tôi vỗ vào vai của cô ấy: “Nhìn xem, anh ấy đối xử tốt với em biết bao!”

“Lâm Phương Văn hẳn là vẫn đang ở bên ngoài, chị ra ngoài nói chuyện với anh ấy đi! Em thay quần áo xong sẽ ra sau. Chúng ta cùng đi ăn món gì

đó, em đói lắm rồi!” Cô ấy vừa vuốt ve bụng vừa nói.

“Ừ.” Tôi đứng lên.

Cô ấy đột nhiên hỏi: “Có phải em đã thông báo cho Uy Uy quá muộn không?”

Tôi nhìn đồng hồ trên tường, nói: “Không đâu, bay từ Australia đến thẳng đây mất khoảng tám tiếng. Anh ấy hẳn đã đến nơi rồi. Em mau mau thay quần áo đi!”

Cô ấy nhìn lên gương, mỉm cười với tôi qua chiếc gương:

“Em phải hóa trang lại cái đã, lớp trang điểm này quá đậm.”

Tôi kéo cửa, Beethoven đột nhiên chạy đến, cắn ống quần của tôi. Tôi giật mình nhìn nó, muốn nó tha cho. Nhưng nó vẫn cắn chặt không buông, tôi lấy tay đẩy nó ra.

30.

Tôi tựa lưng vào bức tường trên hành lang, từ đáy lòng nổi lên cảm giác sợ hãi. Bị Beethoven cắn, có nghĩa là tôi sẽ gặp chuyện gì bất trắc sao? Tôi quá mê tín rồi, sao lại tin vào chuyện vô căn cứ như vậy.

Lâm Phương Văn ở cùng với người trong dàn nhạc, thấy tôi, anh đi đến.

“Sắc mặt của em tái nhợt, em không sao chứ?” Anh hỏi.

Tôi lắc đầu, nói: “Bài hát đó anh viết rất hay, chỉ mong em cũng có một bài ca phúng điệu êm tai như vậy.”

“Anh tình nguyện không cần phải viết ca khúc đó.” Anh nói.

“Uy Uy đang đến đây.” Tôi nói.

“Lâu rồi không gặp anh ta.”

“Em cũng vậy. Lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, em thấy da anh ấy đen nhẻm, tóc ngắn mà còn xoăn. Em còn tưởng anh ấy là thổ dân.” Tôi cười nói.

“Lúc anh ở trên biển được cứu lên, đã phơi nắng nhiều ngày, mọi người cũng tưởng anh là thổ dân.”

Chúng tôi nhìn nhau cười.

“Khi nào anh trở lại đảo Fiji?” Tôi hỏi.

“Còn chưa quyết định.” Anh đáp.

“Còn đi lặn không?”

“Sao lại không?”

“Anh không sợ chết sao?”

Anh nhìn tôi, cười nói: “Sợ chết thì đã không trở về.”

31.

“Nghe nói bạn gái anh là người Pháp.” Tôi cố nói hờ hững.

“Đúng vậy, cô ấy sinh ra ở Provence.” Anh nói.

“Provence?” Tôi thì thào lặp lại, khó mà tin được chuyện đời lại trùng hợp như thế. Trong những năm tháng chúng tôi xa nhau, dường như lại gặp nhau ở mặt nào đó.

“Em đã đến đó rồi sao?” Anh hỏi.

“Chưa từng đến, nhưng có lẽ sẽ đi.” Tôi nói, “Còn anh?”

Anh lắc đầu.

“Vậy khi nào anh sẽ kết hôn?” Tôi hỏi, “Cô bé kia rất đáng yêu, ba người thoát nhìn rất giống người một nhà.”

Anh cười ngượng ngùng, lại có chút chật vật.

Cuối cùng chúng tôi đã có thể chung sống hòa bình, nhưng đã không có cách nào quay lại thời gian trước đây.

Trong phòng hóa trang, đột nhiên truyền đến tiếng sủa thảm thiết của Beethoven ngay cạnh cửa, nghe như tiếng khóc. Lâm Phương Văn và tôi chạy ào đến.

Cát Mễ Nhi nằm dài trên bàn trang điểm, trong tay cô ấy vẫn còn cầm một miếng bông tẩy trang, đã không còn hơi thở.

32.

Một con thuyền trắng chở tro cốt của Cát Mễ Nhi xuất phát trong nắng sớm, hướng về hồ rạn san hô Bekaa.

Thuyền ngừng lại, người nhà của cô ấy rải tro cốt của cô ấy xuống biển, đây là nguyện vọng của cô ấy.

Người nghĩ đến, nơi an nghỉ cuối cùng lại là dưới đáy hồ xinh đẹp này, là Cát Mễ Nhi sao?

Tôi ngồi bên cửa sổ, ôm chiếc chuông vào trong lòng. Hôm diễn ra nhạc hội từ biệt, sau khi ca khúc cuối cùng kết thúc, tôi quay đầu lại đã không còn thấy Đỗ Vệ Bình.

Mỗi buổi sáng, khi rời nhà đi làm, rất nhiều người lạ lướt qua người tôi, tôi bỗng nhiên hiểu rõ sự mất mát trong cuộc sống này. Tôi cho rằng tình

yêu là chuyện của một người, nổi nhớ nhưng đối với anh lại vô hình quanh quẩn trong lòng tôi bấy lâu.

Anh còn có thể đáp lại lời kêu gọi của tôi hay không? Tôi nhẹ nhàng lắc chiếc chuông trên tay.

Ngay lúc đó, chuông cửa vang lên. Tôi tưởng là anh, vội vã chạy đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa, chỉ là một người đưa thư tới phát thư.

33.

Mãi đến tối ngày hôm sau, tôi mới tỉnh dậy sau khi ngủ mê mết, nghe thấy bên ngoài có âm thanh. Tôi ra khỏi phòng ngủ, thấy Đỗ Vệ Bình đang cầm cúi làm gì đó trên kệ trong phòng bếp. Anh dùng dao tào nhả bổ một nhát lên quả dưa tươi mát.

“Anh về rồi à?” Tôi nhẹ giọng nói.

Anh ngẩng đầu, vẻ mặt mang theo nét cười: “Em có đói không? Anh có mua cá và rau, còn có tôm hùm, đợi chút nữa là ăn được rồi.”

Cuối cùng anh cũng nghe thấy tiếng gọi của tôi.

Tôi đi đến, bám chặt sau lưng anh. Nước trong nồi bắt đầu sôi sùng sục, bốc hơi nghi ngút. Anh mở nắp nồi, khéo léo ném vào trong nồi một con tôm hùm to tướng. Sau đó, anh chiên cá, chẳng mấy chốc hương thơm tỏa ngát bốn bề, còn nấu một nồi canh rau. Người đàn ông này dịu dàng không gì sánh được, đã nấu cho tôi bàn đầy thức ăn, chúc mừng chúng tôi đoàn tụ.

34.

“Em về đây!” Tiểu Triết nói lớn với tôi.

“Mai gặp!” Tôi cũng đáp lại.

Trên mặt đất bày la liệt sách. Tôi và tiểu Triết cả ngày bận rộn phân loại sách mới đưa đến ngày hôm nay.

Tiểu Triết đi rồi, tôi đóng cửa trên ban công. Đột nhiên cảm thấy chóng mặt, tôi nhắm mắt lại định thần vài giây. Đầu óc tôi trống rỗng, có lẽ là do tôi quá mệt mỏi rồi.

Tôi dựa lưng vào tường, đưa mắt nhìn ngắm tiệm sách của tôi. Hương thơm của bánh mì và trà hoa cỏ vẫn còn thoang thoảng trong không khí. Có những lúc như thế này, tôi gần như không thể tin được đây là ước mơ của tôi. Đối với cuộc sống, tôi cũng không nên quá khắc khe chuyện gì cả.

Người đưa thư hôm đó đã đến gửi một hộp quà, trong đó là một cuốn băng ghi hình.

Tôi bỏ cuốn băng vào trong đầu đĩa.

Cát Mễ Nhi đứng trên sân khấu của ngày biểu diễn từ biệt. Cô ấy vẫy tay với màn hình, nói:

“Hi? Chị Trình Vận! Không ngờ còn có thể thấy em đúng không? Chúng em đang ở buổi diễn tập. Bài hát phúng điệu này, Lâm Phương Văn còn có một phiên bản, muốn tặng cho chị làm kỷ niệm.”

Sau đó, không có tiếng đàn piano, không có nhạc dạo violin. Chỉ có Lâm Phương Văn đang ngồi bên cạnh, thổi kèn harmonica, làm nhạc đệm cho Cát Mễ Nhi.

Cát Mễ Nhi hát cho tôi nghe bài hát từ biệt đó:

“Năm tháng trôi qua, phần mộ chỉ là một cửa ải

Có một ngày, chúng ta sẽ giống nhau

Tôi muốn bạn hiểu rằng: Tình yêu đẹp nhất, là thành toàn

Thành toàn bạn đi kiếm tìm hạnh phúc của riêng bạn...”

Trên tay Lâm Phương Văn là chiếc kèn harmonica “Hồ Điệp” mà lúc chúng tôi mới quen nhau, tôi đã đi làm thêm để dành tiền mua cho anh, không ngờ anh vẫn còn giữ bên người.

Nhìn anh cúi đầu, cặm cụi thổi kèn. Những hồi ức trong những năm tháng ngây ngô đột nhiên cứ như vậy mà vượt qua thời gian tái hiện rõ nét trong lòng tôi.

Bài hát kết thúc, anh lại một lần nữa nói tạm biệt với tôi.

Anh vẫn đáng ghét như thế đó, luôn khiến tôi phải khóc.

35.

Năm đó, tại Brittany, khi bông pháo hoa cuối cùng rơi xuống bầu trời đêm, tôi đã ngửa đầu lên bầu trời mờ ảo. Tôi đã khẩn cầu thượng đế, cho phép tôi cầu một điều ước:

Chỉ cần anh còn đến hơi thở cuối cùng,

Tình yêu của tôi chẳng là gì cả,

Có thể bỏ qua bất cứ lúc nào.

Tại thiên đường và trần gian, xin cho con cả gan trao đổi. Chỉ cần anh còn sống trở về, con bằng lòng không yêu anh nữa.

Cho dù chia tay buồn đau, tôi cũng không có cam đảm không tuân thủ lời hứa.

Tình yêu đẹp nhất là thành toàn. Người tôi yêu liệu có biết tôi là cánh chim nhỏ bé, thu hồi đôi cánh bay cao, dùng tiếc nuôi của tôi để thành toàn cho sự trở về của anh hay chăng?

Hoàn

CÂY SA KÊ LƯU LẠC

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Lời Cuối Cuốn Sách – Bay Cao Ngàn Dặm

Khi cuốn “Cây sa kê ra đi” xuất bản năm ngoái, tôi nhận được rất nhiều thư và điện tín của độc giả gửi đến. Họ rất muốn biết Lâm Phương Văn rốt cuộc còn sống hay đã chết.

Tôi không nghĩ sự sống chết của Lâm Phương Văn lại nhận được nhiều hồi đáp tới như vậy. Kỳ thực, lúc đó tôi còn chưa quyết định có muốn để anh ta chết hay không. Một năm qua, trong đầu có vài suy nghĩ cứ luẩn quẩn: Lâm Phương Văn có thể chết, cũng có thể chưa chết.

Cuối cùng, tôi quyết định không cho anh ta chết.

Tôi muốn viết, là sự trưởng thành của Lâm Phương Văn và Trình Vận. Để Lâm Phương Văn chết, vậy có phần quá dễ dàng. Không cho anh ta chết, khó khăn càng cao, cũng càng hiện thực hơn đôi chút.

Lâm Phương Văn không chết, anh ta lựa chọn một cuộc sống khác.

Trình Vận tưởng rằng Lâm Phương Văn đã chết. “Cái chết” của Lâm Phương Văn thành toàn cho một cuộc sống mới của cô, một cuộc sống mà cô chưa từng mơ tưởng đến. Giống như Trình Vận đã nói, trong thời kỳ chuyển giao giữa hai cuộc sống gặp trăm điều khó khăn, đến một ngày quay đầu lại nhìn, hóa ra bản thân đã bay cao ngàn dặm.

Khi Trình Vận phát hiện hóa ra Lâm Phương Văn còn sống, cô ấy trách anh ta ích kỷ. Nhưng Cát Mễ Nhi bỗng nói: “Thế nhưng, cuối cùng chị có tổn thất gì sao?” Trình Vận bỗng nhiên tỉnh ngộ. Nếu Lâm Phương Văn không có “chết”, cô ấy cũng đã không trưởng thành.

“Cô gái trên cây sa kê” là giai đoạn mà Trình Vận cho rằng tình yêu là tất cả trong cuộc sống. Đến phần “Cây sa kê ra đi” thì Lâm Phương Văn là tất cả của Trình Vận. Cuối cùng “Cây sa kê lưu lạc”, Trình Vận đã có ước mơ và cuộc sống của riêng mình. Trưởng thành, mới là kết quả cuối cùng của phụ nữ. Tình yêu sau khi trưởng thành, mới là tình yêu thành thực hơn.

Lâm Phương Văn cũng đã thay đổi. Trong cuốn một, anh ta là một người chỉ biết bản thân, không quá quan tâm đến người khác, thậm chí không hiểu người yêu. Tới cuốn hai, anh hình như đã trưởng thành hơn, nhưng thật ra lại không có cách nào giải quyết mâu thuẫn trong nội tâm, không thể nào chung thủy với một mối tình. Trong “Cây sa kê lưu lạc”, Lâm Phương Văn đã tìm được đường sống trong gang tấc, mới nhận ra tình yêu trong lòng mình. Nhưng anh ta cũng hiểu ra, anh ta và Trình Vận mãi mãi không thể nào sống hòa hợp với nhau. Anh cũng không biết, “cái chết” của anh đã thay đổi cô ấy.

Các bạn đừng hỏi tôi, người Trình Vận yêu là Lâm Phương Văn hay là Đỗ Vệ Bình. Đây là chuyện giữa hai người khác nhau và hai cuộc đời khác nhau. Tình yêu chỉ là một thứ tương đối, không thể nào không có chút tiếc nuối được.

Khó khăn nhất đối với tôi chính là cái chết của Cát Mễ Nhi. Khi viết đến đoạn cô ấy đến tiệm sách gặp Trình Vận, và nói với Trình Vận rằng: “Em sẽ đi gặp Lâm Phương Văn sớm thôi.” Sau cảnh này, tôi rất đau lòng. Đã từng có độc giả nói, các tiểu thuyết của tôi hình như đều có chết chóc. Đúng vậy, tôi luôn luôn có một suy nghĩ mãnh liệt đối với cái chết. Cái chết là sự từ biệt mãi mãi, mà điều tôi sợ nhất chính là từ biệt cô quạnh.

Sợ, nhưng không có cách nào trốn tránh.

Tôi vào lúc này tin tưởng sâu sắc rằng tình yêu đẹp nhất là thành toàn. Chỉ là, sau khi thành toàn, vượt mọi chông gai, không biết có một ngày có thể bay cao ngàn dặm hay không.

Sau “Cây sa kê lưu lạc”, câu chuyện về cây sa kê cũng nên tạm thời cáo biệt với mọi người một thời gian. Có lẽ, đợi mấy năm sau, chúng ta lại quay lại xem hai người Lâm Phương Văn và Trình Vận, đã trải qua cuộc sống thế nào.

Trong cuốn trước, mọi người đã oán giận tôi quá tàn nhẫn khi “giết chết” Lâm Phương Văn. Hôm nay anh ta đã “sống lại”, mặc dù không thể cùng Trình Vận bay cao, nhưng cuối cùng cũng là từ biệt hạnh phúc. Đừng nói tôi tàn nhẫn nữa.

7/7/2001

Trương Tiểu Nhân